Oana Stoica Mujea

SARAMA

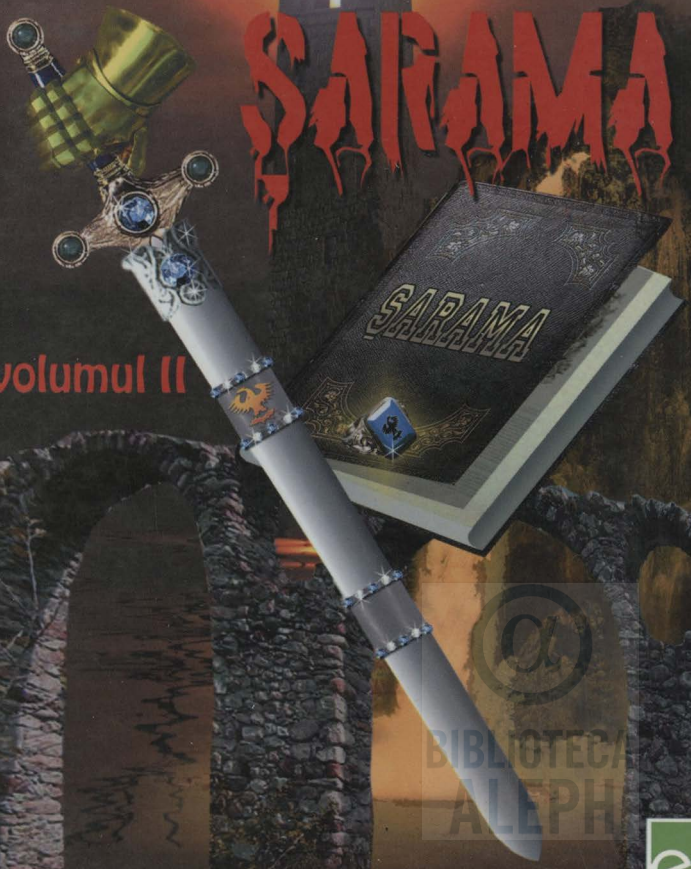

volumul II

BIBLIOTECA ALEPH

editura eminescu

Oana Stoica Mujea

ȘARAMA

Ilustrația copertei: Vick Anthony

Copyright © pentru această ediție – Editura Eminescu

Toate drepturile de reproducere și de difuzare asupra acestei ediții aparțin Editurii Eminescu: orice reproducere, sub orice formă, a textului, fără acordul scris al editurii este interzisă.

www.edituraeminescu.com
E-mail: edituraeminescu@yahoo.com

Editura Eminescu este membră
World Publishing Industry

Str. Sf. Spiridon, Nr. 8, Sector 2, București
Tel/fax: 021/ 212.35.88

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Șarama / Oana Stoica Mujea – București: Editura Eminescu, 2006
2 vol.
ISBN (10) 973-22-1028-1; ISBN (13) 978-973-22-1028-4
Vol. 2.– 2006 – ISBN 973-22-1032-X; ISBN 978-973-22-1032-1
821.135.1-32

Oana Stoica Mujea

ȘARAMA

– ÎNTUNERICUL –

VOLUMUL II

editura eminescu

PARTEA I
PE URMELE DESTINULUI

CAPITOLUL I
ÎNTÂLNIREA

Norii erau de plumb. Nici o luminiță nu mai trecea dincolo de ei. Erau ca o fortăreață ce își ținea deținutul departe de pământ. Nici vântul nu mai adia. Nici frunzele nu se mai mișcau. Doar bezna domnea peste întreg ținutul, străpunsă uneori de lumina vreunui felinar sau a unei ferestre îndepărtate.

Ținutul Morții se întindea dincolo de pădurile pitice ce îl despărțeau de Șiar. Niciodată nu pătrunsese prea multă lumină aici și nici noroc. Căci norocul și-l făcuse Furlamir cu mâna lui, încă dinainte ca Șiarul să fie îngenuncheat. Poate chiar dinainte ca Șiarul să se fi născut pe acest pământ. Se povestea, și nu era o simplă legendă, că Furlamir trăia dinainte ca toate cele văzute să se fi arătat. Poate că nu era întocmai, dar cu siguranță că acest rege nutrea un secret mai veșnic decât veșnicia. Chiar numele îi dăinuia din timpuri mult prea îndepărtate, de pe vremea când regii aveau nume ce alergau prin vânt. Iar numele lui era purtat de vânt și suna ca o șoaptă abia uzită, dar atât de îndrăgită de adiere și ploaie.

Furlamir, regele Ținutului Morții. Nu, nu se referea la acea moarte, numele ținutului. Era mort din multe puncte de vedere. Un ținut pustiu peste care dăinuia un singur rege nu putea fi altfel decât mort. Căci atunci, în vremuri îndepărtate, Furlamir a făcut o greșeală ce a costat regatul. Acum trăia singur și conducea peste o țară ce nu avea nici măcar un locuitor. Singurii tovarăși îi erau: vântul, ploaia, iarba, pomii și, uneori, păsările migratoare ce se opreau la fereastra lui pentru o noapte de odihnă.

Trăia singur de atât de mult timp încât își uitase și propriul nume, chiar și glasul și-l uitase. Vag își amintea de acele vremuri, poate bune sau nu. Cine avea să mai știe? Era bătrân și riduri adânci îi împânzeau obrazul, dar și memoria. Uneori nu

voia să-şi amintească, iar atunci când ţinea cu tot dinadinsul, nu reuşea. Acum, în vremuri atât de grele, îşi amintea. Era ca într-o poveste din care el nu făcuse parte. Totul i se plimba prin minte, ca şi cum cineva i-ar fi povestit toate acele grozăvii. De când trăia? De prea mult timp. Fusese înţelept, i se spunea: „Cel Înţelept" şi uneori – îşi amintea – i se spunea: Vlasios (Înţeleptul), dar asta s-a întâmplat demult. Acum abia dacă îşi mai amintea cum îl cheamă şi, cu toate astea, ştia că pentru el va fi o zi specială. Simţea!

Dacă ar mai fi avut servitori i-ar fi pus să gătească cele mai minunate mâncăruri, dar nu îi mai avea. Nu se mai avea decât pe sine. Singur! Într-un palat părăsit din piatră. Cu mirosuri de mucegai. Aerul era umed şi rece, iar frigul pătrundea prin toate crăpăturile. Era beznă, multă beznă. Un întuneric aprig prin care nu trecea decât o pată de lumină venită de la un felinar îndepărtat. Doar tronul mai arăta ca altădată; înalt, cu mânere aurite şi spătar mare. Doar el mai spunea povestea vechiului palat Varr'hasal, cel mai vechi palat al întregului pământ.

Întunericul se lăsase tot mai mult în ultimele ore, toată atmosfera era rece şi încărcată. Furlamir privea pe fereastra mare şi ovală. Doar copacii mai arătau, încă, falnici şi de neîngenuncheat, în rest totul era pustiu; nici un sunet, nici o adiere doar beznă.

*

Privea de câteva ore pe fereastra mare. De mult nu se mai mai mişcase din tronul său, dar azi era altceva. Astăzi avea să aibă oaspeţi şi dintre cei mai de seamă.

Liniştea se lăsase şi mai mult, iar cerul se întunec de tot. Orice urmă a soarelui dispăruse în urmă cu câteva ore. Ştia ce se întâmplase, chiar dacă nimeni nu îl anunţase. Acum nici timpul nu mai era important, de parcă toate stăteau în loc. Nimic nu mai era important, poate doar moartea.

Un pocnet scurt şi-o luminiţă străvezie a luminat încăperea pentru o clipă. Apoi a dispărut lăsând în urmă o umbră ce se compunea şi se descompunea. I-a simţit răceala pentru o clipă, apoi a dispărut. O altă pocnitură, de data asta mult mai zgomotoasă şi-a făcut apariţia. O altă umbră, de data aceasta palpabilă a apărut lângă cealaltă.

Furlamir nu s-a mişcat. Mai aveau să vină, iar el ştia.

Şi. poc! O lumină albă ca de gheaţă le-a tăiat privirile şi ea, Doamna Albă, a apărut acolo ca o stană de piatră cu privirea rece şi întunecată.

Un cântec. Suav. O melodie tristă şi fără de înţeles s-a ridicat deasupra norilor rupând întunericul în zeci de bucăţele şi unindu-l la loc. Apoi glasul a început să se stingă şi să coboare tot mai aproape de urechile lor. Fereastra din sud s-a deschis şi Fawrr a aterizat lin ca o pană purtată de vânt.

Nimeni nu s-a mişcat. Nici un gest. Nici o clintire. Pe urmă două lumini s-au ivit deodată. Una gălbuie, iar cealaltă roşie ca licăritul flăcărilor. Cele două lumini s-au prelins pe podea urcând pe pereţi şi abia pe urmă au prins contur. Cea gălbuie s-a transformat în Alfsigr, iar cea roşiatică a luat forma unui bătrân cu ochii duşi în fundul capului şi cu o barbă albă ce-i acoperea întreaga faţă.

Nici de data aceasta nu s-a produs nici o reacţie în jur. Totul a rămas neclintit, întunericul a pătruns din nou, iar Furlamir încă cerceta pătura norilor. S-a scurs ceva timp până când regele şi-a făcut loc printre ei şi s-a îndreptat spre tron.

Era rece. Mai rece ca oricând. Poate că moartea îl învăluise în braţele ei de gheaţă.

De cum s-a aşezat, zece făclii, ce străjuiau pe pereţii umezi, s-au aprins desconspirând poziţia oaspeţilor. Erau şase. Aşa cum se aşteptase. I-a cercetat pe fiecare. Elpidul, cel ce păşise primul în casa sa, stătea lângă perete afundat în beznă. „Umbra" din Turnul Morţii, cel de-al doilea oaspete stătea lângă cel dintâi de parcă s-ar fi contopit întru întunecime. Zeiţa albă, ca spuma laptelui, părea acum ca de ceară; stătea în mijlocul încăperii fără să clipească sau să mişte. Figura îi era inexpresivă şi rece, aşa cum nu o mai văzuse niciodată. Ea era mereu blândă şi înţelegătoare. Fawrr. Rămase pe poliţa ferestrei, gata să-şi ia zborul în orice moment. Nici el nu se clintea, iar cântul părea să-i fi murit în sine. Alfsigr era singura ce se foia de colo colo, privind nedumerită la celelalte personaje, de parcă s-ar fi aşteptat să fie singură în acea încăpere; apoi bătrânul arkadios, ai cărui ochi trădau suferinţa şi durerea.

Furlamir i-a mai privit o dată. Acum îşi amintea mult mai bine începutul său. Acum ştia că el e Vlasios (Înţeleptul). Ştia de

ce avea oaspeți și ce anume doreau de la el. Câtă fericire! În cele din urmă își aminti ca și cum ar fi fost ieri. Și, da! El era cel pe care și-l amintea ca într-o poveste. El era cel ce cunoștea tainele facerii, ale începutului. Și tot el dăduse atâtea sfaturi înțelepte celor ce avuseseră nevoie. Dar va ști oare să răspundă acestor întrebări?

Îi făcu semn elpidului să vorbească.

Umbra se mișcă greoi căci nu era material, ceea ce dădea de înțeles că este gol, fără o haină. Păru că se pleacă în fața regelui, apoi glasul răsună în întreaga încăpere, lovindu-se de fiecare piatră în parte, ca o melodie vioaie:

– Mărit fie-ți cuvântul și bunătatea ta. Căci tu și numai tu mai știi secretul vieții. Mă-nchin în fața celui mai mare Rege. Numele îmi e dur ca națiа din care mă trag, iar sufletul îmi e uscat asemeni celor mie și astfel mă prezint în numele poporului meu și rogu-vă a nu îmi uita numele și a-l purta în suflet atât cât veți dăinui. Mă numesc Har-dur și sunt cel înțelept printre elpizi.

Furlamir zâmbi, ca și cum acest nume i-ar fi amintit de cineva anume sau de ceva. Apoi privirea îi redeveni serioasă și îi făcu semn celeilalte umbre să vorbească:

– Mărit fie-ți numele și cuvântul cel drept. Căci doar vorba ta ne mai alină durerea și ne mai luminează sufletele. Eu nu am nume pentru urechile voastre și nici formă pentru ochii voștri, sunt doar Umbra din Turn, și făcu o plecăciune adâncă până în pământ.

Regele aprobă din cap apoi îi dădu cuvântul zeiței albe, celei pe care el o admira și o iubea în taină de atunci, de când ea a fost creată și dată pământului:

– Mă-nchin și mă supun înțelepciunii Voastre, Vlasios, bunul meu Rege și Stăpân. Venit-am de departe pentru a-ți cere sfat și-acum că te-am găsit știu că nu-i totul pierdut. Privi în jur la fețele mirate, apoi vocea îi răsună din nou lină și caldă:

– Pentru cei de față eu sunt Doamna Albă, dar numele îmi e Alnwë. Asemenea durerii și tunetului zbuciumat. Căci așa am fost numită încă de când lumea era doar o formă.

Furlamir păru mulțumit, iar ochii îi sclipeau în întuneric de o dorință ascunsă. Mult timp privirea i-a rămas pe ea, căci chipul îi era frumos, mult mai suav decât și-l amintea. Apoi cu-n gest fugar i-a făcut semn lui Fawrr.

Pasărea și-a întins penele colorate și glasul i-a sunat melodios, la fel și vorba:

– Şi iată, orele coboară şi bezna ne-nconjoară. Căci sunt născut din beznă şi bezna e în mine. Mă-nchin acu Stăpâne în faţa-ţi neclintită. Şi sunetul din glasu-mi iubire să tresară, şi viaţa ce-o să vină destinul mi-l doboară. Vorbesc asemeni vouă, căci sunt la fel de vechi. Vorbesc asemeni vouă pentru că vă cunosc. Durerea voastră amară în sufletu-mi e-nchisă, căci muritor ori ba, eu vă cunosc secretul, iar inima mi-e tristă.

Cu toţii au amuţit. Căci toţi înţelegeau tâlcul vorbelor sale şi toţi simţeau durerea apăsătoare. Doar Alfsigr era altfel decât ei. Căci ea nu era nici veche şi nici educată asemenea lor. Era doar o vrăjitoare ce avusese ghinionul să prevestească naşterea unui Imperiu şi odată cu el moartea Destinului, chiar dacă ea nu îşi dăduse seama de acest lucru. Şi-acum era rândul ei să vorbească şi nu ştia nici vorba lor şi nici în faţa cui se află. Era mult mai bătrână decât mulţi oameni, dar nu atât de veche precum ei. Vorbele i se înecau în gât. Roşise toată şi nu ştia ce să spună. Toate privirile o aţinteau, iar ea se făcuse tot mai mică. După mult timp a reuşit să deschidă gura şi primele silabe au ieşit pierzându-se prin încăpere.

– Mărite! Eu sunt Alfsigr, şi dacă e să fiu sinceră, nu ştiu de ce mă aflu aici şi nici prin ce putere am ajuns.

Furlamir îşi plecă privirea apoi se îndreptă spre ultimul oaspete. Îl cunoştea destul de bine, căci drumurile lor se mai intersectaseră cu ceva timp în urmă. Nu prea mult. Poate doar şaisprezece ani să fi trecut de-atunci sau puţin mai mult. Bătrânul rege arkud, căci cei vechi aşa îi numeau: arkudios. Furlamir i-a făcut semn să vorbească:

– Mă-nchin în faţa vorbei şi înţelepciunii Tale. Pentru cei ce nu mă cunosc eu sunt Honoratus, bătrânul rege arkud. Asemeni vouă, sunt aici pentru a cere sfatul.

Liniştea s-a lăsat pătrunzătoare. Furlamir a rămas pe gânduri, iar timpul părea să rămână în loc doar pentru el, iar ceilalţi erau prinşi în mantia veacurilor. Rămaseră tăcuţi până când Regele s-a ridicat. I-a cercetat pe fiecare, încă o dată, iar privirea i-a rămas aţintită asupra lui Fawrr. Vocea şi-a auzit-o după mult timp. Era asemeni numelui, o şoaptă.

– Nu vă-nchinaţi!... Durerea ne apasă pe toţi şi-acum suntem egali în faţa sorţii, căci nu o mai avem. Nici unul nu am dat atenţie soarelui care se oglindea în firul ierbii şi nici întunericului

ce ne înconjura cu lumina stelelor. Am crezut în speranță. Și iată! Speranța ne-a uitat și noi am uitat-o pe dânsa. Ne-am adunat să decidem ceea ce mai poate fi decis. Căci nu de sfaturi avem nevoie și nici de înțelepciune. Doar credința ne mai poate ajuta. De-aceea eu vă-ntreb acu': oprim timpul sau îl lăsăm să curgă?

Suspine se-auziră în beznă, dar nici un chip prea răvășit. Doar Alfisgr nu înțelegea tâlcul vorbelor sau poate nu voia să creadă că ceea ce aude se poate realiza.

Alnwë s-a apropiat de Rege. Mâna ei albă părea gălbuie în lumina transparentă făcută de făclii:

– Putem să-nchidem oare eternitatea într-o clipă? Putem să schimbăm răul uitând de bine? Și dacă... timpul l-am opri, când am renaște iar, nu am fi tot aici?

– Aici?!, se auzi Furlamir. Poate că da. Poate că n-are sens să-l mai oprim deloc, căci timpul e tot timp și atunci când va renaște, el tot aici va fi. Sau poate că... sensul nu trebuie să-l știm. Lumea poate nu va mai renaște... sau noi ne vom sfârși.

– Și crezi că-i drept? cântă slab Fawrr. Creatorii noștri ce vorbesc despre cele patru ere ale beznei și patru ale luminii... Ce-ar spune ei?

Furlamir se mișcă spre el.

– Ei au apus. Nu ne mai vor. Dar, da: aceasta le-a fost vrerea. Dar știm noi oare a câta beznă este aceasta?

Zeița albă îl opri cu-n gest al mâinii.

– Tu știi. Căci ești aidoma lor. Trebuie să-ți amintești.

– Eu?! Nu mai pot să fiu la fel. Sunt doar un suflet damnat, la fel ca voi.

Liniștea se lăsă iară. Căci multe tâlcuri se aflau în vorbele lor și mult trebuiau analizate.

După un timp, Umbra din Turn rupse tăcerea tunând în încăpere:

– Eu știu doar bezna. În ea trăiesc. Dar, da. Fawrr gândește just. Nu ne e dat să rupem timpul de ceea ce-i e dat. Nu îi cunoaștem taina.

Har-dur se apropie și el, lăsând lumina să-i treacă prin trup ca printr-o perdea:

– Așa-i! Și dacă nu-i momentul ca lumea să sfârșească?

Bătrânul arkud încă îi mai privea. Uitătura îi era tristă, fără de viață și vlagă. Înțelegea ce vrea Furlamir și îi înțelegea și pe

ceilalți. Și într-un fel cu toții aveau dreptate. Căci cei care-i creaseră pe ei și-ntreaga lume nu mai erau, iar oamenii îi uitaseră. Doar el, Furlamir, mai știa secretul, dacă și-l mai amintea. Sau poate că și-l amintea și tocmai de aceea dorea să oprească timpul:

– Să-i lăsăm pe „sironis" (gemenii) să-și urmeze calea...

– Da, țipă Alfsigr. Doar ei nu au destin și ei îl pot învinge.

– Greșești, spuse Har-dur. Ei sunt destinul însuși. *Șarama* nu-i a noastră, dar sigur e a lor. *Șarama* e chiar sufletul lor, iar ei sunt născuți aidoma.

Furlamir a rămas pe gânduri, iar gândul în vorbe i s-a transformat:

– E drept. *Șarama* s-a născut târziu. Destinul nu exista pe vremea vechilor. *Șarama* s-a născut pentru ei, nu pentru restul. Poate că ăsta-i drumul lui Pioris, iar noi nu avem dreptul să-l contestăm. Atunci?... ar fi mai just să ne oprim în loc?

– Nu, grăi Alnwë. *Șarama* nu-i a lor și nici nu va fi vreodată. E cartea tuturor, doar că ei își pot schimba soarta.

– Ceea ce-nseamnă, desigur, grăi Fawrr, că doar ei pot să-ndrepte răul. Bezna nu ne-a cuprins cu totul. Încă se mai simt florile, copacii încă mai cântă și își mai arată coroanele, vântul mai șuieră, iar viața mai mișună. Atâta timp cât toate acestea vor exista, întunericul nu ne va fi învins. Eu zic să îi lăsăm să își urmeze soarta. Poate că sunt tot una cu *Șarama* sau poate nu. Dar știu cu siguranță că orice ar fi, doar ei mai pot acum opri destinul.

– Și tu? îl întrebă Alfsigr. Știi că ești următorul Salvator?

Tăcerea se lăsă. Se dezgropau prea multe. Secrete apuse de demult și secrete ce abia se clădeau. Alfsigr nu înțelegea, dar știa cu siguranță că Furlamir nu e un simplu rege născut din alți doi regi. Era ceva cu el. Ceva ce doar aceia ce ar fi clădit lumea ar fi putut avea. Dar nu îndrăzni să-ntrebe.

Fawrr își deschise aripile și capul și-l plecă:

– Da, știu. Eu trebuie să-i însoțesc în această călătorie. Doar eu le-am mai rămas în astă beznă groasă.

Furlamir se îndreptă spre fereastra deschisă:

– Secretul li-l voi spune atunci când vor sosi. E dreptul lor să știe. Acuma sunt decis să nu mă las pradă morții până când ăst din urmă gând nu îl voi împlini.

Doamna Albă se-nchină.

– Tu eşti nemuritor. Doar cei ce te-au uitat au murit în sufletul lor. Dar elfii, cei apuşi, în veci nu au uitat şi nici acei vrăjitori ce mult te-au căutat. Nici cei dintâi copii, dwarfii cei viteji, nu au uitat de chipu-ţi cel veşnic înţelept. Eşti ultimul rămas pe-acest pământ pustiu. Doar tu nu ne-ai lăsat. Nu poţi să pleci, să mori... rămâi veşnic aici căci îşi vor aminti.

– Nemurirea mea nu înseamnă veşnicie. Eu sunt asemeni lor, iar ei sunt sus de tot, acolo vreau şi eu să mă târăsc la loc. E locul meu acolo şi mulţi m-aşteaptă acu'. Căci eu mi-am amintit. Acum nu mă mai simt pustiu.

*

Făcliile s-au stins. Întunericul s-a lăsat uşor peste chipurile oaspeţilor. Doar liniştea şi bezna mai tronau în încăpere. Din când în când se mai puteau auzi şoaptele frunzelor ce duceau o taină dincolo de beznă.

Nimeni nu s-a mişcat din locul predestinat. Scrutau întunericul în căutarea unui răspuns. Unii îl ştiau, alţii îl bănuiau, în schimb Alfsigr nu înţelegea şi nu ştia nimic. Doamna Albă a privit spre cer. Era ca de plumb şi părea că o să cadă peste ei. Un vânticel fugar îi trecu prin păr lăsându-i un miros tare şi greu.

Furlamir s-a ridicat de pe tron. Parcă nu mai avea vlagă în trup. Abia îşi mai mişca mâinile, iar picioarele i-au pornit mecanic. Din hainele ponosite a scos o batistă cu fir de aur. Şi-a şters cu grijă broboanele reci ce-i curgeau de pe frunte până sub bărbie:

– Atâta timp cât vântul mai adie speranţa mai există, şopti ca o adiere lină şi caldă.

Paşii i se îndreptară spre Alfsigr. Vrăjitoarea era albă de-acum, iar mâinile îi tremurau în mod vizibil. Cu siguranţă că nu trăise o altă experienţă mai bizară. Încă mai credea că totul e un vis din care se va trezi pe dată. Dar nu era un vis, era aievea, iar asta o înspăimânta de două ori mai mult. Regele s-a oprit la câţiva paşi de ea, privind-o cu căldură:

– Eşti temătoare. Văd. Trebuie să te-ncrezi. Tu ai prezis sfârşitul, dar nu e vina ta. Priveşte vrăjitoareo, la aceşti demni oaspeţi. Eşti unul dintre ei. Chiar dacă nu eşti veche... eşti tot

una cu noi. Noi-toți suntem legați prin lanțuri nevăzute. *Șarama* ne-a legat într-un anume fel. Suntem datori acum să-i urmărim pe gemeni și să-i călăuzim. Eu știu, toți cei de-aici știu, că tu le-ai fost aproape și fără să ți-o cer. Dar astăzi... totul s-a schimbat, iar ei au nevoie ca noi să fim acolo, în sufletele lor. Nu vom opri timpul, căci mai există viață. Și până când cel din urmă suflet nu va dispărea de pe acest pământ, mai există o speranță.

Alfsigr se plecă:

– Mărite! Eu nu știu nici cum de am ajuns aici și nici nu am idee în fața cui mă aflu. Știu că vorba vă e ciudată și comportamentul demn, ceea ce mă duce cu gândul la basmele cele vechi. Dar de-o fi să-i călăuzesc pe gemeni... nu trebuie să-mi cereți asta, o fac cu dragă inimă și am făcut-o mereu.

Furlamir zâmbi amar. În sufletul său știa care va fi sfârșitul, dar asta era o poveste ce nu avea de gând s-o rostească.

Se-ndepărtă agale. Avea pasul legănat și ușor târșâit. Era bătrân, de-acum îi era tot mai greu să lupte împotriva anilor. Aici, pe pământ, pentru el era greu, căci îmbătrânea ca orice om și simțea durerea ca orice muritor. Acesta era blestemul pe care îl căpătase în urma unei fapte bune. Atunci îl alungaseră departe de ei. Însă, știa că au nevoie de el și ei, zeii cei mari. Știa că regretă decizia luată.

Dispăru în spatele tronului și pentru câteva clipe nu se auzi nimic. Apoi, ieși triumfător. În palme ținea un glob de cristal. Nu mai mare decât un bol de apă. Aprinse din nou făcliile doar cu puterea gândului, și așeză globul pe podea.

– Privi-vom spre trecut, pe urmă spre prezent.

Globul căpătă culori translucide ce se schimbau cu rapiditate. Câteva forme începură să capete contur într-o ceață ca de lapte ce se ridica greoi. O voce groasă ce părea să tune se auzi de dincolo de glob. Cu toții se îngrămădiră să vadă mai bine:

„Și lumea vă aparține. Și voi o s-o clădiți din gândul vostru sincer. Iar voi avea-veți câte-un nume și-un trup eu vă voi da. Și astfel, o să înceapă Creația".

Mâna regelui se plimbă peste glob, iar glasul dispăru cu tot cu ceață.

– Acesta fost-a glasul Începutului. Iar Începutul se numește Pioris (Tatăl Creator). Că a fost drept ori ba, el a făcut lumea cu tot ceea ce este în ea și tot el m-a plămădit pe mine din gândul

său cel înțelept. Astfel veți înțelege cu toții cine e Vlasios, cel alungat de misivi.

Furlamir vorbea întortocheat, iar gândurile celor de față începeau să se răvășească. Doar Fawrr înțelegea secretul, căci el știa tot, de la început și până în prezent, ca și cum în el ar fi dăinuit însăși Cartea Începutului.

– Cei ce își amintesc, continuă regele, știu despre ce vorbesc. Căci legenda noastră a dispărut în cel de-al treilea ev al întunericului și doar câțiva o mai întrevăd ca într-un vis.

Tăcerea se lăsă din nou. Mai apărătoare ca niciodată. Furlamir își privea globul ca pe ultima bucățică de lumină din univers. Nimeni nu mai conta în acel moment în afara acelui obiect lipsit de viață. Și-a plimbat mâinile ridate peste el rostind o incantație fără înțeles. O lumină colorată în zeci de nuanțe roșiatice apăru și dispăru lăsând să se observe trei chipuri înfometate și înfrigurate. Sirona, Sior și Tio trăgeau de caii lor așteptându-se să vadă cât mai repede Ținutul Morții. Mergeau în liniște, căci oboseala pusese stăpânire pe ei și abia se mai puteau mișca. Același întuneric îi pândea în spatele unei cețe groase. Pomi strâmbi și îndoiți le apăreau prin abur ca niște gheare moi. Iar vântul îi împingea de la spate părând că dă o mână de ajutor.

Furlamir zâmbi și șterse imaginea cu o simplă mângâiere.

Oaspeții priviră îndelung. Chipurile reci păreau să se fi destins. Cu toții îi așteptau. Dar regele vorbi:

– Doar eu am să-i aștept.

Alnwë îl privi cu ochii triști:

– Stăpâne! Decizia ți-e justă. Doar tu ai acest drept. Doar tu știi să le spui secretul. Iar ei de tine au nevoie în astă clipă grea.

Furlamir îi mângâie fruntea, apoi se îndreptă către ceilalți:

– Încă o dată ne vom mai vedea și atunci va fi pentru a lua cea din urmă hotărâre. Doar Alnwë îmi va fi aproape în fiece zi și fiece noapte. Alfsigr mă va mai vizita o dată înainte de cea din urmă întâlnire. Vei ști, i se adresă în mod expres vrăjitoarei, când trebuie să vii.

Cu toții se-nchinară în fața lui Furlamir. Pentru încă un timp totul a rămas neschimbat, apoi au început să plece unul câte unul în ordinea venirii, doar Doamna Albă a mai rămas pentru o vreme.

Furlamir tăcu, parcă nici nu își dădu seama că Doamna sa mai era încă acolo. În cele din urmă își luă globul și-l acoperi în

haina ponosită de un gri murdar. Cu grijă se urcă pe tron, iar globul îl puse pe o laviță în dreapta acestuia.

– Vorbește, Alnwë!

Moartea își plecă fruntea în semn de încuviințare:

– Mărite Domn! Mă-nchin încă o dată în fața înțelepciunii Voastre. E drept că-n astă seară nu ne-ați prea luminat și nici nu ne-ați desconspirat planul Măriei Voastre. Aș vrea, dacă se poate, să-mi spuneți ce tăinuiți.

– Dacă este o taină atunci ea va rămâne aici, în sufletul meu. Nu am să ți-o spun nici ție, nici altcuiva, până când nu voi ști sigur dacă îmi e just gândul. Și-apoi ar trebui să vedem ce se-ntâmplă înainte de-a trece la fapte și cuvinte.

Doamna Albă rămase pe gânduri căci ea cunoștea înțelesul acestor vorbe. De multe ori vorbise cu Furlamir, atunci când cei de demult îl numeau Vlasios. Atunci îl cunoscuse pe bătrânul Furlamir, cel ce ținea pe propriile brațe înțelepciunea lumii, dar mult trecuse de atunci și multe se întâmplaseră. Iar acum era ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară și mâine va fi la fel și tot așa pentru eternitate. Căci, într-un fel, Furlamir rămăsese prins în propria-i taină ce nu avea înțeles și nici căutare. Doar el putea să o descifreze și s-o închidă, doar el putea să dea cheia sau să spună secretul. Iar acest secret nu era pentru orice ureche, cum nici soarele nu apărea pentru orice demon.

Alnwë îl cunoștea și îi știa și taina, dar el oare o mai știa pe ea? Îi mai știa taina sufletului? Nu îndrăzni să-ntrebe. Furlamir era aici, printre muritori, doar un om. Doar acolo printre misivi era un zeu. Din pricina blestemului își pierduse multe din amintiri, dar și puterile ce încă mai trăiau în el, doar că nu își mai amintea.

Zeița albă îi luă mâna într-a sa privindu-l cu jind:

– Am să plec acum. Dar mâine voi reveni, și-n fiecare zi până când cea din urmă întâlnire ne va despărți, poate că pentru totdeauna.

– Du-te copilă a morții! Du-te pe drumul tău.

Doamna Albă dispăru lăsând în urmă-i doar beznă și tristețe. Fawrr încă își mai înălța cântul dincolo de beznă, iar ferestrele se deschiseră toate deodată. Furlamir rămase pe gânduri. De-acum avea la ce să se gândească. În cele din urmă cu toții aveau să-și amintească.

CAPITOLUL II
PLANURI DE RĂZBOI

Sar'alabul era liniştit. Vântul nu mai adiase de când soarele dispăruse, iar cântecul păsărilor se stinsese cu totul. Cerul era semiîntunecat, dar fără să existe vreo urmă a soarelui, doar o dungă albicioasă mai întretăia bezna, sclipind rece.

Imperiul era mort. De câteva luni arăta ca un mare cimitir ale cărui morminte nu mai fuseseră îngrijite. Nimeni nu se îngrijise să dea din drum casele dărăpănate sau sufletele căzute. În aer plutea mirosul de mortăciune şi putregai. Acum, nici vânt nu mai era să-l împrăştie în cele patru zări. Sub cupola întunericului totul părea şi mai sinistru, iar atunci când boarea mai îndrăznea să sufle, părea că oasele celor morţi prind viaţă şi întreg Imperiul se împleteşte cu moartea.

În schimb, Sar'alabul părea liniştit. Ferestrele mari, ovale, erau deschise larg, iar dincolo de ele ardeau felinare a căror lumină se vedea până în zare, aproape de pădurile pitice. Nu exista fereastră să nu fie luminată, dar liniştea dăinuia şi aici.

Pe culoarele strâmte cu pardoseală de piatră se auzeau uneori zgomotele unor paşi tărăgănaţi. Dar dispăreau repede lăsând în urma lor un ecou funebru.

Undeva, în pivniţele palatului, acum se ridicase o sală de consiliu. Acolo nu intrau decât cei mai de seamă războinici şi doi sau trei servitori. Sorian se retrăsese în marea sală de mai bine de-o săptămână şi nu îşi arătase chipul nici pentru fiica sa ce dorea cu ardoare să-i vorbească.

Acum era singur şi nici o făclie nu era aprinsă. Doar o lumânare, din care crescuseră bărbi lungi de ceară închegată, stătea pe un birou micuţ. Mâna bărbatului tremura în faţa unei foi vechi. Părea s-o citească cu interes, dar şi uşor speriat. Cu toate astea, pe hârtie nu se zărea nici o literă, iar la lumina lumânării nu i se vedeau decât petele galbene ce semnalau trecerea timpului. Chipul bărbatului se lumină, şi sublinie ceva anume în josul paginii. Apoi se ridică greoi întinzându-şi spatele.

O uşă scârţâi uşor, ca plânsul înfundat al unui copil. Pentru o clipă, o pată de lumină îi însenină chipul:

– Stăpâne, se auzi vocea tremurândă a servitorului ce tocmai intrase. Fiica Domniei Voastre ar vrea să vă vorbească.

Bărbatul tăcu de parcă nici nu l-ar fi auzit sau zărit. Trecură câteva clipe până când vocea sa gravă zgudui pereţii încăperii:

– Voi urca în camerele ei. Să mă aştepte.

– Prea bine, rosti servitorul, şi se făcu nevăzut în spatele uşii.

Bărbatul rămase mult timp pe loc privind coala galbenă a cărei însemnătate o cunoştea doar el. O împături cu grijă şi o băgă în buzunarul interior al tunicii albe.

*

Camera încă îşi mai spunea povestea. Încă o mai zărea pe Foriniana stând pe scaunul din pânză albă de lângă fereastră. Îi plăcea în mod deosebit să simtă mângâierea soarelui ce se împletea în părul ei bălai, dându-i o strălucire misterioasă. Photine stătea asemeni ei şi, pentru o clipă, o nălucă îi trecu prin faţa ochilor, iar propria-i copilă se transformă în măreaţa Regină cu plete de aur.

Vedenia dispăru. Doar Photine îl privea acum cu ochii ei mari şi misterioşi. Nu mai privea nici la soare şi nici la stele, ci doar spre „mormântul" ce altădată se numea Şiar. Fata se afundă în braţele bărbatului, dar el o respinse cu răceală:

– Nu aşa se poartă fiica mea, îi tună glasul.

Fata se retrase ruşinată. Aproape că îi venea să izbucnească în lacrimi, dar îşi ascunse durerea şi un zâmbet rece i se întipări pe chip:

– Nu ştiu dacă e drept, tată. Priveşte ce-a rămas din lumea noastră. Nimic! Vom ajunge la fel de pustii ca şi Turnul Morţii. Vom ajunge să trăim în Nimic.

Sorian îşi mângâie bărbia nervos.

– *Şarama* va fi liberă imediat ce îi vom îngenunchea pe toţi şi atunci totul va reveni la normal. Doar asta vrem. Nu-i aşa? Să-i îngenunchem.

Copila nu răspunse. Pentru un timp fu doar tăcere. Doar făclia din perete mai desena umbre pe pereţi dând viaţă încăperii.

– L-am văzut, rosti fata după un timp, fără să dea altă explicație.

Chipul lui Sorian se întunecă. Furia îi mișuna prin trup, iar ochii îi ieșiră din orbite. S-a abținut cu greu să nu tune și să nu fulgere. Și-a dres glasul și a încercat să pară calm:

– Ți-am spus să nu te duci la el. Acum nu ne mai e de ajutor. Nu e vina nimănui că și-a vândut copiii.

– Dar suferă...

– Trebuia să se gândească la asta atunci. Acum e prea târziu. Nu îmi mai rămâne decât să-i atrag pe gemeni aici, și cât mai repede. Cei pe care i-am adus nu sunt credibili. Îmi e teamă că oamenii vor încerca să se răscoale dacă află că nu sunt cei sortiți.

– Și ce crezi? Că Sior și Sirona vor fi de acord să îți cânte în strună?

Sorian râse zguduind întreaga încăpere:

– Dacă își vor tatăl în viață...

– Și dacă nu îl mai vor? Dacă au aflat deja?

– Chiar dacă au aflat, inima nu îi va lăsa. Încrede-te în mine.

Fata simțea furia. Era pentru prima oară când nu îl mai cunoștea pe bărbatul din fața ei. Într-un fel îi era milă de gemeni, și nu i se părea drept. Pe de altă parte nu putea să n-o urască pe Sirona. Din pricina ei Ingvarr nu o luase de soție și mai apoi i-a murit în brațe. Fără să se gândească deloc la ea, Photine. Cu siguranță că ultimul lui gând i se adresase Sironei, și inima avea să-i aparțină și după moarte. Și, cu toate astea, nu putea să accepte întocmai planul mârșav al tatălui. Ea încă mai avea suflet, iar ceea ce vedea și auzea nu îi plăcea:

– Tată... încercă să spună, dar își înghiți vorbele. Nu putea să-i zică ce are pe suflet. Ar fi renegat-o. Poate chiar ar fi ucis-o. A schițat un zâmbet și a continuat:

– Tu știi cum e cel mai bine.

Sorian o sărută pe frunte și dispăru în spatele ușii.

Camera părea goală acum. Și, undeva, în luciul ferestrei, chipul Fiorinianei se contură nemulțumit.

*

Trecuseră multe ore de când soarele fusese înghițit de beznă.

Sorian aştepta în sala cea nouă ca generalii săi să se întoarcă. Nu a fost nevoie de prea multă răbdare căci uşa s-a deschis, lăsând să intre o rafală de aer mort.

Patru bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme negre cu tunici de lână şi cizme de piele, au intrat făcând o plecăciune respectuoasă. Sorian le-a făcut semn să se aşeze în jurul mesei ovale, luminată de o lampă chioară.

– Câţi oameni avem? întrebă suveranul.

Un bărbat în etate, pe al cărui obraz cădeau umbrele anilor, se ridică şi vorbi cu un glas calm şi suav:

– În jur de patru mii, Stăpâne. Mulţi au fugit. Se pare că s-au alăturat lui Norian. Femei şi copii nu prea mai avem. Cei ce nu au murit de foame sau de boală au reuşit să scape.

Sorian rămase o clipă îngândurat.

– Câţi oameni sunt de partea cealaltă?

Un al doilea bărbat, mult mai tânăr decât primul, cu o privire galeşă şi vioaie, rosti:

– Din câte ne putem da seama, nu mai mult de cinci sute. Mulţi din cei care au fugit au murit pe drum sau au fost prinşi de gărzile noastre. Am găsit în jur de patru sute de trupuri pe drumul ce ducea spre Ŏriat, cine ştie câţi or mai fi murit prin sălbăticie.

– De câţi oameni mai putem face rost? Ce e cu oamenii din Gildaman?

Acelaşi bărbat dădu răspunsul.

– Avem în jur de două mii de bărbaţi în Gildaman, apţi de luptă. Vor nu vor, vor fi de partea noastră. Tot în Gildaman mai sunt în jur de o mie de tineri pe care îi putem folosi pentru cucerirea Ŏriatului. Pe urmă îi avem pe grumi şi pe sperieni, iar aceştia sunt în jur de şase mii. Cred că suntem suficienţi pentru a cuceri toate teritoriile învecinate.

Sorian îi aruncă o privire de gheaţă.

– Nu mai gândi tu. Habar nu ai ce spui. Dacă arkadios se vor hotărî să lupte, şi crede-mă că în cele din urmă o vor face, putem să adunăm toţi grumii şi sperienii din lume. Arkadios sunt mai puternici decât zece armate. Trebuie să mă gândesc...

Şi liniştea se lăsă pentru foarte mult timp. Apoi le vorbi:

– Ce se mai ştie de gemeni?

Bărbaţii se priviră îngrijoraţi. Nici unul nu îndrăzni să vorbească.

– Şleahtă de nimicuri, tună suveranul. Nu sunteţi în stare să găsiţi doi copii, iar eu am pretenţii să cuceresc lumea cu voi.

Bărbaţii tăcură, dar sudori reci le treceau pe şira spinării, iar glasul lui Sorian li se-nfigea direct în inimă:

– Bine! O să-i găsim, se linişti aparent suveranul. Până una alta, nu ei sunt cei mai importanţi. Trebuie să facem în aşa fel încât să-i atragem pe elpizi de partea noastră. Trebuie să trimitem iscoade să-i găsească pe arkadios. Cred că de acum încolo vor încerca să iasă din ascunzătoare. Am nevoie de un om suficient de înţelept pentru a trata cu elpizii, şi de un căutător îndemânatic. Liniştea se lăsă din nou. Sorian îi cercetă pe fiecare în parte apoi continuă:

– Aflaţi-mi doi astfel de oameni şi veţi fi răsplătiţi aşa cum se cuvine.

Bărbaţii murmurară un: „Da, Stăpâne", dar fără să-şi ridice capetele din pământ. Sorian le mai aruncă câteva priviri tăioase şi vorbi din nou:

– Mai doresc să mi-l trimiteţi pe generalul grum şi pe cel sperian. Vreau să le vorbesc. Acum dispăreţi din faţa mea.

Bărbaţii se îmbulziră pe uşă uitând să mai salute şi bucuroşi că scăpaseră cu viaţă.

*

Photine stătea gânditoare pe scaunul ce altădată îi aparţinuse reginei arkude. Adesea o visa, iar vocea îi era mustrătoare. Visul continua să îi rămână în minte şi atunci când era trează, iar asta îi provoca adevărate mustrări de conştiinţă. Ea nu îşi cunoscuse mama, dar înţelegea cam ce-ar putea să simtă o femeie atunci când îşi vede copiii ameninţaţi.

O înţelegea. Ea fusese singura care luptase până la ultimul suflu pentru ei. Dar acum era moartă. Şi îşi tot repeta asta încercând să alunge visul. Nu putea. Chipul palid al femeii îi rămăsese întipărit în faţa ochilor, iar vorbele ei o urmăreau: „Cei vechi te vor pedepsi", aşa îi spunea de fiecare dată. Ea nu ştia cine sunt vechii, poate că nici nu existau, dar cu siguranţă că îi era teamă de vorbele ei, şi conştiinţa i se deschidea de fiecare dată când o visa.

Şi acum parcă îi auzea glasul metalic străbătând bezna,

oprindu-se în urechile ei. Ar fi vrut să scape de această durere. Voia să fie aidoma părintelui său: cu sânge rece, fără remuşcări. Nu putea. Poate că nu asta îi era firea. Până la urmă pângăreau un palat ce nu le aparţinea, iar ea ocupa camera suveranei fără să aibă acest drept.

Se ridică speriată, trântind scaunul ce produse un zgomot infernal. Pentru o clipă păru că-i vede chipul în beznă, conturat într-o lumină translucidă. Scrută întunericul. Nu era nimeni acolo. Doar osemintele celor morţi şi mirosul de putregai. Închise fereastra încercând să se apere de furia fantasmei, dar nu mai putea să stea în încăpere. Avea să se ducă chiar atunci la Sorian să-i ceară o altă încăpere. Acolo, Fioriniana o urmărea.

Trecu repede prin coridoarele strâmte şi coborî în pivniţe, acolo unde Sorian îşi construise sala de consiliu. În beznă, în faţa ei, păşeau greoi un grum şi-un sperian. Ambii păreau sobri, iar uniformele gri închise le trădau rangul de generali.

Photine se opri pentru o clipă, şi în momentul în care auzi uşa trântindu-se, se strecură ca o felină. Din izbitură uşa rămase întredeschisă. Fata se strecură şi se lipi de perete, suficient de aproape pentru a vedea şi-a auzi tot ceea ce se vorbeşte.

Sorian se plimba nervos prin încăpere aruncând priviri fulgerătoare către cei doi generali. Grumul părea uşor intimidat, în schimb sperianul avea un chip impenetrabil şi un semn rotund în frunte ce reprezenta un balaur de foc.

Suveranul îşi drese glasul şi li se adresă:

– Aţi aflat ceva?

Sperianul, al cărui chip era bălai, iar ochii duri, făcu un pas în faţă:

– Stăpâne! Am găsit urme a trei călători şi trei cai ce duc dincolo de pădurile pitice. Una din urme e ciudată, de parcă ar fi fost făcută de un animal uriaş. Nu aş şti să spun ce fel de animal. Dar suntem aproape siguri că ei sunt. Şi dacă este aşa, până acum au şi ajuns în Ţinutul Morţii.

Sorian făcu ochii cât cepele, iar figura i se făcu roşie de mânie.

– Varr'hasal! Ce caută acolo?

Grumul vru să vorbească, dar suveranul îi făcu semn să tacă. Se îndreptă spre o făclie ce atârna în perete şi o aprinse greoi. Lumina se revărsă pe faţa grumului scoţându-i în evidenţă colţii ce-i străpungeau buza de sus.

– Cei vechi i-au chemat, şopti Sorian parcă de teamă să nu fie auzit. Apoi aprinse o altă făclie şi o alta, până când un număr de zece făclii luminã complet încăperea ce acum părea mare şi goală.

Photine avea impresia că se fereşte de întuneric. Ca şi cum numele vechilor i-ar fi trezit spaime. Şi-n trupul ei se plimbau câteva furnicături de teamă. Cuvintele reginei o urmăreau. Aşadar, cei vechi există.

Sorian se întoarse spre cei doi interlocutori.

– Vreau să-i luaţi viaţa lui Furlamir, tună glasul său, atât de tare încât Photine simţi teama.

Grumul plecă fruntea, dar sperianul făcu un pas în spate înspăimântat:

– Nu se poate, Stăpâne. El este unul dintre cei vechi.

Suveranul bătu din picior pe lespedea rece.

– Şi zeii mor. Gâtul lui vreau să atârne la picioarele mele! Şi nu accept altceva.

– Lăsaţi pe mine, Stăpâne, rosti grumul supus. Am să duc la îndeplinire această sarcină.

– Asta este cea mai mare crimă, sări în sus sperianul. Nu puteţi să omorâţi un vechi. Aşa ceva este inadmisibil. Este ca şi cum aţi arde *Şarama*. Blestemul va fi cumplit.

Sorian îşi trase spada dintr-o suflare şi-o înfipse în semnul sperianului. Acesta nu mai apucă să se ferească şi trupul îi căzu pe lespede.

– Poate că am să ard şi *Şarama*, urlă ca un nebun. Atâta timp cât am puterea, am s-o folosesc, şi cu siguranţă că nu îmi vor sta în cale doi mucoşi şi un rege ce se conduce doar peste sine. Se îndreptă spre grum cu spada aţintită la gâtu-i:

– Dacă nu îl ucizi, să nu te mai întorci!

Grumul plecă fruntea în semn de respect, dar teama se vedea pe chipul său:

– Stăpâne! Al dumneavoastră sclav.

– Să nu mă dezamăgeşti. Acum... Vreau să-mi strângi toţi grumii şi să-i aduci aici. Mâine vreau să vă vorbesc. Ai grijă să se prezinte şi sperienii, cu toţii. Am o misiune pentru voi.

– Da, Stăpâne, îngână grumul.

Sorian mai făcu câţiva paşi privind spre pereţii de piatră:

– Acum du-te şi ia şi leşul cu tine. Lasă-mă să-mi pun gândurile în ordine.

Grumul nu mai scoase nici un sunet. Apucă de picioare trupul mort şi îl târî dincolo de uşă.

Photine se retrase în întuneric şi îşi ţinu răsuflarea. Oare ce avea să se mai întâmple? Rămase acolo mult timp pândindu-şi părintele, dar nu reuşi să mai afle nimic folositor.

Acum inima îi era tot mai grea. De-atâta timp o chinuia visul acela, şi-acum să afle aşa că cei vechi există. Oare ce erau ei? Cine erau? Se retrase în camere şi se gândi îndelung.

*

Şarama stătea pe masa ei sărăcăcioasă. Nimic nu mai aducea a vechea carte a destinului. Nu mai avea viaţă. Era doar o carte veche, ferecată cu lanţuri nevăzute. Pe copertă se mai puteau vedea doar patru litere aurii: „Şara". Când şi ce-a din urmă literă avea să dispară, destinul avea să devină inutil. Acum doar bezna se mai hrănea din sufletul ei.

CAPITOLUL III
ŢINUTUL MORŢII

Dealuri. Văi şi dealuri se zăreau dincolo de pădurea pitică. Nimic altceva. Oare ce avea să mai urmeze?

Sirona se lăsă pe vine. Avea nevoie să-şi odihnească picioarele. Drumul prin pădure fusese lung şi greu. Urcaseră şi coborâseră. Şi tot aşa la nesfârşit. Crengile le rupseseră hainele şi le zgâriaseră mâinile. Caii obosiseră. T şi Liort obosiseră. Toţi erau frânţi.

Sior simţea gustul sărat al aerului. Nu mâncase de două zile, dar nici că-i mai păsa. Alergaseră ca nişte deţinuţi evadaţi, pe urmele cărora se aflau toate armatele pământului. Dar nimeni nu-i urmărise. Şi, cu toate astea, ei alergaseră şi alergaseră, simţind fiecare adiere rece. Nu mai văzuseră lumina de două zile, dar nici prea întuneric nu era. Ca şi cum ziua şi noaptea ar fi rămas undeva la mijloc, într-un gri banal şi trist.

Cei trei se aşezară unul lângă celălalt. Agape necheză mulţumită. Picioarele îi erau tăiate de crengile subţiri şi sângerau. Dar nu prea rău, însă suficient ca orice adiere să-i provoace usturime. Nici ceilalţi cai nu arătau mai bine. Până şi T avea blana încâlcită cu muguri abia răsăriţi sau cu cioturi de vreascuri. Doar Liort îşi păstra strălucirea şi calmul.

– După dealul acela, îi anunţă Tio, se află Varr'hasalul. Nu mai avem mult. Putem să ne odihnim şi să mâncăm înainte de-a porni din nou.

Tinerii nu-i răspunseră. Ambii rămaseră cu privirile ţintite spre dealul ce li se ridica în faţă. Părea a fi cioplit de mâna unui om. Avea forme neregulate ce-l făceau să se asemuie unui uriaş cu cap turtit şi braţele deschise. „Doar un deal", gândi Sirona. „Doar un deal", şi somnul o prinse în mreje misterioase.

Când se treziră cerul era la fel de gri. Nimic nu se mişcase. Părea că timpul rămăsese în loc, iar ei erau singurele fiinţe ce-l puteau străbate. Un tunet se auzi din depărtare. Descrise câteva curbe fulgerătoare ce arătau ca o flacără pâlpâitoare, albă. Cerul

se albi dintr-o dată lăsând o lumină lăptoasă să invadeze orizontul. Pic. Pic. Începu să plouă încet ca o atingere catifelată.

Tio aprinse focul şi puse câteva felii de carne pe un proţap improvizat. De îndată ce terminară de mâncat îi anunţă că e timpul să meargă. Fiecare urcă pe calul lui. Acum puteau să-i folosească. Erau în câmp deschis, iar caii nu aveau să întâmpine dificultăţi. Cu toate astea, se mişcau leneşi fără nici un fel de elan.

Sirona o împunse cu piciorul pe Agape, care o luă la trap.

Ploaia deveni din ce în ce mai deasă, iar stropii le băteau în direcţia feţei. Doar gri şi ploaie. Atât rămăsese din lumea de altădată. Câteva fire de iarbă mai încercau să îşi păstreze verdele puternic, celelate cedaseră şi se ofiliseră înainte de vreme. Acum totul părea a fi o oază galben-verzuie, ca un covor cu model nedesluşit.

Pe măsură ce înaintau întunericul se lăsa şi mai mult. Oare de ce? Ce se întâmpla în ţinutul ăsta? De ce aici nu se simţea vântul? Unde era toată lumea?

Sirona o îndreptă pe Agape spre Tio.

– Ce este aici?

Bătrânul trase de căpăstrul calului şi-l opri în loc.

– Ţinutul Morţii.

– Ah, asta ştiam deja. Dar de ce este atât de trist, de pustiu?

Sior privi în depărtare. Într-adevăr nici o casă nu se zărea, nici o fiinţă nu cutreiera acel loc. Vocea lui Tio îl făcu atent:

– Aşa a fost de când m-am născut. Se spune că Furlamir, regele, ar fi un vechi. Se mai spune şi că ar fi făcut ceva de neiertat şi a fost aruncat aici. Unii vorbesc despre un regat, cu oameni şi case mari, dar a dispărut atunci când Furlamir a încălcat o nouă lege. De-atunci veghează de unul singur acest ţinut. Acesta îi e blestemul. De aceea se şi numeşte: Ţinutul Morţii. Pentru că e pustiu. Fără viaţă.

– Ce e acela un vechi? se interesă Sior.

– Lasă vorbăria băiete. Trebuie să ajungem la Varr'hasal.

Gemenii tăcură. Liniştea le zdrobea auzul. Doar ploaia fremăta lăsându-şi stropii să le cadă pe chipuri, asemenea unor lacrimi.

Pe măsură ce înaintau semiîntunericul se transforma în beznă şi nici o luminiţă nu le deschidea calea. Sirona vru să facă unul dintre trucurile ei, dar era prea deprimată pentru a se mai gândi la cum se face asta. De când cristalul roşu îi ameninţase cariera

vrăjitorească, se simțea tot mai tristă. Accesele acelea de nebunie nu îi trecuseră cu totul. Uneori simțea acea fericire nebănuită ce i se ascundea în suflet și dădea naștere monștrilor. Încerca să își înfunde acea bucurie demonică și în ultimul timp chiar reușise. Liort, în schimb, o privea suspicios. De parcă ar fi știut ce se petrece înlăuntrul ei. Ei, și sigur că știa. Doar o avertizase că îi poate citi gândurile. Ea nu îi mai dădea voie să intre în mintea ei. Nu mai dorea să îi vorbească, ceva se schimbase. Nu îi era neapărat teamă de schimbare, ci mai degrabă îi era teamă de ea. De ce ea? Sior era mult mai sensibil și, cu toate astea, trecuse peste toate încercările ce i le scosese în cale destinul. Și... deodată își dădu seama. Oare mai exista destin? Oare începea să se schimbe din pricina *Șaramei*?

Poate că da. Probabil că toate se schimbau. Atunci Tio și Sior de ce nu se schimbau? De ce erau mereu la fel? Doar ea. Doar ea își pierdea destinul. De ce?

Liort se apropie anormal de mult. Niciodată nu sărise de pe spatele câinelui în ultimele două zile. Iar acum era pe șa, lângă ea. Încerca să îi invadeze mintea cu glasul său miorlăit. Nu. Nu avea să-i dea voie. Nu îi dădea voie și gata. Liort nu avea să-i spună niciodată nimic interesant. Doar făcea pe importantul. Marele Păstrător. Cui îi pasă?

Fata îi făcu vânt cu dosul palmei. Atunci simți cum mintea i se deschide, iar Liort, într-un moment de neatenție, îi țipă drept în creier, zdruncinând-o: „Ascultă-măăăă!!!!!!".

Sirona opri calul și își duse mâinile la tâmple. O durere înfiorătoare îi cuprinse tot capul. Simțea că ia foc. Era pe punctul de-a arde. Voia să țipe, dar nu o putea face. Doar înlăuntrul ei se auzeau scâncete. Ochii i se înroșiseră. De furie. De durere:

„Pentru numele *Șaramei*. Pisică nebună."

„Copil răsfățat."

„Ce vrei, Liort? Ce vrei de la mine?"

Își recăpătă echilibrul și-i dădu bice calului. Liort sări lângă ea:

„Te schimbi."

„Cred că am mai vorbit despre asta. Nu vreau s-o luăm de la capăt. Am încheiat acea discuție. Gata. Nu mai vreau să aud nimic. Mai ales de la tine. Nu mai vreau."

Liort sări de pe șa și se duse acolo unde stătea de obicei, pe spatele lui T. Tăcerea se lăsă din nou, ca și întunericul. În

depărtare se zăreau luminițe. Urcau într-un joc amețitor până în turn. Marele turn al palatului. În rest... doar liniște.

Ploaia se oprise de ceva vreme. Nimic nu mai tulbura liniștea acelui ținut. Chiar și un gând s-ar fi putut auzi.

Sior era înspăimântat de acea tăcere. Fiecare gând îi zbura și i se lovea de propria-i minte. Era ceva... ce nu mai pățise până atunci. Cântecul lui Fawrr îi veni acum în urechi. Nu. El nu era acolo, sigur că nu era. Doar urechile lui puteau auzi versuri, suspine, melodie:

„Ce lină-i durerea
Și-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul
Și negru ca zarea

Și Turnul se-nalță
Tot în durere

Și oameni se duc
În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate
Aici și acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale".

Astfel sunau versurile pe care le auzea Sior. Și erau mult mai multe, dar el le pierdu șirul cuprins de aceea durere pe care o mai simțise cu ceva timp în urmă. Durerea lui Fawrr. Când și-a revenit și-a dat seama că totul se petrecuse ca într-un vis. Lucruri bizare îi aducea acest ținut. Gânduri vii ce se petreceau aievea. Și dureri ce le simțea până în străfundul inimii.

Nici Tio nu a scăpat de gândurile ținutului ce i se înfiripau în minte. Îi părea că din depărtare se aude o melodie grea, cu versuri scrise din foc și mânie. Părea că vrăjitoarele se nasc. Acum. Sub pașii și gândurile lui. Era bizar și, totodată, fermecător. Părea că plutea pe cântecul vrăjitoarelor. Și acesta era chiar glasul lor. Glasul vrăjitoarelor de la începutul timpului. Glasul

celei dintâi arkude. Suna puternic, ca bubuitul unei tobe, ca o incantație spusă în cor de-o tobă, un flaut și un greiere:

„Se-adună un vânt cu coame de aur
Vârtejuri de gânduri și idei
Turnul de fildeș din cer se destramă
Sub stele ce cad din condei.

Se nasc vrăjitoare sub mantia nopții
Cu plete roșcate și blonde
Și-și cântă dureri și-ngână în șoapte
Vrăji făcătoare de moarte".

Tio tresări sub imperiul propriului gând. Ce bizar. Cântecul celor dintâi născute nu fusese auzit de nimeni altcineva până atunci. Oare gemenii l-au auzit? A fost doar pentru el? Și ce însemnau toate astea? Trase de căpăstrul calului și se opri în mijlocul câmpiei:

– De aici mai avem doar câțiva pași. Trebuie să vă pun în temă. Furlamir, așa cum v-am mai spus, e un vechi. Vorba lui e ciudată. E veche precum gândul. Trebuie să vă purtați cu luare aminte. Este un personaj altfel decât cele pe care le-ați cunoscut vreodată. Este înțelept, calm, ascultător și tot ceea ce face, face cu inima, nu cu gândul.

– Altfel, murmură Sior.

În față se înălța Varr'hasalul pictat în umbre închise ce păreau a cuprinde întreaga construcție cu gheare proeminente și colți pământii. Lumânările se zăreau dincolo de ferestre. Fiecare încăpere îi aștepta. Îi chema. Asemeni Turnului Morții, se ridica palatul cu secretele sale întunecate și triste.

Pășeau cu reținere. Chiar și caii simțeau tensiunea. Tot ținutul avea un mister ce plutea în aer. Greu, cuprinzător, dureros.

*

Sirona își trase spada și intră pe ușa de lemn ce abia se mai ținea într-o balama. Îi era teamă. Totul era sinistru. Gol. Ca un gând aruncat în neant. Nimicul îi cuprinsese sufletul. Sior nu

îndrăznea să o urmeze. Stătea în spatele ei aşteptându-se ca în orice moment să se întâmple ceva. Simţea că un zgomot îi va surzi urechile.

Nimic din toate asta nu se întâmplă. Sirona păşi cu reţinere avându-l lângă ea pe Liort ce părea calm şi stăpân pe situaţie. O luminiţă caldă o întâmpină. Camera era goală. Rece. Un suflu de aer îi trecu pe lângă ureche ca o respiraţie rece şi înviorătoare. Un singur tron se afla în încăperea de piatră. Părea vechi, trecut prin ani. Însă era îngrijit, iar mânerele aurite încă îi mai străluceau. Totul părea desprins dintr-o poveste tristă. Încă se mai putea citi suferinţa pe pietrele mari, pe tron, în aer.

Tio, Sior şi T o urmară. Era plăcut. O linişte deplină şi satisfăcătoare.

O umbră gârbovită se ivi din spatele tronului. Sior suspină. Îl ştia. Cunoştea umbra. O văzuse în vis. Chiar dacă nu-i văzuse chipul, îl recunoştea. Avu un imbold inexplicabil de-a se arunca la picioarele bătrânului a cărui faţă, acum, se zărea în lumina lumânării, dar se stăpâni. Avea lacrimi în ochi. Îi simţea... bătăile inimii. Îl simţea ca şi cum ar fi unul şi acelaşi.

Tio îngenunche. Sirona rămase mută.

– Slăvit fie-vă numele şi înţelepciunea, spuse Tio dintr-o suflare.

Gemenii nu mişcară, iar Regele surâse. Avea un zâmbet cald ca o adiere de vară. Se aşeză pe tron şi-şi lăsă capul să-i cadă în palme. Când şi-a ridicat privirea, două lacrimi trecură fugar:

– Vă aştept de-un veac. Poate mai mult. Aici timpul îmi aparţine, dar eu nu-i aparţin lui. Sunt departe şi aproape. Sunt om şi zeu. Sunt tot şi nimic.

Gemenii se priviră încremeniţi. Pentru o clipă crezură că bătrânul nu mai era în toate minţile, dar glasul lui, ca o şoaptă purtată de vânt, le spulberă gândul cel negru:

– Copii ai destinului! Bine aţi venit! Numele voastre sunt scrise în stele, dar şi în Nimic. Sunteţi ai luminii, dar şi ai beznei. Deopotrivă buni şi răi, iar privirea i se opri cercetătoare pe Sirona. Destinul şi-l face omul cu mâna lui şi, totuşi, *Şarama* îl impune. Nu-i drept, copilă?

Sirona tăcu. Nu înţelegea ce spune şi nu ar fi ştiut să-i răspundă. Dar el continuă fără să dea importanţă tăcerii:

– Privirea ţi-e tristă, i se adresă numai Sironei. Gândul păgân.

În tine e forța. O simt. Tu ești răul... Nu, nu te opune și ascultă-mi vorba căci nu spun prostii. Sunteți un tot. Tu și-al tău frate. În orice om există bine și rău, căci astfel se poate completa pe sine, și nu în alt fel. Toți avem o doză de nebunie și una de realitate. Dar voi... sunteți unul și, totuși, doi. În fiecare dintre voi e altceva. Băiatul e cel bun. El e curat, și chiar dacă gândul i se îndreaptă mișel, nu l-ar pune în veci în aplicare. E asemenea lui Fawrr. O pasăre cu sufletul trist. Dar tu. Cu tine e altă poveste...

Regele se ridică și îi făcu semn lui Tio să se ridice. Nu își luă ochii de la Sirona de parcă i-ar fi fost teamă. Pentru el era ca o umbră a morții ce avea să atace în orice moment. Apoi continuă cu aceeași convingere, fără să o scape din priviri:

– Tu ești puternică, fără teamă (doar prea puțină), fără regrete. Tot ceea ce gândești pui în aplicare. Nu îți e teamă să înfigi lama în trupul cald și nici nu îți e teamă să îți folosești furia. Dar gândul, în ultimul timp, ți s-a schimbat. E drept?

Fata confirmă dând din cap, ceea ce aduse pe chipul suveranului un surâs trist:

– Așa-i. Te schimbi odată cu ea. Dacă ea cade în beznă, cazi și tu. Iar asta nici Alfsigr nu a știut să prezică. Căci cântecu-i astfel:

„Și gându-i păgân în Ea se afundă
Durerea din trup în Ea se scufundă
Și-odată cu Ea, Sirona apune
Și-odată cu Ea bezna rămâne".

– Știi tu oare ce-nseamnă toate astea?

Sirona tăcu. Era un cântec ce se referea la ea. În mod explicit. Oarecum înțelegea, dar îi era teamă să dea glas rațiunii. Teama era cruntă, dureroasă: „Și el spune că nu am teamă", gândi speriată. Da, era speriată cu adevărat și ar fi vrut s-o rupă la fugă, să nu mai întoarcă privirea. Dar picioarele nu-i răspundeau. Era paralizată. Și-apoi își auzi propria-i voce sunând inuman și lovindu-se de piatră ca un strigăt de ajutor:

– Da, știu. Bănuiesc.

– Da, și bănuiești bine, se grăbi Furlamir să-i răspundă. Tu vezi în tine chiar dacă nu îți dorești să cunoști. Ești mai presus de rău, dar și de bine. Cântecul spune că tu ești *Șarama*... să nu înțelegi greșit (încercă să repare după ce văzu privirile surprinse

ale tuturor). Lasă-mă să mă fac înțeles. Încerc să vorbesc cât mai aproape de urechile voastre fără ca vorba să-mi ascundă vreun tâlc.

Îi făcu semn Sironei să-l urmeze lângă fereastra deschisă. Întinse arătătorul spre cer și-o întrebă:

– Ce vezi?

Fata cercetă cu atenție. Bineînțeles că nu vedea nimic. Oare ce ar fi trebuit să vadă? Era o întrebare cu tâlc?

– Nimic, spuse ea după o lungă tăcere.

– Exact. Și știi de ce anume nu vezi nimic?

– Pentru că nu există nimic.

– Corect. Dar de ce nu există nimic?

– Pentru că *Șarama* nu mai e a oamenilor?

Furlamir zâmbi:

– Nu, nu de asta. Pentru că *Șarama* nu mai e a ta și tu nu mai ești a ei. *Șarama* nu a fost niciodată a oamenilor și nici nu va fi vreodată. *Șarama* doar leagă destinele oamenilor. Le construiește. Voi ați fost unii dintre puținii ce au avut dreptul să-și clădească destinul. Și se spune că cei ce vă însoțesc și-l pot schimba și ei. Așa precum speră și Fawrr. Dar dacă nu e nimic de schimbat? Dacă totul ar fi fost așa oricum? Fără *Șarama* și alte destine? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Nimic. Nimic, se entuziasmă suveranul la propriul gând. Cum să îți spun? se foi bătrânul. Nu găsesc acea explicație care să fie pe înțelesul tău. Dă-mi un răgaz să-mi pun gândurile în ordine. Până atunci urcați în camerele de sus. Acolo veți avea de-ale gurii și veți putea să vă odihniți, iar mâine vom vorbi din nou.

Cei trei făcură o reverență și urcară în camerele de deasupra unde, într-adevăr, îi aștepta o masă caldă și trei paturi moi.

Mâncară în liniște și mult timp rămaseră tăcuți. Până când Sior rupse tăcerea.

– Ce vrea să spună?

Ochii lui Tio erau împăienjeniți de lacrimi. Nu îndrăzni să ridice privirea și nici să dea vreun răspuns. Dar Sirona intră în vorbă:

– Cred că vrea să-mi spună că înnebunesc pe parcurs ce *Șarama* moare. Doar că nu știe cum să mi-o spună mai frumos.

Un râs nebun i se întipări în minte. Ar fi vrut să-i dea glas, dar nu îndrăzni. Liort o privea dezaprobator pe când Sior o cerceta cu milă.

– E-n regulă, spuse fata. Cred că, pe parcursul acestei aventuri, am învăţat să accept orice. Serios, Sior. Nu e nevoie să îţi baţi capul. Va fi bine. Pe cuvânt.

– Nu îmi place ce îmi spui, se îmbufnă Sior. Nu îmi place.

Fata îşi ascunse în palme râsul demonic. Apoi, ca şi cum nimic nu ar fi tulburat-o, l-a privit serios:

– Ţi-aminteşti ce ne-a spus la început: „Sunt totul şi nimic". Ei bine, se pare că aşa sunt şi eu. De ceva timp ştiu că destinul nostru nu este cel prevestit de Alfsigr. Nu mă întreba de unde ştiu. E ca o muzică misterioasă ce mi se-nvârte în cap şi-mi spune tot felul de lucruri. E ca atunci când treci prin Valea Spiritelor. Ştii, pur şi simplu. Eu sunt cea care trebuie să te oprească din drum... Taci, îl ameninţă pe Sior atunci când acesta încercă să protesteze. Taci. Ceea ce spun este purul adevăr şi ştiu că nu mă înşel pentru că inima mea ştie. Ceea ce-a încercat să ne spună a sunat frumos din glasul lui. Tu eşti îngerul, iar eu demonul. Ce e mai rău e că ştiu de mult lucrul ăsta. Atâta timp cât *Şarama* este prizonieră eu nu mă pot opune. Asta încerca să-mi spună.

– Nu poţi fi sigură de asta, plânse Sior. Pur şi simplu nu poţi.

Sirona îşi plecă privirea. De data asta simţea cum lacrimile o năpădesc. Liort se puse în mijlocul lor şi începu să-i vorbească lui Sior:

– Din păcate este adevărat. Atâta timp cât *Şarama* este prizonieră, ea nu se poate opune. Acesta este unul din secretele pe care vi le păstrez eu. Alfsigr nu a ştiut să interpreteze toate semnele. Iar nebunia Sironei a interpretat-o a fi vitejie. Nimeni nu s-a aşteptat ca *Şarama* să fie furată. De aceea a fost ascunsă în Nimic. Iar Nimicul a trădat-o. Lucrurile astea se întâmplă chiar dacă nu au fost povestite. Dar da, ştiam că aşa se va întâmpla în cazul în care *Şarama* va fi încătuşată. De-acum încolo Sirona va trebui să fie supravegheată cu atenţie.

– Ce alte secrete ne mai ascunzi? se auzi Sior ţipând. Ce altceva mai tăinuieşti?

Liort se întoarse deranjat şi nu mai scoase nici un cuvânt. Lumina se stinse pâlpâitor şi bezna îi cuprinse.

CAPITOLUL IV
POVEŞTI TULBURĂTOARE

– La început a fost doar lumină, începu Furlamir să le vorbească după aproape o zi în care nu îl văzuseră sau simțiseră. Şi această primă lumină s-a numit Nutovi. În Nutovi trăia Pioris, cel ce-a creat totul: pământul, cerul, viața. Din gândul lui Pioris s-au născut ceilalți misivi: Clioris, Ku, Vlasios... şi mulți alții. De fapt au fost doisprezece la număr. Şase misivi şi şase misive. Pioris le-a pus pământul la picioare şi le-a dat voie să-l clădească, să-i dea viață şi formă. Şi astfel a fost creat pământul, pe vremea în care nici măcar misivii nu auziseră de întuneric. Apoi, din gândul lui Pioris şi al Uniei s-au născut doi prunci. Unul a fost Iudarr, iar el a adus atât întunericul, cât şi răul. Lumea s-a schimbat odată cu naşterea acestui copil ce-şi ura semenii şi dorea să fie mai presus de toți şi toate. Apoi a urmat prima beznă ai cărei supraviețuitori au fost misivii şi un elf din care s-a născut un rege: Haos. Doar că nu se ştie cu siguranță dacă asta s-a întâmplat în prima eră întunecată sau în cea de-a doua.

Regele se îndreptă spre fereastră. Un fluture de noapte încerca să găsească adăpost lângă candelă, bâzâind furios:

– Multe s-au întâmplat atunci. S-au născut rase din gândurile lor, s-au născut pământuri şi ape. Poveşti au fost nenumărate şi multe au prins viață odată cu trecerea timpului. Istorisiri ce nu au fost scrise şi nu au prins glas. Astfel s-a născut lumea şi voi. Cu toții suntem născuți din gândul lui Pioris şi din melodia lui.

Părăsi fereastra şi se îndreptă spre Sirona. Fata îl privea nedumerită. Înțelegea ce-i spunea, dar era şi destul de bizar. Iar acum ochii lui blânzi o priveau cu intensitate. Ştia ce avea să urmeze şi aproape că nu dorea să audă:

– *Şarama* s-a născut din dorința tuturor creaturilor de a-şi urma un drum. Şi astfel a luat naştere o carte ale cărei litere erau scrise de-o mână nevăzută. Doar ea decidea cine ce destin va avea. Şi-am devenit dependenți de acest destin. Am crezut că nu putem trăi mânați doar de gândul nostru. Şi iată. *Şarama* a fost

încătuşată şi odată cu ea şi sufletul Sironei. Aşa a stat scris. Unul din voi avea s-o urmeze. S-o simtă mai mult decât orice altă fiinţă născută vreodată. Atunci când Fioriniana v-a dat naştere fără să vrea, şi-a lăsat unul din gemeni pe mâna destinului. Iar *Şarama* te-a „adoptat" în gândul ei şi te-a ţinut atât cât a putut de aproape. De aceea ţi se întâmplă toate astea. Odată cu moartea ei te duci şi tu.

– Trebuie să putem salva într-un fel *Şarama*, sări Sior din locul său întunecat. Trebuie.

– Atâta timp cât există viaţă, există şi speranţă.

Liort părăsi spatele Gradianului şi se îndreptă spre Furlamir. Regele îl privea cu coada ochiului încercând să-i urmărească umbra lungă ce se prelingea pe perete:

– Mărite! Oare nu-i drept să o ţinem departe pe Sirona pentru un timp?

Regele se aplecă şi-l luă în braţe. Se îndepărtară de ceilalţi şi-i şopti doar pentru urechile lui:

– Nu, nu e drept. Doar împreună sunt un întreg. Trebuie să ai încredere. Ştiu că tu eşti împovărat cu secretele lor. Atunci ar trebui să ştii cel mai aprig secret al fetei: Iubirea. În ciuda faptului că se stinge, încă mai poate iubi.

– Da, Cea Mare mi-a spus că trebuie să se îndrăgostească de o fiinţă ce n-a cunoscut iubirea. Dar nu ştiu ce-nseamnă asta.

Regele îl mângâie pe după urechi şi-i şopti:

– Fawrr. El e secretul.

„Din gând mă cobor în gând
Din viaţă îmi fac loc în viaţă
Din dragoste aş vrea să mor
Din iubire aş vrea să sorb."

Aşa îi şopti regele, iar Liort a înţeles atunci secretul care-l măcina cel mai mult. *Şarama* era legată într-un fel de Fawrr şi în altul de Sirona. Atunci, îi era destul de clar. Destinele celor doi erau menite să se lege. Nu Ing fusese destinul ei, dar nu înţelesese asta la timp. Acum timpul era scurt, dar încă se mai puteau face multe. Trebuia să găsească modalitatea de a-l aduce pe Salvator în preajma Sironei. Poate că împreună ar fi reuşit ceea ce nu se putea reuşi.

Liort se îndepărtă, iar Furlamir se duse lângă cei trei, reluându-şi locul pe tron:

– Alfsigr v-a îndemnat să mergeţi în Şiar. Trebuie să-i urmaţi sfatul. Drumul va fi obositor şi greu, şi ceea ce veţi găsi acolo nu vă va aduce bucurie. Cu toate astea, trebuie să vă duceţi. Multe lucruri se află acolo. Multe secrete ascunde Şiarul. Poate că eu nu voi mai fi când vă veţi întoarce. E posibil să mă vedeţi chiar mort. Dar să nu vă pierdeţi speranţa, pentru că eu nu pot muri decât trupeşte şi veşnic voi fi aproape de voi.

Regele citea în liniştea beznei pericolul ce se apropia de el. Ştia că Sorian a trimis criminalii să-i ducă capul la picioare. Ştia şi cum să le ţină piept, dar şi pentru el exista teamă şi neîncredere. Acum avea să se testeze pe sine, dar nu avea de gând să pună viaţile oaspeţilor în pericol:

– Găsi-veţi haine groase în camerele de sus. Caii fost-au îngrijiţi, iar acum sunt odihniţi. Veţi porni pe un alt drum pe care am să vi-l dezvălui înainte să plecaţi. Pădurile Pitice nu mai sunt sigure şi bezna ascunde monştri. Acum grăbiţi-vă de vă-mbrăcaţi, apoi veniţi să vă luaţi rămas bun. Un ultim gând am să vă mai spun înainte de-a porni. Un gând ce-mi aparţine şi pe care trebuie să-l cunoaşteţi.

*

Doar gemenii stăteau în sala tronului aşteptând ca Furlamir să-şi facă apariţia. Tio înţelesese încă de la început că ceea ce avea să li se spună nu era decât pentru ei.

Era beznă. De data asta nici o lumânare nu ardea în mijlocul încăperii. Ferestrele erau deschise şi un miros rece şi îngheţat intra printre pietrele ce clădeau pereţii şi podeaua. Liniştea era la fel de profundă ca de obicei, doar că de data aceasta se simţea tensiunea. Nu era aceeaşi linişte calmă şi caldă ce i-a întâmpinat când au sosit. Mirosul din aer aducea a necazuri.

Gemenii scrutau întunericul în căutarea siluetei bătrâne. Nu apăru. Doar un glob transmitea lumini bizare dintr-un colţ al încăperii.

Se apropiară. Globul nu transmitea numai culori, ci şi imagini. Imagini calde. O lumină fără soare. Un chip bătrân cu ochi

blânzi. L-au recunoscut. Bătrânul Furlamir le zâmbea de dincolo de sticlă. Doar că arăta altfel. poate mai fericit, fără gânduri negre. fără dureri şi suferinţe. Barba îi era mult mai albă decât în realitate, dar îi reflecta mai mult frumuseţea sufletului şi-a gândului. În jurul lui era doar lumină, albă ca spuma laptelui, rece. Lăptoasă şi orbitoare şi în acelaşi timp, rece şi fără suflu. Oarecum ştiau că aceea este Nutovi, lumina de la început. Sau cea a începuturilor.

Furlamir le zâmbea cu privirea sa galeşă şi blândă. Părea că le face semn cu mâna dintr-un abis necunoscut. Gemenii se traseră în spate sprijinindu-se unul de celălalt. Spada Sironei începu să lumineze din teacă şi-ntreaga cameră fu învăluită într-un văl de lumină translucidă, alb-gălbuie. Încăperea nu mai semăna nici pe departe cu cea veche, îmbrăcată în pietre reci şi umezi. Acum era cald şi frig deopotrivă, asemenea sentimentelor ce se învăluie în acelaşi timp în mantia binelui şi-a răului. Un trup se contură în lumină. Alb. Ca cea dintâi nea căzută peste pământ. Părul îi căzu pe spate, iar ochii, la fel de albi, se deschiseră misterioşi:

– Doamna Albă, îngânară gemenii într-un glas. Glasul lor fu doar o şoaptă menită să nu rupă vraja.

Doamna Albă îşi întinse mâinile spre ei. Fereastra se deschise şi aceeaşi lumină din glob pogorî înăuntru:

– Lumea dispare în beznă. Nutovi încă mai dăinuieşte printre noi şi fi-va mereu în inimile noastre. Atunci când cea din urmă literă se va şterge, amintiţi-vă: Turnul Morţii, doar locul acesta născut în nimic va mai aduce alinarea.

Tinerii încercară s-o atingă, dar ea se îndepărta lăsând în urmă doar un văl de ceaţă. Lumina dispăru. Întunericul îşi reluă locul. Fusese un vis?

Şi-atunci silueta gârbovită a lui Furlamir se apropie de-o lumânare. O luminiţă slabă îi lumină chipul bătrân şi obosit:

– Secretul e în voi, aşa cum este şi-n mine. Eu sunt Vlasios, cunoscut şi ca Esioinn (Bătrânul) şi Elionar (Cunoscătorul). Mulţi au spus despre mine că sunt vechi şi n-au greşit. Dar numai voi cunoaşteţi adevărul. Copiii mei. Orice greutate vi s-ar ivi în cale voi trebuie s-o îndepărtaţi. Împreună... Binele şi Răul, veţi izbândi. Acum trebui-va să porniţi pe drumul ce v-a fost destinat. Căci grumii sunt aproape... şittt, îi atenţionă atunci când vrură să vorbească. Voi sunteţi salvarea. Ascultaţi-mă cu

atenție căci drumul vostru nu va fi fără de pericol. Mergeți spre sud, acolo unde bezna e mai groasă decât moartea. Când veți ajunge la semiîntuneric veți ști că ați ieșit din scumpul meu ținut. Acolo se află Cascada Lacrimilor. Ascultați-i cântecul și povestea și veți ști cum să treceți. Dincolo de ea vi se va arăta Șiarul. De-acolo singuri veți ști ce să faceți căci sufletul vă va spune și vă va îndruma. Să nu lăsați cea din urmă literă să se șteargă până ce nu veți afla drumul spre Turnul Morții. Doar acolo mai găsiți salvarea. E cea din urmă salvare.

Furlamir stinse lumânarea și dispăru în beznă. Liniștea și întunericul se așezară apăsătoare, iar cuvintele celor doi încă mai umpleau încăperea cu înțelesuri bine tăinuite. Dar acum ei le cunoșteau și cunoașterea era mai presus de orice.

Gemenii se îmbrățișară apoi părăsiră Varr'hasalul. Și, cu toate că în gândul lor promiseră să se întoarcă, nu aveau s-o mai facă vreodată, căci Ținutul Morții nu avea să mai existe decât până când ei aveau să-l părăsească. Și nici acest lucru nu aveau să-l afle vreodată, dar aceasta este o altă poveste și va fi povestită în alte cărți.

*

O rafală de vânt le trecu pe deasupra capetelor. Agape necheză furioasă și-și scutură copitele într-un gest de nervozitate. Sirona o trase de căpăstru în speranța că o va liniști. Iapa continuă să necheze furioasă și să-și fluture copitele din față. Fără să-și dea seama, Sirona se trezi trântită la pământ.

În mintea ei se creă o lumină strălucitoare. Venea tot mai aproape de ea. O lumină ce se deschidea precum își deschide o floare petalele. Alungă imaginea din minte și deschise ochii. Încă era pe Agape. Totul fusese doar o nălucă. Nici o rafală de vânt nu sufla. Era doar liniște. Tio și Sior erau în fața ei. Își mânau caii tăcuți, scrutând bezna cu privirea. Așa cum se aștepta T și Liort încheiau șirul. Însă motanul o privea pătrunzător. De parcă ea ar fi fost vinovată de ceea ce i se întâmpla. Ar fi vrut să-i spună că se înșală, că nu înțelege nimic, dar și-a dat seama că nu era așa. Liort nu o privea cu reproș, mai degrabă stătea cu ochii pe ea să nu i se întâmple ceva.

Şi totuşi, ce-i păsa lui de ce se întâmplă cu ea? În cele din urmă tot avea să se întâmple şi, probabil, toate astea se vor sfârşi aşa cum trebuie să se sfârşească. Victoria nu va aparţine nimănui. Sorian îşi va da seama ce prostie a făcut şi atunci când va elibera cartea, va fi prea târziu. Totul va fi pierdut.

Era bizar. Gândul ăsta nu o neliniştea deloc. Era ca şi cum ar fi ştiut că se minte singură sau că întunericul nu e cel mai rău lucru ce li se poate întâmpla. Ea, Sirona, avea să lupte până în cea din urmă clipă fără să ezite. Ştia că aşa va face, indiferent de ce sentimente va nutri mai târziu pentru însoţitorii săi. Va lupta până când ultimul suflu îi va fi dăruit Doamnei Albe.

Privi spre Sior. Înfofolit în hainele dăruite de Furlamir, semăna cu un animăluţ lăţos. Haina cu glugă din păr de urs îi atârna pe chip, iar spatele îi arăta bizar în întuneric. Îi dădu bice iepei şi se opri lângă el. Părea trist. Îngândurat. Cine ştie ce gânduri i se întipăriseră în minte, ce poveşti. Vru să-l întrebe ceva, dar se răzgândi. Nu avea sens. Nimic nu mai avea sens. Şi apoi îi auzi glasul, ca şuieratul unei ape:

– Îmi este teamă, Sirona.

Nu se aşteptase la asta. Ea nu se gândea la teamă nici atunci când o simţea. Teamă de ce? De cine? Îl privi cercetător. Cum putea să-l ajute înainte de-a se pierde pe ea? Abia dacă îşi putea explica sieşi ce se întâmplă. Cum avea să-i explice lui?

– De ce te temi?

Băiatul îşi trase gluga de pe chip lăsând ca ochii să-i scapere în întuneric:

– Îmi este teamă că nu vom reuşi. Mi-e teamă că tu nu vei reuşi şi voi rămâne singur în întreaga lume. Poate că întunericul, cel veşnic, mă va înghiţi.

Fata se abţinu să nu zâmbească:

– Nu trebuie să te temi: „Teama naşte monştri", aşa spunea Niara.

Băiatul oftă. Chipul îi era mai întunecat decât întunericul şi mai trist decât însăşi Doamna Tristeţe:

– Din mine ies tot timpul monştri. Aud glasuri, cântece, melodii. Înainte de-a ajunge la Furlamir l-am auzit pe Fawrr. Atât de real. Până şi cântecul a prins glas, iar versurile mi s-au întipărit în minte ca nişte ace. Crezi că-mi pierd minţile?

Sirona nu-i răspunse. Cum putea să-i răspundă când de fapt

ea era cea care-şi pierdea minţile? Toată amărăciunea se strângea în ea, toată nebunia. Gândurile acelea ce nu-i dădeau pace, ce o învăluiau şi-o făceau să uite cine şi unde e. Asta era întrebarea ce ar fi trebuit să şi-o pună ea. Dar nu ştia să-şi răspundă nici sieşi, cum să-i răspundă lui?

– Probabil că într-o zi toată această aventură o s-o privim cu alţi ochi, se auzi spunând.

– Mda, murmură tânărul deloc încrezător.

Poate că Sirona avea dreptate şi zilele acestea li se vor părea îndepărtate, asemenea unui vis ce se spulberă sub razele soarelui. Dar mai aveau multe de înfruntat până a se trezi într-un pat moale, scăldat în raze luminoase şi calde.

De acum frigul începea să se lase tot mai mult. Totul devenea ca o iarnă fără de zăpadă.

Drumul era cât se poate de lin, iar asta le aducea linişte. Nu aveau mult de străbătut până la cascadă, dar nici nu se grăbeau prea tare. Gemenii aveau inimile strânse. De când femeia aceea, din curtea lui Noriat, le povestise ce se întâmplase atât în Şiar, cât şi în Gildaman, nu se puteau aştepta la nimic bun. Nici unul nu văzuse Şiarul în perioada lui de glorie, dar nenumăratele poveşti pe care le auziseră le dăduseră şansa să îşi facă o oarecare idee. Îşi închipuiseră că Sar'alaba este unul dintre acele palate ce se ridică maiestuoase peste crestele munţilor. Peste turnurile sale înalte se ascunde soarele la apus şi tot de acolo apare în fiecare dimineaţă aducând căldură în sufletele locuitorilor. Îşi închipuiau coridoarele lungi acoperite de mătăsuri fine, poate chiar dintre cele lucrate de pitici. Ferestrele mari ce dau spre răsărit. Camerele aranjate în mod fastuos şi multe, multe altele.

Nici nu aveau idee cât de mult se înşelau cu privire la Sar'alaba. Nu aveau idee cât era de rece şi înghesuit; câte suflete îşi dăduseră duhul acolo şi câte altele aveau să mai piară. Şi nici o şoaptă nu avea cum să le descrie ceea ce urmau să vadă cu propriii ochi.

Sirona se dădu şi mai aproape de Sior:

– Ce ţi-a cântat glasul lui Fawrr?

Băiatul tresări. Aproape că uitase. De fapt nu uitase. Făcuse tot posibilul să-şi şteargă asta din memorie. Nu. Nu uitase. Doar că... acea amintire încă îl mai durea. Şi-a şters o lacrimă pribeagă şi a încercat să vorbească cât mai firesc posibil:

– E atât de important?
– Poate.
– O să încerc să îmi amintesc:

„Ce lină-i durerea
Şi-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul
Şi negru ca zarea

Şi Turnul se-nalţă
Tot în durere

Şi oameni se duc
În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate
Aici şi acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale".

Sirona tăcu mult timp după aceea. Fiecare vers în parte îi suna în urechi mai aprig decât liniştea. Aproape că îi auzea glasul dând naştere versurilor. Îşi cânta propria-i durere. Oare de ce? El trebuia să cânte durerea celorlalţi. S-o simtă. Să şi-o însuşească. Şi, cu toate astea, el îi şoptise lui Sior ceea ce avea în suflet. Să mai fi rămas oare vreo legătură, de când Sior îi luase toate sentimentele şi trăirile? Să mai fie încă legaţi într-un anumit fel? Nu, asta nu era posibil. Era sigură că Fawrr dispăruse din sufletul lui Sior. Sigur că asta s-a întâmplat. Poate că Fawrr dorea să îi transmită un mesaj. Sau poate dorea să le spună ceva amândurora, asta dacă nu cumva era mai trist decât îşi putea da seama. Poate că în cele din urmă îşi dorea să se elibereze, iar această dorinţă era mai puternică decât sufletul lui:

– E trist, îngână Sirona. E tot mai trist. Mi-aş dori să-l pot ajuta.

Ochii lui Liort scăpărară în întuneric ca două bile roşii. Oarecum Sirona îi surprinse privirea sau poate că doar o simţise.

Îi aruncă o privire iscoditoare ce, spera ea, avea să-l țină la distanță un timp. Dar asta nu avea să se întâmple și știa prea bine. Liort avea „prostul" obicei să se implice în viața ei.

Vântul. În sfârșit venise și vântul. Îi lipsise și de data asta, nu era doar în imaginația ei. Era real. Și nu numai real, dar și revigorant. Adia ușor. Îi mângâia chipul. În față începuse să se întrevadă semiîntunericul. Nu mai aveau mult până când aveau să părăsească Ținutul Morții. Acolo, unde dunga gri se unea cu cea neagră, se ascundea Cascada Lacrimilor.

Sior încă se gândea la poveștile ce i le spusese Furlamir. Erau aproape ireale. Iar cel mai grav i se părea că o întreagă omenire uitase de cel ce o crease. Era ca o poveste ce se naște în altă poveste, și tot așa până când o uiți pe cea dintâi, dar inevitabil revii la ea la un moment dat și începi să-ți amintești printre picături că ai mai spus-o odată. Cel mai trist i se părea că Furlamir a trebuit să treacă prin atâtea de unul singur. Departe de misivii săi din care făcea și el parte. Trăise aici, în mijlocul lor, și la un moment dat uitase cine e și ce e. Poate că și de-acum încolo va uita, poate că nu. Viața lui Furlamir era o enigmă chiar și pentru el, și probabil că această enigmă nu se va sfârși până când nu va fi lângă cei de seama lui. Iar asta putea să nu se întâmple niciodată.

Și tot ceea ce le spusese, nu prea multe ce-i drept, în fiecare cuvânt se ascundea câte o poveste. Citise în glasul lui atât furia, durerea, cât și dorința de-a se întoarce în timp. Dar timpul nu mai putea fi dat înapoi. Nu avea cum. Era drept că Furlamir trăise atât cât nimeni altul nu trăise. Știa că vorbele lui aveau să-i răsune în urechi întreaga sa viață. Și atâta timp cât el va trăi, povestea începutului nu va mai fi uitată.

Un susur lin se auzi destul de aproape. Se trezi din visare:

– Suntem aproape, strigă Tio printre dinți.

Sirona tresări și ea. Aproape că simțea cum cascada își aruncă stropii spre ea. Privi în zare. Griul semiîntunecat era acolo, în fața ei.

CAPITOLUL V
ŞARAMA VORBEŞTE

Photine îşi despleti pletele roşii precum focul mocnit. Privea spre Şiar, dincolo de ferestre, dincolo de întuneric. Simţea durerea. Nu, nu a ei. Durerea unui gând îndepărtat. Poate era regina ce încerca din nou să-i transmită un mesaj. Nu. Nu avea s-o asculte iar. Ori de câte ori o visa sau i se părea că figura i se conturează în lumina plăpândă a lumânărilor, se simţea diferit. Nu dorea să mai simtă altceva. Voia să fie aidoma lui, lui Sorian.

Îşi trase spada de la brâu şi-o aruncă pe patul jerpelit. Lama lucea misterios în lumina difuză a încăperii. Era cel mai de preţ dar pe care îl primise vreodată de la Sorian. Atunci îi dovedise că o iubeşte cu adevărat, în felul acela al lui rece şi calm. Când îi murise mama, era prea mică pentru a-şi aminti. Nu avea nici un sentiment legat de acea moarte, poate doar un gol în suflet. Un gol pe care l-ar simţi orice fetiţă ce a fost crescută de un părinte care nu visează altceva decât puterea. Crescuse printre femei; unele docile, altele mult prea iuţi de mânie, şi în fiecare încercase să-şi găsească mama, dar nu reuşise niciodată. Însă găsise confort în fiecare casă în care intrase. Avusese de învăţat bune şi rele de la multele sale „mame" şi le iubea pe fiecare în felul ei.

Nu se plânsese niciodată că tatăl ei nu stă cu ea. Nu până în acea vară când împlinise zece ani şi el nu se deranjase să-i trimită nici măcar un cadou. Atunci „mama" ei de ocazie se înfuriase şi-o lovise peste faţă. Plânsese mult. Nici acum nu a uitat acea palmă, obrazul încă îi mai sfârâia.

În ziua aceea şi-a dorit mai mult ca niciodată ca părintele ei să se întoarcă şi s-o ia cu el, oriunde în lume. Ca şi cum şi-ar fi pus o dorinţă magică, aceasta s-a împlinit. Nu imediat. La două zile după acea întâmplare Sorian a apărut acolo. A coborât iute de pe armăsarul său nărăvaş şi a îmbrăţişat-o cu dragoste. I-a spus că din acel moment aveau să fie împreună pentru totdeauna, şi aşa a şi fost.

I-a fost greu să crească lângă el. Poate că s-a putut obişnui cu

„mamele" de ocazie, dar cu fuga zilnică după adăpost şi cu teama nu prea reuşise. Sorian nu ştiuse să se apropie de ea şi s-o înţeleagă ca pe o femeie. El nu reuşea să vadă decât planurile alea măreţe de cucerire. Încă de atunci îi vorbise despre cei prevestiţi, aproape că simţea uneori că îi cunoaşte mai bine decât se cunosc ei. La început Sorian nu era prea convins că ei mai trăiesc şi apoi... a avut un vis în care i-a văzut. Din ziua aceea copilăria ei a devenit un calvar. Grumi, sperieni, oameni furioşi, îndoctrinaţi de Sorian. Fiecăruia i-a promis câte ceva. Nu ştia sigur ce, nu fusese niciodată curioasă. Şi atunci, când îşi pierduse orice speranţă, atunci a venit la ea, a luat-o în braţe şi i-a arătat orizontul.

Era mai curat ca oricând şi nu prevestea ceea ce se vedea acum pe fereastră. Era azuriu, şi se puteau auzi glasurile păsărilor. O zi minunată, şi prima în care a simţit că lui Sorian îi pasă. A privit-o în ochi şi i-a surâs misterios: „Spada aceasta, a spus în timp ce îşi trăgea propria sabie de la brâu, va fi a ta. De-acum încolo vei învăţa asemenea unui bărbat. Vei învăţa să lupţi, vei fi cea mai bună din regimentul meu. Vei câştiga pentru mine Şiarul, Gildamanul, Oriatul". Iar ea s-a simţit în al nouălea cer. A simţit că are încredere în ea. În felul acesta îşi arăta dragostea pentru fiica sa. Era singurul mod pe care-l cunoştea.

De-atunci poate doar o singură dată mai avuseseră parte de-o asemenea apropiere. Însă nu fusese la fel de intensă şi nu şi-o mai amintea cu precizie. Se obişnuise să trăiască în umbra lui. Să îl urmeze orbeşte, asemenea soldaţilor, şi să-l asculte ca un copil de câţiva ani ce abia aştepta să primească o sarcină de la cel ce-l iubea mai mult pe lume.

Dar totul i se părea atât de îndepărtat acum. De când se mutaseră în Sar'alaba totul devenise cu mult mai trist şi mai real. Acum părea că întreaga sa viaţă trecuse ca un vis. Îşi iubea tatăl, dar... Uneori îl simţea departe, mult prea departe. Nu mai putea ajunge la inima lui. Nu îl mai putea privi ca pe părintele ce se îngrijise să-i găsească „mame" de ocazie, ca pe tatăl ce-i dăruise spada şi o privise cu atâta speranţă. Acum era rece. Rece şi neîndurător. Visul lui de cucerire devenise de-a dreptul periculos. Îi inundase toate simţurile. Dorea doar puterea, şi de ea uitase.

Photine plecă de lângă fereastră, îşi luă spada şi porni spre sala de antrenament.

Coridoarele erau reci şi neluminate. Aici nu mai exista semiîntuneric. Totul se afundase în beznă. Şi frigul. Frigul începuse să îşi facă simţită prezenţa. Photine traversă repede coridorul îngust de piatră şi se avântă în ceea ce altădată fusese sala tronului.

Acum vechea sală era doar o altă încăpere care le folosea soldaţilor ce doreau să îşi mai încălzească spada. Tronul dispăruse, la fel şi perdelele lungi din mătase fină sau covoarele mult prea vechi şi scumpe. Doar câteva spade agăţate pe pereţi şi păpuşi din cârpe mai însufleţeau încăperea. Photine îşi trase spada şi începu atacul împotriva unei păpuşi. De-acum gândurile îi dispăreau şi întreaga furie şi-o canaliza pe bucata de cârpă.

*

Ziua fusese destul de calmă pentru Photine. Linişte. Doar linişte în jurul ei. În cursul acelei dimineţi Sorian se întâlnise cu sperienii şi grumii şi, cu siguranţă, le dăduse noi ordine. În rest, nimeni nu întrerupse acea tăcere cu iz de înmormântare. Mirosul de putregai se simţea tot mai puternic. Abia-abia câţiva soldaţi s-au încumetat să-ngroape leşurile cât mai adânc în pământ. Acolo unde erau rămăşiţele caselor acum se lucra. Sorian ridica puncte de luptă din piatră. Erau căsuţe mici cu acoperişuri joase, ceea ce dădea senzaţia unei aşezări de ciuperci.

Photine se plimba prin palat scotocind în fiecare colţ întunecat. Voia să descopere secretele Sar'alabului. Ştia din poveştile pe care i le spusese una dintre „mamele" de ocazie, că fiecare palat ascunde unghere secrete şi uneori camere întregi. Bănuia că şi în camera pe care o ocupa ar trebui să existe un pasaj ce duce în afară. Ştia cu siguranţă. Altfel gemenii nu ar fi reuşit să scape de furia lui Sorian. Şi totuşi, ceea ce nu înţelegea era de ce Aratt nu-i dezvăluise secretele ce le deţinea palatul lui Sorian.

O cameră o descoperi fără prea multe probleme. Se afla în una din sălile ascunse de sub palat. Acolo unde Aratt îşi ţinuse servitorii şi mai târziu prizonierii. Din acea cameră rece găsi un culoar spre o alta. O încăpere plină cu cărţi aşezate pe rafturi ce urcau şi coborau ameţitor. Totul era plin de praf şi pânze de păianjeni ce-ţi prindeau privirea în iţe rotunde. Majoritatea erau tomuri învelite în coperţi groase cu fir de mătase, pe urmă erau aşezate cărţi mici fără

prea mare importanță și fără o frumusețe deosebită.

Photine le atinse în treacăt murdărindu-și degetele albe de un praf negru și lipicios. Merse printre rafturi, aproape pierzându-se în detalii. Era o bibliotecă. Una minunată. Avea să fie secretul ei și astfel putea să-și omoare plictiseala ce-o cuprinsese în ultimul timp. Cercetă cu atenție și se opri asupra unui volum împăturit în coperți de mătase: „SECRETUL OGLINZII". Astfel se numea volumul ce-i captase atenția. Îl privi și apoi se decise: avea să-l citească. Poate în felul acesta s-ar fi apropiat și ea de magia pe care gemenii și Aratt o dețineau. În felul ăsta ar fi putut să-și ajute tatăl mult mai bine. Dar oare asta dorea?

S-a lăsat pe vine și a stins lumânarea. Voia să rămână acolo pentru totdeauna, pitită de privirile tuturor. Și atunci... durerea. Durerea i se întipări în minte ca un strigăt de ajutor. Ca o bătaie, mult prea rapidă, a inimii. Vocea îi răsună în minte, apoi leșină.

Când și-a revenit primul lucru pe care l-a făcut a fost să caute lumânarea. A bâjbâit prin beznă și a găsit farfurioara și bucata de ceară cu bărbi crescute haotic. A aprins-o repede și a cercetat camera. Doar un păianjen ce urca grăbit pe o pânză circulară părea să fie în viață, în rest aceleași cărți priveau nemișcate.

A părăsit încăperea încercând să-și amintească. Nu era glasul Fiorinianei cel pe care-l auzise. Pe al ei îl cunoștea destul de bine și-apoi ea nu îi provocase niciodată atâta durere în suflet. Era ca o piatră ce nu puteai s-o îndepărtezi sub nici o formă. Glasul. Fusese inuman. Poate din pricina tristeții. Poate... că ceea ce-i vorbise... Dar, nu. Alungă gândul și se lipi de-un perete.

Tremura. Tremura din toate încheieturile. Dar nu de frig. Nu, frigul îl uitase. Îl lăsase undeva în biblioteca secretă. Tremura de spaimă. O spaimă aprigă ce i se-ntipări în inimă. Și... văzu. Un râu se întindea pe un tărâm necunoscut. Soarele își revărsa razele roșii-portocalii în furia apelor, jucându-se cu valurile mici ce coborau și se ridicau – oarecum știa că sunt cele din urmă raze. Apoi s-a transformat într-un cerc roșu ce s-a scufundat în apă ca o clipă îndurerată. Apa se liniști. Vântul tăcu. Patru litere de sânge se conturară pe albia albastră: „ ȘARA"; și-apoi una câte una se afundară lăsând loc întunericului să se întindă peste pământ.

Vedenia dispăru și un gând o urmări: „Unde e? Unde o ține

ascunsă?". Nu ştia de ce îşi doreşte s-o vadă. Poate că o chema. Îi cerea ajutorul într-un fel. Ştia că nu e de acord cu ceea ce se întâmplă. Nu că nu şi-ar fi dorit ca Sorian să ajungă regele suprem, doar că ştia în adâncul sufletului că astfel condamna întreg pământul la moarte.

Ascunse cartea la piept şi porni pe coridoarele dinspre sud, acolo unde nu fusese niciodată. Trebuia s-o găsească. Voia s-o găsească. Chiar dacă nu ar fi strigat-o şi-ar fi dorit s-o vadă măcar o dată.

Verifică în spatele fiecărei încăperi ce-i ieşea în cale, fără vreun rezultat. Era obosită şi nu mai dorea să facă nici un pas, apoi îşi aminti: Turnul Nordului, acolo unde Sorian nu lăsa pe nimeni să urce. Alergă repede în camera sa. De cum intră simţi un aer rece şi pentru o clipă i se păru că vede chipul reginei, mulţumit, în aburul ce i-a ieşit pe nas. Îşi şterse imaginea din minte, nu voia să se gândească. Ascunse cartea sub aşternuturi şi porni spre Turnul Nordului.

Paşii îi răsunau pe pietre. Nu îi era teamă. Nimeni nu era în palat. Nimeni. Două rânduri de trepte i se iviră în cale. Erau vechi, din piatră cu balustradă de marmură. Urcă încet. Îi era teamă. Frică de ceea ce va găsi. Poate că nu avea rost să-şi facă iluzii. Poate că nu avea să găsească nimic. Şi cu toate astea inima îi spunea altceva. Poate nu cartea, dar cu siguranţă ceva important.

Se opri. Dacă Sorian avea să afle, nu va fi defel mulţumit de comportamentul său. Poate că o va renega. O să-i adreseze vorbe urâte, aşa cum făcea cu generalii săi. Avea să urle şi să-i spună că şi-a pierdut toată încrederea în ea. Ea care era lumina ochilor lui. Privi spre etajul inferior. Oare era bine ce făcea?

Şovăi pentru câteva clipe apoi îşi recăpătă calmul. Urcă treaptă cu treaptă încercând să facă cât mai puţin zgomot. Dar inima îi bătea tare. Tare de tot. Era convinsă că poate fi auzită de la câţiva metri depărtare.

O respiraţie rece îi mângâie obrazul. Semăna cu respiraţia unui elpidius. Pentru o clipă cercetă cu privirea. Nu era nimic. Doar o altă nălucă.

Ajunse la ultima treaptă. Acolo, în faţa ei, se afla uşa mare şi mâncată de vreme a Turnului. Doar un pas o despărţea de intrare. Un singur pas. Întinse mâna spre clanţa rotundă.

Transpirase. Podul palmelor îi era ca un lac. O întinse. Tot mai mult până când simți cum forma aceea rotundă i se conturează în palmă. O învârti în sensul acelor de ceasornic. Un mic „pârr" și păru să se deschidă. Dar nu. Nu era deschisă. Abia atunci și-a dat seama că din moment ce Sorian a pus o interdicție, nu poate risca să lase ușa descuiată. Poate că înăuntru era chiar un gardian. Căută în jur. O bucată de sârmă se prinsese în balustradă, atârnând. O prinse. Cu mâinile tremurânde căută încuietoarea. Da, se pricepea la asta. De multe ori deschisese uși în felul acesta. Poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat. Învârti sârma de câteva ori. Încuietoarea opunea rezistență. Încă o dată și încă o dată, și... pac! Ușa se deschise. O împinse ușor. Doar beznă. Luă lumânarea de jos și intră în cameră.

Un divan lung și rupt. Rafturi și un dulap mic. Apoi masa. Masa învelită cu o cuvertură roșie. Era nouă, curată, fără pic de praf. Și pe masă... *Șarama*. Se repezi spre ea, iar ușa se trânti în spatele ei. Se încuiase la loc. Nu mai avea nici sârma. Era pierdută. Dar nu îi mai păsa. Se apropie de carte. Era prăfuită. Nu mai avea culoare, ca și cum ar fi simțit toate chinurile la care era supusă. Pe copertă, asemenea visului, se mai vedeau doar patru litere: „ ȘARA". Nu mai sclipeau. Erau șterse, obișnuite.

Fata își trecu degetele pe literele întipărite pe copertă. Se adânceau ca niște dune, erau plăcute la atingere. Sub ele apăru un titlu. Mic, foarte mic, abia ligibil. Își apropie privirea și lumânarea, iar în cele din urmă desluși: „SALVATORUL".

– Ce încerci să-mi spui? o întrebă în șoaptă. Mai scrie. Te rog. Mai scrie.

Nu se întâmplă nimic. Doar pași ce se-ndreptau spre ea.

– Scrie fir-ar să fie! Spune ceva!

Cartea rămase fără viață. Mută. Abia atunci își dădu seama că este vorba de pași. Erau două rânduri de zgomote. Unele tari și apăsate, altele calculate și destul de repetate. Ce avea să facă acum? Dulapul era prea mic. Privi disperată. Stinse lumânarea. Scruta întunericul. Dulapul. Îl deschise și se înghesui. Apoi știu ce să facă, trase lumânarea și închise ușile. Acum știa cum se simte o pasăre în colivie. Poate că pasărea se simțea ceva mai bine decât ea.

Ușa s-a deschis. Sonor. Două voci au umplut încăperea. Încercă să vadă ceva, dar nu reuși decât să-și țină respirația și să

încerce să nu mai tremure. Prima voce răsună ascuțit. Era glasul unei femei:

– Sper că ești mulțumit. Propriul meu tată s-a sacrificat pentru tine.

Liniște. Doar câțiva pași apropiindu-se de masă și de dulap. Inima îi tresări. Cum avea s-o oprească? Glasul lui Sorian o sperie de moarte:

– Îți vei primi răsplata, dar până atunci trebuie să mai faci ceva pentru mine.

Din nou nici un răspuns. Sorian continuă:

– Te întorci în Turnul Morții...

– Niciodată, urlă femeia. Și glasul îi era atât de înspăimântat că până și Photine părea calmă.

Liniștea s-a lăsat din nou. Doar respirația celor doi se mai auzea pe un fundal îndepărtat. Photine își dădea seama că Sorian o privește acum, cu acea uitătură a lui. Aceea care te acuza și te făcea să te simți cel mai vinovat om de pe pământ.

– Te întorci în Turn, a spus bărbatul pe un glas calm. Și... ai grijă ca Fawrr...

Nimic. Probabil că-i făcuse vreun semn sau pur și simplu se oprise. Pașii bărbatului se îndepărtară, iar femeia rămase acolo înecată în disperare.

*

Trecuseră ore bune până când îndrăznise să iasă. Doar liniște. Aprinse lumânarea și privi cartea. Sub cele patru litere și titlul cel nou mai stătea scris un cuvânt: „Fawrr". Acum înțelese: „Salvatorul este Fawrr". Lupta din sufletul ei începuse. Sorian sau *Șarama*?

CAPITOLUL VI
CÂNTECUL APEI

Semiîntunericul se ivi. Totul era gri. Până şi florile căzuseră în dizgraţie. Coloritul lor pierise. Iarba, de asemenea, se confunda cu nisipul, chiar şi apa avea o culoare tristă şi nenaturală.

Picuri-picuri stropeau în depărtare. Acolo unde vegetaţia încă mai era înverzită, încă se mai înfrupta din apă. Câteva păsări stăteau gârbovite pe crăci lăsate şi triste. Un mărăciniş îşi arăta florile roşii aproape trecute. Un cărăbuş urca grăbit pe-o movilită de nisip. Aici, natura părea vie. Atât cât se putea numi „viaţă". Dunga gri ce se unea cu orizontul dădea un aer trist, ca o după-amiază de plumb. Norii erau aidoma, în culorile triste ce se combinau în alb şi negru. Culoarea dispăruse aproape.

Privind mai sus, se observau trei râuri care se întâlneau şi se prăbuşeau într-o cascadă uriaşă. Nuanţe de alb şi gri se îmbinau în coborâre şi se pierdeau în marele râu ce curgea repezit spre vest. Valuri învolburate se încolăceau şi se zdrobeau de stâncile reci şi înalte. Câteva smocuri de iarbă se zăreau pe malul opus, crescute pe o stâncă semeaţă. De pe buza stâncii cădeau întortocheate câteva plante agăţătoare de-o culoare închisă.

Apa pleoscăia. Întreaga zonă era acoperită de zumzetul ei. Clipoci-clipoci, cădea în rafale de neoprit.

Tio le făcu semn să se oprească. Sunetul apei îi îmbia auzul. Demult nu se mai simţise atât de liniştit, de calm. De parcă pleoscăitul apei l-ar fi purtat pe valuri de vis. Aerul era rece, aproape că îţi îngheţa sângele în vene. Părea că se-mpleteşte cu apa şi se ridică în văluri fumurii.

Sior încerca să prindă şoapta apei. Curgea prea repede şi chiar de-ar fi fost să cânte sau să vorbească nu ar fi avut cum să o audă. Valuri-valuri se rostogoleau şi se prăbuşeau zgomotos.

În mijlocul cascadei, acolo unde cele trei râuri se opreau deodată şi se aruncau, se formase un cerc din spume albe. Imaginea era terifiantă şi, totodată, fascinantă. Apa reuşea să se compună şi să se descompună cu fiecare strop.

T şi Liort priveau de pe buza stâncii cum valurile cad în gol.

Sirona, de asemenea. Spectacolul era desăvârşit. Doar razele calde ale soarelui lipseau din acel peisaj.

Rămaseră tăcuţi multă vreme, fără să se mişte din locurile unde se opriseră. Sperau să audă cântecul cascadei, dar nu. Se încăpăţâna să curgă repede, iar şoaptele şi le pierdea în aer. Doar abur. Atât ieşea din sufletul ei. Abur ce se ridica sus, spre cerul trist.

După un timp, Sirona renunţă. Nu îi auzea glasul şi deja se plictisise de spectacol:

– Se pare că nu reuşim să auzim nimic, spuse nemulţumită.

Tio îşi dezmorţi picioarele, bătând tare în piatră:

– Trebuie să avem răbdare.

Sior îl urmă, scuturându-şi picioarele şi dezmorţindu-şi mâinile. Doar Gardianul şi Păstrătorul se încăpăţânau să rămână fermi.

Cei trei se aşezară unul lângă altul. Era frig. Totul semăna cu o iarnă îngheţată a cărei zăpadă nu vrea să cadă. Sirona scoase abur pe gură, apoi se distră făcând cerculeţe ce se pierdeau în vălul rece:

– Minunat, spuse după o lungă pauză. Nu există pod, nu există cale de trecere. Şi... surpriză! Până nu vom îngheţa, cascada nu va scoate nici un cuvânt.

– Nu cuvinte căutăm, i-a spus Tio. Trebuie să-i înţelegem căderea. Să ne simţim una cu apa. Să-i simţim cântecul.

Sior zâmbi:

– Dacă această cascadă cântă... eu nu reuşesc să simt ritmul.

– Ritmul, murmură Sirona ca şi cum totul ar fi prins sens.

Tio mări ochii:

– Are dreptate. Trebuie să-i simţim ritmul.

– Da, se entuziasmă Sirona. Dacă găsim ritmul vom şti să compunem melodia...

– ...Şi versurile vor veni de la sine, continuă Sior.

Parcă nu mai simţeau aerul umed şi rece cum le biciuie pielea. Cu toţii s-au apropiat de buza cascadei şi au rămas contemplând-o. După un timp Sior a început să îşi dea seama. Cădea într-un anume ritm. Nu era ceva monoton, dar nici vesel. Îşi ascuţi auzul: tam-tam, tam, tam, ta-ta; aşa suna în urechile lui Sior căderea apei. Apoi melodia începu să prindă contur. Se ridica mai întâi, ca şi cum ar fi fost o voce de soprană ce se înălţa sus-sus. Apoi o alta mai groasă cobora până în adâncul apei şi iar cealaltă urca.

Erau două voci ce se îmbinau una pe alta, fără să se confunde. Melodia prindea şi mai mult contur. Toba era căderea apei; lăuta, picăturile ce clipoceau, iar vioara sunetul vântului ce abia se pornise. Cele două glasuri continuau să urce şi să coboare fără să-şi schimbe tonalitatea. Apoi o altă voce subţire începu să le bată ritmul făcându-l trist. Cascada plângea. Glasurile înlăcrimate se transformară în jeluire şi timp de mai multe minute continuară aşa. Apoi se opriră brusc. Până în acel moment nici un cuvânt nu se distinse în ritmul melodiei. Apoi, intensitatea acesteia crescu. Cele trei glasuri sunau ca unul, şi coborau şi urcau în acelaşi timp. Chiar şi „tobele" se îmbinau perfect în urcare şi coborâre.

Dintr-o dată se loviră de ape cu un „pleosc" ce făcu valuri uriaşe. Apele se sfărâmară de pietre, iar calculul gemu. Şi-o altă melodie începu să prindă contur. Ritmul se schimbă în unul alert: tam, tam, tam, tam, tamtamtamtam, tam-tam. Apele se învolburară. Cădeau mai repede şi se opreau în piatra ce gemea de durere. Vântul începu să sufle cu putere şi să ridice aburul în vârtejuri mici. Apa, piatra şi vântul dădură tonul melodiei. Un cântec alert, vioi, dar totuşi dureros.

Suav. Suav se ridica vântul ce prinse glas. La început glasul îi sună monoton, în ciuda ritmului. Glăsuia în limba veche, pe care doar Sirona ar fi putut-o interpreta, doar că ea nu auzea muzica, nu auzea glasul.

Sior încerca. Încerca din răsputeri, dar cuvintele acelea nu-i spuneau nimic. Apoi vântul s-a oprit din glăsuit şi piatra i-a luat locul. Zbucium. Aşa suna glasul pietrei. Ca un zbucium, ca un tunet, ca o durere. Doar că nici vorba ei nu putea fi înţeleasă. Şi piatra cântă. Cântă multe minute până când se pierdu undeva în susurul apei. Şi apa prinse şi ea glas, pe multe voci: joase, înalte. Iar glasul îi era vesel şi trist, şi îngâna pe graiul lor. Vorba îi era directă, nu avea prea multă rimă sau înţelepciune. Dar versurile îi erau reale.

Şi astfel începu a glăsui, ridicându-se prin abur şi coborând la loc în adâncuri:

„Se-ntinde pustiul cel negru,
Se-ntinde în suflet şi-n gând
Uitarea se-ntinde în urmă-i
Şi vise apun rând pe rând.

Acum urma-va tăcerea,
Tăcerea clipelor de-apus
Şi drumul pe care ţi-l cânt
Să-l alegi cu drept cuvânt.

Pe-o singură cale vei merge
Ai grijă, să fie cea dreaptă
Căci calea greşită de e
Destinul se schimbă în şoaptă.

Un pod de nuiele clădesc
În partea cea mai depărtată.
Pe-acolo de treci, îţi alegi,
Tu schimbi a Şiarului soartă.

Un altul de fulgi de omăt
Spre apa cea-nvolburată.
Şi ăst drum de-l croieşti,
Ţi-alegi a Arkudios poartă.

De unul din ele ţi-e drumul,
Atunci singur decizi.
Iar gândul dintâi către unul
A fost îndreptat să păşeşti.

Alege în tihnă, străine.
Ce drum azi vrei să urmezi,
Şi strigă-mi numele-ntreg,
Atunci când dori-vei să treci.

Şi cântecul astfel îţi spune:
Să mergi pe poteci mici şi reci.
Aştept glăsuirea-ţi stăpâne
Şi aici am s-aştept, veci şi veci".

Murmurul se sparse de stânci într-o vâltoare. Apele începură să vuiască ca şi cum un alt cântec, mult-mult mai zbuciumat s-ar fi ridicat din glasul valurilor.

Sior simţi aerul rece biciuindu-i obrazul. Pentru o clipă

rămase afundat în căderea apelor. Pleosc-pleosc. Încă îi mai şuiera în urechi acea muzică ce avea puţin din toate. Glasul îl pierduse, dar încă îşi mai amintea versurile. Se întoarse către ceilalţi şi le spuse că a putut auzi. Apoi le recită fiecare vers în parte, de fapt, aproape că le cântă. Nu era sigur că interpretase corect melodia, dar era destul de asemănătoare. După ce le spuse ceea ce-i transmisese cascada, se aşeză pe piatră. Era frig. Tot mai frig. De acum vântul biciuia bine, iar aburul rece se ridica tot mai mult şi mai umed.

Tio îi strânse lângă el şi îşi duse câte un braţ în jurul fiecăruia.

– Trebuie să cugetăm cu atenţie, spuse mai mult pentru Sirona al cărei chip se întunecase când auzise de Arkudios. Podul de nuiele trebuie să se afle la est, la marginea Pădurii Pitice. Pe acolo putem trece înspre Şiar.

Sirona îl urmărea cu atenţie. Nu scoase nici un cuvânt, dar cu siguranţă nu avea de gând să rateze ocazia. Însă îl lăsă să continue:

– Cântecul spune destul de clar: „De unul din ele ţi-e drumul,/Atunci singur decizi./Iar gândul dintâi către unul/A fost îndreptat să păşeşti". Asta înseamnă că nu îl putem alege decât pe cel pe care l-am vrut de la-nceput. Aşa este drept. Nu trebuie să urmăm cealaltă cale. Sub nici o formă. Celălalt drum este o capcană. Ne pune la încercare.

Privi spre Sirona, dar fata nu spuse nimic nici de data asta. Părea absentă, dar el ştia ce gândeşte chiar dacă nu i se citea pe faţă. Continuă:

– Acum, o altă parte a cântecului spune că mai întâi trebuie să-i găsim numele pentru a crea drumul de acces. Mă gândesc că am putea să nu trecem niciodată. Nu îi ştim numele, nu-i aşa?

Sior negă dând din cap, însă Sirona nu spuse nimic.

– Nu-i aşa, Sirona?

Fata îşi ridică privirea. O cascadă de lacrimi îi inundase chipul:

– Ba îl ştim.

Bătrânul se prefăcu că nu-i observă tristeţea:

– Eşti conştientă că doar Sior îi poate spune pe nume. Doar el a auzit glasul.

Fata dădu din cap.

– Atunci? întrebă Tio nerăbdător. Ni-l spui?

Tremura. Tremura din fiecare încheietură. iar lacrimile i se rostogoleau sub bărbie în avalanşe:

– Vi-l spun, dar eu nu merg mai departe.

Sior şi Tio suspinară, Agape tresări. Tânărul o privi mirat. Aproape că mai avea puţin şi începea să plângă:

– Sirona...

Fata îl opri cu un singur gest:

– Dacă merg mai departe e posibil să mă „pierd". Nu vă voi fi de nici un folos şi cel mai înţelept ar fi să ne despărţim aici. Voi rămâne în acest loc până când apele îmi vor vorbi şi mie, apoi mă voi întoarce acasă. Poate ei au un leac pentru mine şi pentru *Şarama*. Poate mă vor ajuta. Sior... într-una din zile m-aş putea trezi alta. Aş putea să îţi fac rău, mult rău. Chiar dacă vom salva *Şarama*, cum voi mai putea trăi privind în urmă?

– Asta nu se va întâmpla, urlă tânărul.

Tio îl aţinti cu privirea, la fel şi Liort:

– E dreptul ei să aleagă, şopti motanul. Nu te lăsa doborât de durere. Drumurile vi se vor intersecta iar.

Sior nu-l ascultă:

– Vin cu tine.

– Nu, spuse Sirona. Nu, nu ai cum să mă însoţeşti. Cântecul ţi se adresează. Doar tu poţi schimba ceea ce s-a întâmplat în Şiar. Tu poţi găsi destinul. Mie nu mi-a cântat. O să-mi cânte, zâmbi ea. Pentru mine e alt cântec.

Cei trei rămaseră tăcuţi. Tio nu mai îndrăzni să-i ceară numele apei, şi nici să-i spună altceva. De acum fiecare avea să-şi caute destinul pe alt drum, fără să se rupă unul de celălalt. Ea ştia că trebuie să ajungă acolo, aşa cum ştia că fratele ei trebuie să meargă în Şiar. În sinea ei îşi spunea că nu îl va lăsa mult timp singur. Dar să fie oare adevărat?

Liort părea s-o aprobe. În ciuda faptului că ei alcătuiau binele şi răul, erau separaţi. Deşi formau un întreg, Liort era de acord. Oare ce părere ar avea Alfsigr despre asta, dar Furlamir? Nu conta. Ea ştia că aşa e cel mai bine. Şi Liort ştia că aşa este corect.

Ceaţa se lăsă rece şi umedă ca o mantie presărată cu apă. Cei trei adormiră ţinându-se în braţe.

*

Răcoarea se lăsă apăsătoare. Aburi reci se întindeau spre cer ca niște gheare. Picuri răcoroși cădeau peste chipurile înghețate. O mână de rouă se lăsă pe plante.

Tio se trezise din timp și privea de pe buza cascadei. Încerca să-și audă propriul cântec. Oarecum, credea el, că apa aceasta îl duce pe călător acolo unde dorește să fie. Sigur. Dorea să fie alături de Troten și Noriat, dar știa că nu aici va găsi drumul, și-apoi trebuia să rămână lângă Sior. Liort i se alătură. Avea privirea rece:

– Așa să se termine oare? întrebă motanul nemulțumit. Ce știa Furlamir și nu ne-a povestit?

Tio oftă:

– Știa! Știa totul. Nu putea să facă altfel. Sirona e puternică și încăpățânată. Într-un fel și eu știam că drumul lor nu va fi mereu unit. Cu cât încerci să-i explici unei persoane că e mai bine să facă într-un fel, cu atât face invers. Așa sunt oamenii.

Liort mârâi:

– Nu e așa. Sirona a văzut pericolul ce zace în ea. Se teme. Îi este frică pentru Sior. Știi, ea nu și-a dorit niciodată să ajungă regină și să lâncezească într-o sală mare. Mi-a mărturisit asta. Este o aventurieră și nimeni nu o va opri din drum.

– Doar *Șarama*, murmură Tio.

Motanul își pierdu privirea în apele ce cădeau tot mai alert. Păreau că se zbuciumă în mâini nevăzute, că vor să-și elibereze sufletele. Prăbușirea era bruscă și zgomotul tot mai asurzitor:

– *Șarama*, repetă Păstrătorul. *Șarama* e a ei și ea e a *Șaramei*. Nu e cel mai bizar lucru pe care l-ai auzit?

– Mda, făcu Tio. Cel mai bizar. Câte mistere ascunde o singură viață. Cum se leagă sufletele noastre de o hârtie, cum ni se leagă soarta! Niciodată nu vom reuși să înțelegem aceste mistere. Trăim copleșiți. Chiar dacă avem o viață banală, și acolo se ascunde un mister. Destinele ni se leagă ca într-o pânză de păianjen croită cu abilitate. Vom trăi și vom vedea.

– Așa este. Acum, doar timpul ne e dușman. Restul... se vor rezolva ori ba.

Cei doi tăcură. Tio îi privea din când în când pe gemenii care dormeau unul într-altul. Bruma le căzuse pe chip. erau aproape

albi. Nu voia să creadă că e ultima oară când îi vede împreună. Oare Sirona se va întoarce? Dorea s-o ştie în siguranţă. Nu era convins că va găsi drumul spre Arkadios şi nici că acolo îi va fi bine. Da, arkadios erau drepţi, dar erau şi reci. Erau asemenea unor cuvinte şoptite pe care nimeni nu le poate înţelege. Doar câţiva se năşteau cu darul iubirii, restul erau doar oameni, fiinţe ce gândeau fără să-şi implice sufletul. Atât.

Sior dădu semne că se trezeşte. Cei doi se apropiară. Vântul începu să sufle în rafale reci alungând aburul tot mai sus. Gemenii se treziră cuprinşi de frig şi foame. Chipul băiatului era răvăşit şi trist. Ştia ce avea să se întâmple şi momentul nu mai putea fi evitat mult timp. Nu spuse nimic. O privi pe Sirona pe furiş şi se rugă în sinea sa ca fata să-şi schimbe hotărârea.

Tio aprinse un foc mic şi încălzi ultimele bucăţi de pâine. Tinerii se strânseră în jurul focului pentru a se dezmorţi.

După ce îşi potoliră cât de cât foamea, rămaseră mult timp în linişte. Bătrânului îi era teamă să întrebe ceva, iar Sior abia dacă îşi stăpânea lacrimile.

– E timpul, rupse Sirona tăcerea. Pe măsură ce amânăm, răul se apropie. Va fi pentru puţin timp, i se adresă fratelui. Îţi promit. O să ţinem legătura prin Fawrr.

Sior zâmbi acru:

– Nici Jahmm nu ne-a mai scris, iar Fawrr nu a mai apărut în ultimul timp. Cum crezi că...

– O să vină, îl întrerupse Tio. O să vină.

Gemenii se îmbrăţişară. Sior lăsă lacrimile să-i scalde chipul, dar Sirona nu trădă nici o emoţie. Fu rândul lui Tio să o îmbrăţişeze abia stăpânindu-şi plânsul. Apoi, Păstrătorul şi Gardianul îi primiră sărutările afectuoase:

– În scurt timp, le spuse fata. Acum, Sior va trebui să spui întocmai fără să pierzi sensul nici unui sunet. După aceea, drumul vi se va deschide.

Tânărul nu era încă pregătit să-şi ia la revedere de la ea. Broboane mari de lacrimi îi îngheţau obrazul. O strânse în braţe. O strânse atât de tare că îi păru c-o rupe. Dar şi sufletul lui se rupea. Îl simţea sfărâmat în mii de bucăţi. Durerea era cu mult mai cruntă decât atunci când sperianul îi călcase mâna. Era sfâşietoare.

Fata îl îndepărtă cu graţie:

– Trebuie să fii puternic. Acum trebuie să fii cât amândoi. Sior. Mintea mi se întunecă şi nu mai sunt stăpână pe propriile sentimente. Uneori te iubesc mai mult decât orice, alteori te urăsc cu aceeaşi intensitate. De-o fi să nu ne mai vedem niciodată, gândeşte-te... Nu avea cum să se-ntâmple altfel. Eu sunt răul. Trebuie să mă îndepărtez.

Băiatul nu spuse nimic. Doar un suspin îi ieşi printre buze şi ochii i se întunecară.

– Tio, spuse Sirona. Promite-mi că o să ai grijă de el.

Bătrânul aprobă dând din cap.

– Păstrătorule, Gardianule, aveţi grijă ca profeţia să se împlinească oricare mi-ar fi destinul.

Liort îi sări în braţe în timp ce T îi linse mâna:

„O să te întorci", o încurajă Liort. „Tu eşti salvarea".

„Te iubesc, Liort. Iartă-mă dacă am greşit. Dar vă iubesc pe amândoi, pe tine şi pe T. Sunteţi cei mai buni prieteni pe care îi pot avea. Să aveţi grijă de el. Promite-mi!"

„Întotdeauna."

Liort îi alunecă din braţe. Bărbaţii îşi luară caii de căpăstru şi se apropiară de buza cascadei. Sirona îi urmă:

– Trebuie să asculţi cu atenţie. Pronunţi tare şi clar: Bihaia Cafhadobrisail, iar asta însemna Cascada Lacrimă.

Sior o mai privi o dată. Cuvintele aproape că nici nu le auzise, dar nu îi mai păsa. Apele se zdrobeau de stânci producând un zgomot infernal. Şoaptele valurilor era zbuciumate şi repezi. Ceaţa se lăsă. Tânărul privi spre cascadă şi strigă atât cât glasul său înlăcrimat îi dădu voie:

– Bihaia Cafhadobrisail, drumul Şiarului l-am ales.

Apele începură să se oprească, încet-încet, până când doar câteva picături mai căzură alene. Murmurul apei dispăru, la fel şi vântul. Ceaţa se ridică şi, de-a lungul apei, către est, se întrezări o luminiţă ca a unei lămpi. Într-acolo aveau să-şi croiască drum călătorii.

O ultimă privire între gemeni, iar gândurile lor rămaseră triste şi tăcute. Fără să-l mai lase să zăbovească, Tio îl trase pe tânăr după el, spre podul de nuiele.

Sirona nu îndrăzni să facă vreo mişcare. În spatele ei focul mocnea tăcut. Ei se îndepărtau; Sior, Tio, Liort şi T se pierdeau în semiîntuneric. Privi până în momentul în care a înţeles că au

trecut. Cascada își reluă cursul. La început ușor și lin, ca o frunză purtată în vânt, până când sunetul de apă căzută pe piatră începu să prindă contur. și-acum parcă curgea și mai repede.

Se duse lângă Agape și-o îmbrățișă. Abia acum putea să dea frâu liber lacrimilor. Nici ea nu era sigură că va reuși. Poate că își va găsi sfârșitul în acele ape. Și-atunci, un cântec i se contură în minte. O melodie suavă, ca un răsărit de soare. Din ce în ce mai mult i se întipărea în minte, până când melodia și versurile se auziră clar:

„Durerea e cruntă
Și simt cum mă duc

Sunt mort pentru mine
Și mort pentru ei,

Doar umbrele nopții
Îmi sunt sfetnici grei.

Și tu, dulce Umbră
Din Turn de Amar.

Și tu, viață scumpă
Ce nu o să am.

Eu plâng zi și noapte
Durerea ce-o porți

Iar sufletu-mi bate
În nopți reci și porți

Iubirea nu vine
Să mă salveze
Iar sufletu-mi fi-va
Tot mereu gol și rece."

Sirona se cutremură. Își ridică privirea spre cer. Fawrr era acolo. Străbătea cerul întunecat cu aripile sale mari și colorate. Fata se simți puțin mai ușurată. Imaginea lui Fawrr o făcea să se

simtă mai bine. Pasărea coborî în rafale uşoare alungând vântul ce începuse a vui rece.

– Fawrr, îl întâmpină fata. Dragul meu Fawrr!

Pasărea îşi puse capul în palma ei şi croncăni mulţumită:

– Tu vei fi mereu alături de mine, nu-i aşa?

Fawrr scoase un tril lung şi trist:

– Să înţeleg că am dreptate. Spune-mi, Fawrr, acum ce să fac? Ascult cântecul cascadei sau pornesc asemeni lui Sior, pe alt drum?

Pasărea bătu din aripi, întinzându-le mult, mult, şi acoperind aproape în întregime bucata de piatră ce se ridica în spatele său:

– Nu te înţeleg, îi spuse în timp ce-i săruta ciocul gălbui.

Fawrr se scuturâ de câteva ori, apoi o pânză de culori îl învălui. Jocul de lumini îţi lua ochii. Se mişcau în jurul lui cu atâta repeziciune că nu puteai să-ţi dai seama ce se-ntâmplă. Un ultim tril părăsi trupul păsării. Lumina dispăru, pânza căzu şi din spatele ei apăru Sir Hollw.

Privirea-i era senină precum cerul curat şi chipul alb ca spuma laptelui. Făcu o plecăciune şi-i întinse mâna Sironei. Fata ezită, la început, apoi simţi bucuria. Bucuria de-al atinge, de-ai vedea chipul, de-al şti lângă ea. Şi-atunci dragostea lor prinse contur şi din cele două mâini, strânse una în alta, ieşi un foc galben-roşiatic, asemenea unei funde mari. Funda se-nvârti în jurul palmelor unite şi le legă pe veci. Sir Hollw o privi cu seninătate. Privirea nu-i mai arăta durerea, ci fericirea.

Bărbatul îşi desprinse mâna şi se-ndepărtă. Se-ndepărta tot mai mult, iar întunericul devenea tot mai aprig.

Sirona ţipă. Fusese un vis cu ochii deschişi. Apele continuară să ţipe şi să se zvârcolească, dar ea nu le-auzea.

CAPITOLUL VII
ÎNTRE DOUĂ BĂTĂI ALE INIMII

Photine renunțase, pentru moment, la a mai vedea cartea. Fusese destul de speriată de ceea ce se întâmplase ultima oară. Inima încă îi mai bătea cu putere când se gândea la toate astea. Trecuseră două zile de atunci și tot ceea ce făcuse fusese în van. Atâta agitație pentru nimic. Nu avea cum să salveze cartea. Era aproape imposibil. Ea nu-l cunoștea pe Fawrr, nu avea idee unde sau cine ar putea fi. Știa doar că în ziua aceea îi auzise numele și mai apoi îl văzuse scris.

Alungă aceste gânduri și continuă să citească: „Oglinzile nu sunt neapărat obiecte magice, ele pot fi simple specule. Nu e greu să deosebești o oglindă normală de una magică...".

Și dacă nu făcea bine? se gândi dintr-o dată. *Șarama* chiar avea nevoie de ea, dar și Sorian. Era ca o punte între ei și nu știa la care capăt să cedeze. Aruncă cartea pe pervaz. Nu o prea interesa povestea oglinzilor. Nu fusese niciodată prea impresionată de partea magică a lucrurilor cu toate că nu putea nega că în acest moment i-ar fi fost folositoare. Se aruncă pe vechiul scaun al reginei și privi prin întuneric. Zeci de făclii se ridicaseră în jurul palatului, hoiturile fuseseră arse sau îngropate, iar în locul vechilor case apăruseră „ciuperci" de piatră.

Totul arăta ca un câmp de luptă. Doar că în locul corturilor se ridicaseră căsuțele acelea ciudate cu acoperișuri joase și ușor rotunjite la margini. Cel puțin aerul era respirabil și, în ultimul timp, vântul își făcuse simțită prezența destul de des.

Privind în întuneric nu putea să nu se-ntrebe pe unde o umbla Sirona acum. Nu, nu îi era dragă și nici n-avea să-i fie vreodată, doar că nu se putea abține. Oare ce simțea regina văzându-și copiii alergând prin beznă și ferindu-se de gărzile rudei lor. Erau rude, într-un fel. Sorian și Aratt erau veri. Făceau parte din aceeași familie veche ce dăinuise de secole prin locurile astea. Își dădea seama că a concurat cu vara sa pentru dragostea

aceluiaşi bărbat. Dar, Sirona câştigase. Îl câştigase în viaţă şi în moarte. De două ori. Nu ştia dacă pentru asta o urăşte sau pentru felul în care a sfidat-o la intrarea în munţii Össeat.

Poate că pe Ingvarr nu îl iubise, fusese doar un capriciu al tatălui său. Şi, ca de obicei, ea executase. Dar umilinţa... îi era greu să i-o ierte. Se purtase cu ea ca şi cu un prunc ce abia învaţă să ţină spada în mână. Da. Categoric, pentru asta o ura cel mai mult. Îi luase totul: pe Ingvarr, faima, curajul, puterea. Sirona era o adevărată luptătoare, pe când ea încă mai privea cu teamă prin încăpere gândindu-se că regina şi-ar putea face apariţia. Sironei nu i-ar fi fost niciodată teamă de-o fantasmă. Niciodată.

Zâmbi. Zâmbi şi chipul i se lumină. Era mult mai frumoasă când râdea. Gropiţele i se adânceau în obraji, iar ochii i se măreau şi radiau de bucurie. Era o prostie. Doar vise şi vedenii. Era înspăimântată de istoria Sar'alabului. Cu adevărat înspăimântată. Dar asta era o prostie. Încercă să îşi facă singură curaj. Avea nevoie. Avea nevoie să creadă că totul se petrece în mintea ei. Erau doar scorneli. Simple scorneli. Putea să fie şi ea la fel de puternică şi frumoasă ca Sirona. Sigur că putea. Era necesar să fie asemeni ei. Dar nu aveau cum să fie aidoma. Erau diferite, mult prea diferite.

Photine privi spre aleea luminată. Nu era prea frumoasă, nu aşa cum ar trebui să fie aleea principală a unui palat. Doar piatră. Fără pic de verdeaţă, fără pic de viaţă.

Două bătăi scurte – pac, pac – în uşă, o făcură să tresară. Cunoştea acea bătaie, era a lui Sorian. Încă de când o luase lângă el scorniseră acest „cod" pentru ca ea să ştie cine este. Nu mai folosise de prea multă vreme „codul" lor secret. Nu îl mai folosiseră din ziua în care Sorian aflase că gemenii sunt în viaţă. Acum îl auzea din nou. Se ridică şi se grăbi să deschidă.

Bărbatul din faţa ei era palid şi, totuşi, avea un rânjet blând ce-i lumina chipul. Părea obosit, bolnav.

– Tată...

– Photine, pot să-ţi vorbesc?

Fata îi făcu semn să intre. Îşi aruncă privirea în încăpere şi zări cartea ce zăcea pe pervaz. Inima începu să-i bată din nou. Nu voia să împartă biblioteca cu nimeni pe lume. Se grăbi către fereastră şi se aşeză pe carte:

– Intră, te rog, îşi invită părintele.

Sorian se aşeză pe vechiul scaun al reginei. Privi spre făcliile ce luminau aleea şi trase aer în piept:

– I-am pierdut, draga mea. Am mai pierdut o bătălie.

– Nu înţeleg, mărturisi ea.

Sorian prinse mâinile fetei într-ale sale. Privirea îi era tristă de-acum.

– Ah... i-am pierdut pe gemeni şi l-am pierdut şi pe Furlamir. E o poveste lungă, nu vreau să-ţi spun amărăciunile mele. Voiam doar... să stau lângă cineva drag.

Photine îi sărută ambele mâini. Ştia ce înseamnă pentru el toate astea. Ştia că dorea să-i zacă la picioare capul lui Furlamir, auzise destul de bine ce se întâmplase în sala secretă. Într-un fel se bucura pentru acest eşec, dar pe de altă parte nu suporta să îşi vadă părintele astfel. Părea îmbătrânit. De şaispreze ani de zile încerca să unească cele trei Imperii sub conducerea lui, şi de şaisprezece ani dădea greş într-un fel sau altul. Poate că nu ăsta îi era destinul şi, pe măsură ce timpul trecea, era tot mai convinsă de asta. Chiar dacă încătuşase cartea, nu avea cum să câştige, dar nici nu dorea să-i spulbere visul de glorie.

– Va fi bine, murmură ea. O să vezi. Într-o zi totul va fi altfel.

Bărbatul îi cercetă privirea.

– Încă mai crezi că am făcut rău încătuşând *Şarama*?

Tăcu. O durere insuportabilă îi străpunse inima. Chipul Fiorinianei se contură în geam. Un suflu rece, ca o şoaptă, îi trecu pe la ureche: „Da, da", ar fi vrut să strige. Trase aer în piept şi-i zâmbi cu calm, cu toate că durerile şi fantasmele o chinuiau:

– Nu, am fost doar... o proastă, minţi destul de convingător.

– Mă bucur că ai început să vezi lucrurile cu alţi ochi. Ştii bine că fără *Şarama* nu aş fi avut nici o şansă. La început i-am subestimat pe gemenii ăia blestemaţi. M-am gândit că fug mâncând pământul spre unul din ţinuturile necunoscute. Am crezut că-mi va fi uşor să pun mâna pe ei şi să-i omor. Dar s-a dovedit a nu fi aşa. Ai văzut şi tu cât de puternică e fata, e asemenea unui demon.

Da, văzuse. Sigur că văzuse. Dar nu se putu abţine să nu se gândească care dintre cei doi era demonul: Sorian sau Sirona? Răspunsul se afla în sufletul ei, dar nu-l lăsă să iasă la iveală.

– Da, e foarte puternică. Şi hotărâtă.

– Ei... lasă astea. O să le dau eu de capăt cumva. În ultimul timp ai tot stat închisă în camera asta. Îţi este bine?

„Depinde ce înțelegi prin bine. îi veni să dea glas inimii. Faptul că am aflat unde e *Șarama* sau că sunt în căutare de camere secrete. Ia să mă gândesc, poate că te spionez. Hmm, dacă asta numești a te simți bine, atunci, da. Mă simt perfect".

– Da, spuse mai mult șoptit.

– Nu îmi pare, o cercetă Sorian. Pari tristă, abătută, afundată în camera asta. Ce e cu tine?

– Sunt bine, minți de data asta mult mai entuziastă. Îmi place să stau aici, dar mi-aș dori mai mult să fiu afară.

– Toate la timpul lor. Ție îți rezerv dreptul de-a lupta împotriva gemenilor. Ei sunt dușmanul. Ei și blestemații ăia de arkadios.

Photine zâmbi și-i sărută fruntea:

– Abia aștept să ies în bătaia sabiei. O să fii mândru de mine, îți promit.

„Sau poate nu", gândi întristată.

– Sunt deja mândru de tine, recunoscu mulțumit.

Sorian se ridică greoi și se-ndreptă spre ușă:

– Orice s-ar întâmpla, vei fi mereu copila mea, îi spuse înainte să părăsească încăperea.

Photine rămase singură. O lacrimă i se scurse pribeagă: „Și acum? Ce-am să fac? *Șarama* mă cheamă. Tata are nevoie de mine. Ce decizie să iau?".

Luă cartea și-o strânse la piept ca pe-o ființă umană: „Ce am să fac?".

*

Următoarele trei zile au fost destul de agitate. Grumi, sperieni, oameni și gloobuși se tot perindaseră pe ușile palatului. În sala secretă se strângeau din oră în oră câte un grup de persoane. Sorian nu mai ieșise din acea încăpere. Probabil că multe gânduri îl chinuiau. Din câte îl cunoștea Photine, acum îi punea pe jar pentru că nu au fost în stare să-i aducă pe tavă capul lui Furlamir.

Forfotă și rumoare. Atât se auzise în ultimul timp. Și acum, dintr-o dată, totul s-a sfârșit. Sorian părăsise palatul, la orele... dar cine mai știa ce ore erau – și părea destul de supărat. Liniștea se lăsă din nou. Doar cei cinci gardieni din fața intrării mai mișcau din când în când.

Era din nou singură. Tot palatul îi aparţinea. Ar fi vrut să nu se gândească în momentul acela la regină, dar o făcu. Şi chipul ei bălai şi rece se contură din nou în oglinda ferestrei. Photine îi întoarse spatele, înainte de-a o observa cu atenţie: „Doar închipuiri", îşi repeta în timp ce străbătea holul îngust spre treptele ce duceau la Turnul Nordului.

Costumul bărbătesc pe care îl purta o ajuta să se mişte cu mai multă uşurinţă decât ultima oară. Chiar şi cizmele erau mai uşoare şi nu mai făceau atâta zgomot precum pantofii ei fini. Străbătu în grabă holul până ce dădu cu ochii de trepte. De data asta i se părură mai multe. Poate şi din pricina fricii. Frica te face întotdeauna să crezi şi să vezi lucruri ireale. Urcă grăbită. Ajunse în faţa uşii, dar nu întinse mâna. Ştia că e încuiată. De data asta se asigurase că are totul pregătit. Îşi luă o agrafă din păr şi procedă la fel ca data trecută. Descuie uşa şi-o închise repede în urma ei.

Aşeză lumânarea pe masă, alături de carte. Cele patru litere încă mai erau. Cel din urmă „A" începea să se şteargă. Fata o cercetă cu atenţie. Sub litere nu mai exista nici un alt titlu. Se ştersese.

O ridică. Era grea. Cu siguranţă că era cea mai grea carte pe care o văzuse vreodată. Încercă s-o răsfoiască, dar în zadar. Coperţile nu se deschideau, iar secretele ei erau încuiate înăuntru. O puse la loc, aşezând-o în acelaşi fel. Un impuls o făcu să-şi treacă degetele peste literele încrustate în copertă. Degetele i se adânciră ca într-un nisip fin, apoi simţi o furnicătură. Retrase mâna speriată. Un nou titlu apăru: *„SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAŢA"*. Photine mai citi o dată. Nu ştia ce înseamnă. Nu auzise niciodată de elfi, nu avea idee cine sunt aceia. Un gând o străfulgeră. Părăsi camera şi se avântă spre camerele de la subsol.

Găsi cu uşurinţă biblioteca. chiar dacă la început îi fusese teamă că nu va mai da de ea. Luă o torţă mare, de pe unul din holuri şi o puse pe uşa secretă a camerei. Se pierdu printre rafturi căutând timp de mai multe ore. Ajunsă la cel din urmă raft simţi că nu are noroc. Nimic, nimic să-i fie folositor. Doar cărţi ce vorbesc de vremuri îndepărtate sau actuale, cum ar fi: *„COMOARA DIN ŞIAR"*, *„PROFEŢIA"*, *„PIETRELE DESTINULUI"*, *„DOUĂ MII DE BASME ALE CELEI DE-A DOUA ERE"*, *„CE ASCUNDE PRIMA ERĂ?"*, *„A FOST NUTOVI LUMINA DIN CARE NE-AM NĂSCUT?"*; şi altele asemenea.

Îi venea să plângă de furie. Avea nevoie de o carte. dar nu ştia care anume. Ultima carte. Îi veni rândul. O trase din raft şi citi pe copertă: „RASELE". Mai citi încă o dată şi încă o dată. Mai mult pentru a se convinge pe sine că aceasta e cartea ce îi trebuie. Se aşează între două rafturi şi începu s-o răsfoiască. Dădu peste pagini vechi, ce nu se asemănau cu hârtia acelor zile. Părea mai degrabă o bucată de pânză învechită şi destul de galbenă. Coperta era de culoarea smalţului, iar literele ce-o însoţeau aveau o culoarea ireală, ceva ce nu se mai văzuse şi nici nu se va mai vedea vreodată. Citi câteva capitole la întâmplare: „Naşterea Sperienilor", „Merhidele, vrăjitoare sau nu?", „Gnomii au fost sau nu ai lui Iudarr?", „Omul, copilul mult aşteptat", „ Elful, cel ce-a fost mai presus de om".

Da. Găsise ceea ce căuta. Elful. Oare de ce nu auzise vreodată de această rasă? Ce să se fi întâmplat cu ei? Cu siguranţă că existaseră, altfel *Şarama* nu ar fi scris: *„SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAŢA"*; nu ar fi avut motiv să scrie asta.

Îşi aruncă privirea asupra literelor. În afară de titlu, care era scris cu litere cunoscute, uşor lizibile, restul era îngrămădit din semne vechi. Nu că nu ar fi arătat, într-o oarecare măsură, la fel. Doar că scrierea părea a fi foarte veche şi destul de greu de descifrat. Photine începu să citească:

„Elful s-a născut din gândul şi dragostea lui Pioris". Trecu peste câteva rânduri ce nu păreau s-o intereseze şi se opri atunci când totul începea să prindă sens: *„Elful s-a născut frumos, mai frumos şi mai curat ca orice fiinţă născută din gândul lui Pioris. Chipul îi era luminat şi sufletul curat. Arareori unul din neamul lor s-a născut altfel: la trup sau suflet. Elfii aveau plete bălaie ce fluturau în bătaia vântului; tenul le era alb şi strălucitor. Dar s-au născut şi elfi bruni, de-o frumuseţe inegalabilă. Doar câţiva au avut suflet răzbunător, căci cel din neamul elfului a iubit soarele, luna, vântul, frunza, apa, cerul, viaţa, şi a ştiut să le preţuiască aşa cum merită"*. Trecu şi peste descrierea elfilor şi se opri la subcapitolul numit „Armele elfilor": *„Şi ei au găsit cel mai bun metal. Au învăţat să-l folosească şi şi-au fabricat arme. Arme, dar nu de orice fel, ci acele mai frumoase şi mai nobile. Spadele făcute de ei erau magice, nimeni nu le-ar fi stat vreodată în faţă. Iar frumuseţea le era atât de mare, că un ochi de om ar fi lăcrimat multe zile doar privind-o. Însă, elfii iubeau*

meşteşugul săgeţii. Iubeau arcurile şi cel mai bine la asta se pricepeau. Arcurile lor erau făcute din aceleaşi metale. Săgeţile erau necruţătoare... De una din săgeţile elfeşti trimiţi spre duşman, atunci cu siguranţă că acolo va ajunge".

Rămase pe gânduri câteva clipe şi începu să pună totul cap la cap; *„Salvatorul este Fawrr", „SĂGEATA ELFEASCĂ ÎI VA CURMA VIAŢA", „De una din săgeţile elfeşti trimiţi spre duşman, atunci cu siguranţă că acolo va ajunge".* Era ca un joc de cuvinte din care ea trebuia să le aleagă pe cele ce se potrivesc. Dar cu ce se potriveau? Şi, dintr-o dată, îşi aminti de bătăile inimii de când stătea închisă în dulapul din Turnul Nordului. Glasul femeii, sigur. Sorian îi spusese să-i facă ceva anume lui Fawrr; „Să-l ucidă". Acum înţelese. Atunci femeia avea să facă întocmai, iar săgeata elfească îi va curma viaţa. Săgeata o deţinea ea, femeia misterioasă. Acum înţelegea. *Şarama* dorea să-l avertizeze pe Fawrr. Dar cine e Fawrr? Cât e de corect faţă de tatăl său?

Rămase acolo întreaga noapte. Gândul i se chinuia între durerea tatălui şi cea a *Şaramei*. Nu ştia ce cale să urmeze. Nu ştia în ce direcţie îi bate mai mult inima. Adormi între două bătăi ale inimii; a *Şaramei* şi-a părintelui.

CAPITOLUL VIII
ŞIARUL VĂZUT PRIN OCHII REGELUI

Trecuseră greu de podul de nuiele. Se aşteptau ca din clipă în clipă acesta să cedeze şi să se prăbuşească în hău. Ceea ce nu părea prea nebunesc dacă observai cu atenţie cât de şubred era. Nuielele nu erau nici măcar împletite, ci aruncate ca o mână de oase stricate. Balustrada era înaltă, din buşteni robuşti, dar nu suficient. De jur împrejur doar stânci ce se terminau într-o vale plină cu apă. Chiar şi de acolo ieşeau pietroaie cu vârfuri ameninţătoare ca nişte sulițe gata să-şi primească prada.

Ajunşi pe partea cealaltă a râului, nu s-au gândit decât să-şi tragă răsuflarea, dar podul dispăru şi se formă o nouă cascadă ce se prăbuşea în hău. Pentru un timp rămaseră muţi. Multe erau misterele, iar ei le priveau neputincioşi şi fără a îndrăzni să-şi pună întrebări.

Liort şi T erau singurii ce păreau nepăsători. De parcă totul era normal. Perfect normal. Tio se prăbuşi lângă calul său. Foamea şi frigul îi tăiaseră respiraţia:

– Tio, îţi este bine? se repezi Sior.

Bărbatul îi zâmbi dându-i de înţeles că este totul bine.

– Vom înnopta aici, hotărî tânărul. Mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare prin apropiere.

Bătrânul nu spuse nimic. Băiatul îl înveli cu pătura sa şi porni pe drumul slab luminat de câteva făclii. Se lăsase frig. Cu mult mai frig decât cu câteva ore în urmă. Dacă nu ar fi fost hainele primite de la Furlamir, nu ar fi reuşit să supravieţuiască. Fără să vrea, gândul i se îndreptă spre Sirona. „O fi găsit ceea ce căuta? O fi mai liniştită acum? Se va întoarce?". Nu avea de unde să ştie că nu avea să găsească fericirea, ci mai degrabă avea să cadă într-o dizgraţie cu mult mai mare. Dar el spera. Spera ca ea să îşi găsească liniştea şi să se întoarcă la el. La Imperiul lor.

Se opri. Zgomotul. Ce era cu acel zgomot? Privi în jur. Nimic. Doar paşii lui pe piatră. Zâmbi. Era atât de sperios! Cum de nu îşi dăduse seama până atunci că păşea pe piatră? Acesta

era drumul ce ducea drept în inima Șiarului. Dar nu avea de unde să știe asta. Văzu mii de făclii în depărtare. Aici nu mai era semiîntuneric, doar beznă, asemenea Ținutului Morții. Întuneric ce cuprindea orice suflet.

Uitase oarecum de teamă. Nu era mult de când se despărțise de Sirona, dar știa că trebuie să fie la fel ca ea. Să aibă putere. Să nu se teamă. Îi venea greu, e drept. Dar făcea tot ce e omenește posibil să uite de frică. Aproape că reușise, când auzi un sunet metalic undeva în față.

Inima i-o luă la trap. Nu avea unde să se ascundă. În jur era doar câmp, de-o parte și de cealaltă. Rămase pe loc fără să mai miște nici un singur mușchi. Zgomotul se auzea în continuare, constant. În față nu era nimic. De aici aleea era destul de bine luminată și putea zări destul de departe. Continuă să asculte. Zgomotul era acolo, îl pândea, dar nu se zărea niciunde. Privi în stânga și-n dreapta, în față și în spate. Doar beznă. Zgomotul își urma cursul.

Se gândi să înainteze, poate în felul acesta avea să scape de ce-l supăra. Dar nu. Zgomotul era la fel de aproape oricât de mult s-ar fi depărtat. Simți o suflare rece, ca a morții. Trupul îi îngheță cu inimă cu tot și frica puse stăpânire pe el creându-i acea stare de leșin, deja binecunoscută. Încercă să se liniștească, să alunge spaima și întunericul ce-l cuprinsese. Era doar un elpidius. Îl recunoscuse. Se întoarse pe vârfuri și-și ținu respirația:

– Unde ești? Arată-te!

În lumina făcliei bezna începu să se tulbure, ca un tremurat. Mii de umbre încercau să compună un corp. Apoi o pelerină îi dădu formă. O formă mare cu brațe puternice.

– Ce ești tu?

O voce gravă și puternică se auzi din spatele pelerinei:

– E mai înțelept ca în vremurile astea să umbli dezbrăcat. Iertare rege, nu am vrut să vă sperii. Numele îmi este Har-dur și sunt cel înțelept printre elpizi.

Tânărul încă simțea acea răceală asemenea unui vânt ce sufla cu putere. Încercă să își stăpânească tremurul din glas:

– O fi mai înțelept să umbli gol, dar nu știu cât de înțelept e să mă sperii.

– Tremuri, rege al Șiarului. Iar asta din cauza mea. Am încercat să nu mă apropii prea mult, tocmai pentru a nu-ți crea această

stare. Regret că a trebuit să vin atât de-aproape. Dar trebuie să te pândesc.

Sior se dădu câțiva pași mai în spate. Încerca să alunge acea senzație ce îi crea disconfort. Nu reușea să scape de ea, dar începea să se obișnuiască:

– Să mă pândești? Cine te-a trimis?

Un zgomot infernal i se întipări în auz. Elpidul râdea:

– Cei din neamul meu. Noi ne supunem nouă și numai nouă. Trebuie să te previn. De aici încolo drumul e presărat cu pericole. Înțeleg că nu îți dai seama, dar la câteva leghe în față se află Șiarul. Nu e bine să te duci singur acolo, oricare ți-ar fi gândul.

Băiatul privi în zare. Doar făclii ce ardeau. În rest nu se observa nimic. Nici o ferestruică a vreunei case, nimic.

– Voiam doar ceva de mâncare pentru Tio. Nu mi-am dat seama că sunt atât de aproape de Șiar.

– Întoarce-te lângă prietenii tăi. Am să vă aduc eu ceva de-ale gurii.

Spiritul nopții își dădu pelerina jos și se făcu totuna cu întunericul. Sior simți când trecu pe lângă el, aproape că îi putu distinge și respirația. Se clătină de câteva ori și reuși să-și revină. Era tare ciudat.

*

– Te-ai întrebat vreodată dacă e zi sau noapte? i se adresă Tio lui Sior după ce reuși să mănânce câteva mere și să se încălzească.

Sior privi în depărtare. Adevărul este că nu se gândise la asta. Era doar noapte. O noapte lungă și fără sfârșit. Încă simțea prezența elpidului undeva în apropiere, și asta îl preocupa destul de mult:

– Nu, nu m-am întrebat.

– Ciudat, răspunse bătrânul. Eu mă întreb tot timpul. E ca și când clepsidra nu ar mai funcționa și totul ar rămâne în loc. Numai că noi ne mișcăm.

Sior nu îl băgă în seamă. Îl lăsă pe Tio să contemple universul și ce-o mai vrea el. Acum avea alte griji. Trebuia să se descurce fără Sirona, iar Har-dur era pe urmele lui. Nu știa ce

trebuie să facă odată ajuns în Șiar. Nu înțelegea ce avea de făcut acolo. Din câte știa el despre marile bătălii, nu așa se proceda. De obicei taberele își alegeau un câmp, neutru, unde se omorau ca nebunii, până cedau unii sau pur și simplu nu mai rămânea nimeni în viață. Dar cu el era altfel. Părea că toate forțele vor să evite vărsarea de sânge. De parcă până atunci nu se vărsase destul, și fără nici un avertisment.

Privi în spate. Îl simțea. Era acolo cu ochii ațintiți asupra lui. Bineînțeles, dacă avea și ochi. Își retrase privirea de parcă ar fi fost un copil ce văzuse prea multe. Tio încă își mai punea probleme existențiale. De când mâncase avea așa o poftă de vorbă!

– Cel mai rău e că ne mișcăm. Dacă nu ne-am fi mișcat, aș fi putut și eu înțelege...

– Ajunge, se răsti Sior. Trebuie să ne gândim cum intrăm în Șiar.

Bătrânul mări ochii:

– Nu e foarte greu, cred eu. Mai întâi adu-mi un burduf de vin și apoi...

– Doar nu începi iar să bei.

Bătrânul râse:

– Băiete, m-am lăsat de băut de teama spiritelor. Dar știi la fel de bine ca mine că eu gândesc mai clar cu mintea amețită.

Fu rândul lui Sior să râdă:

– Așa este. De fiecare dată când ești amețit vezi mai bine ce altcineva nu vede.

– Păi vezi? Uite. Am un plan. Nu e măreț, dar e tot ce am. Dacă misteriosul tău prieten îmi aduce un burduf cu vin, nu îmi va fi greu să ajung în închisoarea Sar'alabului...

– Ești nebun?!

Bătrânul ridică un deget făcându-l să tacă:

– Dacă voi ajunge în închisoare mi se va propune un târg, să lupt pentru Sorian sau să mor. Eu o să aleg prima variantă, evident. Tu, Liort și T rămâneți aici pentru două zile. Și aveți grijă să nu vă vadă cineva.

– Aici, nu! tună vocea elpidului. Aici e în pericol. O să-l conduc eu în inima Șiarului fără să își dea nimeni seama. Jumătatea ta de plan sună destul de bine, dar pentru rege am alt gând.

Tio înmărmuri. Încercă să spună ceva, dar fu rândul lui Sior să ridice degetul:

– El e Har-dur. E un elpid.

– Asta ascundeai tu?

– Lasă-mă să vorbesc, tună spiritul.

Tio se târî ceva mai în spate şi îşi plecă fruntea:

– Vorbeşte.

– Băiatul va intra ascuns sub mantia mea. Am să vorbesc în locul lui. Ştiu exact ce vor gărzile să audă de la mine.

– De unde ştii? se miră bătrânul.

Spiritul nopţii vru să se apropie, dar se răzgândi. Îşi trase mantia pe el şi se lăsă să fie văzut, destul de departe:

– Până când băiatul se va obişnui cu prezenţa mea, e mai bine să stau departe.

Sior aprobă, iar spiritul continuă să vorbească:

– Regele nostru, al cărui nume Nu Trebuie Rostit, a primit o epistolă de la Sorian. Acesta îi cere să se întâlnească şi să facă un pact. Presupun că vrea să ne ia de partea lui. O să-i spun că am sosit din partea regelui...

– Gărzile or să vă însoţească, spuse Tio.

– Nu, nu or s-o facă. E greu să stea în preajma mea, dar şi mai greu le este să nu se supună voinţei mele. Pe băiat am să-l bag în Sar'alaba fără dificultăţi, şi am să-l învăţ atunci ce e de făcut.

Sior simţi cum i se zbârleşte pielea:

– E înţelept să intru în palat?

– Nu, recunoscu Har-dur. Dar e necesar.

– Hmm, făcu Tio. Adică şi eu, şi tu, o să ne dăm de partea lui Sorian pentru a-l proteja pe Sior.

– Nu, îl contrazise spiritul. Eu nu o să fiu de acord cu poruncile lui, dar îl voi asculta. Apoi îi voi declara război. Oare cât curaj o să mai aibă după asta? Nici grumii şi nici sperienii nu ne sperie...

– Dar gloobuşii? se interesă bătrânul.

Nu răspunse. Un vânt rece trecu pe deasupra lor şi începu să vuiască. Făcliile începură să se stingă. Frigul devenea tot mai aprig.

– Cu gloobuşii e altceva, răspunse Har-dur după o lungă tăcere. Dar, nădăjduiesc că Sirona îi va scoate pe arkadios din ascunziş şi îi va îndemna la luptă. Atunci nu numai că vom fi egali, dar vom fi şi mai puternici.

– Mă îndoiesc că arkadios vor ieşi.

– De ce? se interesă Sior.

Din nou tăcere. Vântul spulbera liniştea şi în câteva clipe aleea fu lăsată în beznă.

– Pentru că se simt ofensaţi, îi răspunse Har-dur.

Sior îşi înghiţi limba. Mai auzise el poveşti despre ei. Despre felul în care se cred mai presus de orice forţă, cu toate că sunt oameni ca toţi oamenii. Sigur, putea să fie adevărat. Din câte îşi dădea seama, neamul mamei era destul de dificil. Erau ca un fel de Sorian, îşi doreau respectul tuturor, dar nu din răutate, ci din vanitate.

– Să lăsăm asta acum, propuse spiritul. Trebuie să ne mişcăm. Am să-ţi fac rost de băutură, bătrâne. Dar ai grijă să nu îţi ia minţile de tot.

Tio încercă să-i arunce o uitătură urâtă, dar Har-dur şi dispăruse.

– Bizari prieteni mai ai, băiete.

– Mda.

Nu au aşteptat mult până când spiritul s-a întors cu burduful promis. La început Tio privi neîncrezător, apoi duse burduful la gură şi nu se opri până nu îl goli de tot.

– Aşa e mult mai bine. Dar să ştii că nu e cel mai bun vin din Şiar.

Umbra scrâşni:

– Iartă-mă că nu am ales o podgorie mai bună.

– Se acceptă.

Sior râse înfundat.

– Începem?

– Eu abia m-am încălzit, îi răspunse Tio.

– Tio, spuse cu tristeţe băiatul, eşti sigur că nu te vor ucide?

– Vom vedea.

Sior rămase îngândurat. Nu voia să-l piardă şi pe el. Oarecum ştia că revederea cu Sirona este îndepărtată. Şi, sigur nu dorea să rămână cu Har-dur în preajmă.

– Tio, promite-mi că va fi bine.

Bătrânul sughiţă.

– Linişteşte-te, băiete. Nu mă vor ucide.

*

Tio pornise pe drumul spre Şiar. Luminile nu mai puteau fi aprinse din pricina vijeliei ce se pornise. Sior şi Har-dur îl urmau. Liort şi T aveau să găsească altă cale să pătrundă în palat. Era destul de riscant să îi care după ei. Acum oricine ştia de Gardian şi Păstrător.

Bătrânul se clătina şi cânta cu spada în mână. Sior nu avea idee ce avea în cap, dar ştia că nu îi place.

Câţiva paşi se auziră călcând lespedea. Veneau înspre ei. Tio continua să meargă. Avea suficient sânge rece atunci când era băut. Două glasuri se auziră în depărtare:

– Opreşte-te.

– Cine eşti?

Nici un răspuns, doar un vers se răspândi prin aer: „Şi iar merg pe drum cutreierând". Sior zâmbi în sinea lui. Era suficient de nebun să provoace gărzile Şiarului. Simţi cum Har-dur a trecut pe lângă el. Chiar dacă vântul bătea cu putere, era imposibil să nu-l simtă. Mii de fiori reci îi treceau prin tot trupul.

Vocile se auziră din nou. Una era mai calmă, cealaltă destul de agitată:

– Hei, tu! Opreşte-te când îţi spun!

– E beat, spuse vocea cea calmă.

Tio repetă versul şi începu să râdă:

– De ce vă agitaţi atât? Sunt un biet bătrân venit de departe.

– Cât de departe? întrebă cel calm.

Nici un răspuns. Întunericul era destul de pătrunzător şi nu se vedea nimic. Sior simţi cum se clatină, apoi vocea bătrânului răsună purtată de vânt:

– Cam cât de departe consideraţi a fi Tărâmul Zânelor?

Din nou tăcere. Şi-apoi veni un răspuns recalcitrant:

– Nu fă pe deşteptul!

– Dar nu fac pe deşteptul, ripostă Tio.

– Înhaţă-l, ordonă aceeaşi voce. Îl ducem la palat.

– E şi-un palat p'aci?

Se auzi o bufnitură şi un râs strident:

– Un bătrân fără minte, spuse personajul supărat.

– Să-l ducem întreg. Nu vrei ca regele să se-nfurie.

– Au, făcu Tio, şi glasul i se sparse în vânt.

„ L-au lovit", gândi Sior. Încercă să nu își piardă cumpătul când îl simți pe Har-dur lângă el.

– Ce s-a întâmplat?

– A reușit, șopti acesta, iar vocea îi sună cu totul altfel.

Sior tremura. Îi era tot mai greu să se obișnuiască cu prezența noului său tovarăș de pericole.

– Și-acum?

– Așteptăm un timp. Nu trebuie să dăm de bănuit. Ține, și îi întinse pelerina lui. Orice-ar fi, să nu îți ridici privirea. Voi fi chiar în fața ta. Prin mine vor vedea exact ce voi dori să se vadă.

– Un elpid, spuse Sior.

– Da.

Rămaseră acolo mult timp. Cel puțin așa i se păru lui Sior. În ultima vreme uitase de Sirona. Aproape că nu se mai gândise deloc la ea. Era prea preocupat să stea în picioare atunci când Har-dur era lângă el, sau să se gândească la Tio.

Vântul șuiera, aproape că urla. Frigul se lăsase tot mai mult. În depărtare câteva făclii se aprinseră și se stinseră la loc. Operațiunea se repetă de câteva ori. În cele din urmă se lăsară bătuți.

– Timpul ține cu noi, murmură Har-dur.

– Așa se pare, recunoscu băiatul.

– Bine, e vremea.

Sior se puse în mișcare. Vântul îi sufla pe lângă urechi, iar frigul îi intrase în oase. Nu trebuia să aibă vreun moment de slăbiciune. Își mai aranjă încă o dată pelerina și își trase gluga peste ochi. Har-dur mergea chiar înaintea lui. Chiar dacă nu îl putea vedea, îi simțea acel ceva, rece, grotesc.

Pașii se auziră din nou pe aleea pietruită. Veneau spre ei. Sior știa ce are de făcut.

Aceleași glasuri îi întâmpinară:

– Cine e acolo?

– Asta e ziua vizitelor, murmură cel nervos.

Sior se opri. Îl simți pe Har-dur oprindu-se și făcu același lucru.

– Sunt Har-dur, spuse elpidul. Vin din partea elpizilor.

Gărzile se apropiară. Chiar dacă era întuneric, Sior reuși să distingă silueta a doi grumi. Ambii erau înalți și purtau paloșe metalice. Aveau coifuri mari ce abia le intrau pe căpățânile deformate și colții le ieșeau de sub buze amenințători. Unul era

ceva mai scund şi avea doi ochi mici, abia vizibili sub mormanul de piele. Celălalt nu avea atâtea cute, iar colţii erau mai mici şi mai puţin respingători. Cel dintâi privi direct spre Sior.

– Cred că regele vă aşteaptă, spuse cu glas cutremurător. Ambii începură să dârdâie.

– Nu e nevoie să mă conduceţi. Cunosc drumul.

Grumii se retraseră făcându-i loc lui Sior. Îi văzu cum se clatină. Simţeau aceeaşi răceală ca şi el, aceeaşi durere insuportabilă. Băiatul trecu fără să întâmpine vreo dificultate. Grumii priviră mult timp spre ei.

– De acum suntem în siguranţă. În fine, nu încă, spuse Har-dur. Oricum, mă îndoiesc că vom întâmpina dificultăţi să intrăm în palat. Doar atunci când îţi spun eu să îţi dai pelerina jos, şi să fugi. Până atunci te comporţi ca şi cum ai fi cine pretinzi că eşti.

– Bine, murmură tânărul.

Aleea înainta, iar ei o urmau. Merseră cam o jumătate de oră până când vântul se opri şi făcliile se aprinseră din nou. Reuşiră să vadă câteva căsuţe de piatră ca nişte igluuri. Sior nu înţelegea prea bine la ce sunt folositoare şi în scurt timp descoperi că în tot Imperiul erau astfel de construcţii. În depărtare răsări Şiarul. Era altfel decât şi-l imaginase el. Nu semăna cu palatele din poveştile sale. Nu avea acel „ceva" specific. Era doar un morman de piatră ce se ridica. Avea două turnuri: unul mic şi unul mare şi zeci de ferestre. Nici Imperiul nu arăta întocmai cum şi-l închipuise. Nu era nici măcar pe aproape de Oriat sau Gildaman. Semăna mai mult cu un bloc de piatră. Totul era din piatră.

– Har-dur! Aşa arăta şi pe timpul lui Aratt?

– Nu, spuse simplu umbra.

Era jalnic. Arăta mai degrabă ca o fortăreaţă cuprinsă de forţe necurate. Până şi aerul de aici era altfel. Poate mai trist.

Spiritul se opri şi Sior făcu asemenea.

– E aici.

– Cine?

Simţi cum trecu pe lângă el şi i se postă lângă ureche.

– Ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să găseşti *Şarama*. E aici. Nu ştiu cu precizie unde, dar te asigur că e. Sar'alaba o ascunde.

Se auziră câţiva paşi venind spre ei. În scurt timp o mică armată de sperieni li se arătă. Har-dur trecu în faţa lui Sior şi înaintă. Tânărul îl urmă.

Un sperian înalt cu părul blond căzându-i pe ochi ieşi din rând. Nu i se putea observa semnul din frunte şi din pricina asta nu se putea deosebi de un om.

– Har-dur? întrebă acesta.

– Întocmai, îi răspunse spiritul.

– Ştii drumul?

Sior se cutremură. Har-dur tăcu. Părea că se gândeşte la răspuns. După un timp vorbi. Timp în care nimeni nu îndrăzni să-l grăbească.

– Îl cunosc. Dar dacă vreţi să mă-nsoţiţi...

– Nu. Spuse acelaşi sperian şi făcu un pas în spate. Nu e cazul.

„Se tem", gândi Sior. „Se tem de el la fel cum m-am temut şi eu. Asta e bine."

– Atunci, lăsaţi-mă să trec.

Sperienii îi făcură loc.

De acum palatul se arăta tot mai aproape. Aici era multă forfotă: grumi, sperieni şi oameni alergau de colo-colo. În mod bizar, nici unul nu se apropia de palat de parcă ar fi fost ceva ciudat cu locul acela. Nimeni nu îl băgă în seamă pe Sior cel înfofolit în mantia elpidului. Fiecare îşi vedea de ale lui.

Poarta palatului le apăru în faţă. Spre surprinderea lui Sior aceasta arăta chiar făcută de mâna omului. Era dintr-un fildeş de un alb imaculat şi destul de înaltă. O arcadă mare încercuia zona, iar în mijloc era simbolul vulturului cu prada în gheare. De acolo pornea o alee lungă, destul de largă. Pe margini se vedeau tulpinile unor flori, dar petalele dispăruseră. Câteva statuete ce reprezentau diferite personaje fuseseră lăsate în paragină. Undeva la mijlocul aleii se afla o fântână arteziană, dar nu mai avea apă. Piatra din care fusese construită era mâncată de vreme şi ciobită. Se vedea că în ultimii şaisprezece ani nimeni nu se mai îngrijise de locul acela.

Aleea o cotea spre stânga şi de acolo se putea vedea intrarea principală. Cinci grumi stăteau de pază. Păreau plictisiţi. Atât de plictisiţi că nici nu observară când se apropie Sior.

– Sunt aşteptat la rege, tună Har-dur.

Grumii se cutremurară. Simţeau răceala, simţeau că leşină şi învie în acelaşi moment. Sior crezu că sunt gata să fugă, dar nu făcură nici un pas. Doar priveau spre el cu ochii mari.

– Pot să intru? tună din nou spiritul.

Grumii nu făcură nici un pas, dar dădură toți odată din cap și dispărură din calea lui.

Sior intră pe ușa mare ce scârțâi misterios.

CAPITOLUL IX
O DECIZIE ÎNȚELEAPTĂ

Photine privi spre carte. Părea tristă. Ultimul „A" începea să se piardă. Coperta își pierdea tot mai mult din culoare. Semăna cu o ființă pustiită. O ființă ce își dădea suflarea. O atinse ușor. Degetele ei o pipăiră încet, cu finețe. Îi simțea tristețea. O auzea. Își retrase mâna. Simți mii de fiori cutremurându-i corpul. Un val de lacrimi îi năpădi obrajii. Atâta durere.

Părăsi încăperea și alergă spre camera sa. Nu! Nici acolo nu era în siguranță, regina o vedea. Toți o vedeau. Mii de umbre îi urmăreau mișcările. Oare ce alegere să facă? Putea să aleagă cu adevărat?

Se chirci în hol, într-un colț întunecat. Acolo se simțea în siguranță. Nimeni, nimeni nu avea s-o găsească vreodată. Zgomotul ușii de la intrare o făcu să tresară. Câțiva pași străbătură holul principal și se îndreptară spre sala de la subsol. Apoi pașii se dispersară. Mai rămase doar un ecou pierdut în întuneric, apoi liniștea se lăsă. Doar inima ei bătea ca nebuna umplând fiecare colțișor cu acel zgomot: tic-tac, tic-tac. Zgomot ce se lovea de fiecare perete și răsuna ca o sticlă spartă.

La scurt timp ușa se deschise din nou și din nou, alți pași străbăteau culoarele îndreptându-se în același loc. Forfota se întețea. Tot felul de creaturi se perindau pe holuri, unele mici, altele mari, de toate felurile. După un timp sunetele dispărură, din nou se lăsă liniștea. O liniște pustie. Mult prea pustie.

Photine își verifică spada. Era acolo unde-îi era locul. O trase din teacă și o studie pentru o clipă. Trebuia să fie puternică. Să fie ca ea. Sala de antrenament era aproape. Dorea să își canalizeze furia și durerea. Avea nevoie de asta. Și atunci, ușa se deschise din nou. Simți un val de frig. Dar nu un ger oarecare, era mai mult ca o durere ce îți îngheța sângele în vene. Ce îți tăia răsuflarea, îți lua puterea și îți dădea diverse stări. La început simți că leșină, apoi își reveni și simți că nu mai are aer. Trase aer în piept de câteva ori și își recăpătă echilibrul. Se târî până

la scară şi se uită printre barele de piatră. Un elpid. Se trase înapoi speriată. Nu voia să vadă aşa ceva cu ochii ei. Auzise despre aceste spirite. Ştia cât sunt de periculoase atunci când stau în preajma unui om. Doar cineva cu adevărat puternic le putea ţine piept.

Trase aer în piept de câteva ori apoi hotărî că trebuie să afle ce pune Sorian la cale. Măcar pentru a-şi linişti sufletul. Nu mai avea atâta încredere în el cum avusese odinioară. Era altul. Se schimba în fiecare zi, în fiecare clipă. Dar şi ea. Şi ea se schimba. Se întâmpla ceva înlăuntrul ei, ceva ce nu îşi putea explica. Ceva ce...

Paşi. Alţi paşi. Aceştia se îndreptau spre ea. Se ascunse şi mai mult în umbră. Paşii se apropiau. Un parfum cald de iasomie trecu pe lângă ea, odată cu trupul învesmântat în negru. Se îndrepta spre turn. Scrută întunericul. Părea să fie o siluetă feminină. Şi dintr-o dată îşi aminti de vocea din Turnul de Nord: „Să fie ea?".

Silueta nu se îndreptă spre turn, ci spre o altă aripă a palatului. Aripa Estică, acolo unde ea nu avea voie. Aşa cum nu prea avea voie niciunde. Pentru moment hotărî să lase silueta în pace. Era mai important să afle ce avea de gând acel elpid. Ce voia Sorian de la el? Să fi ajuns oare la un compromis cu aceste spirite?

Păşi uşor pe coridor şi se apropie de trepte. Făcliile luminau holul principal până la scara ce ducea spre beciuri. Privi cu atenţie. Nimeni. Nimeni care să o perturbe. Trecu repede prin hol, ca o felină, şi coborî treptele. Aici nu mai era lumină. Doar un felinar uitat răspândea lumina în depărtare. Aproape de biblioteca ei secretă. Trecu pe lângă uşile mari ce altădată adăposteau provizii. Ajunse lângă uşa sălii. Părea a fi linişte. Se apropie mai mult şi atunci simţi răceala. Ştia că sunt acolo. Amândoi. Sau poate mai mulţi. Sorian era şi laş de felul său. De nenumărate ori îşi ţinuse gărzile pe lângă el de teamă să nu fie atacat. Alteori dădea dovadă de-un curaj ieşit din comun. Oare acum ce sentiment avea?

Împinse uşor uşa. Era întredeschisă, aşa că nu îi fu greu să o mai depărteze cu câţiva centimetri. Îl zări pe Sorian şi pe spirit. Stăteau unul în faţa celuilalt. Bărbatul era palid, evident că încerca să îşi învingă teama. dar nu ştia cum. Spiritul se dădu câţiva paşi mai în spate şi îi vorbi. Glasul îi sună ca un gong:

– Har-dur îmi este numele. Vin în numele marelui nostru rege şi al poporului meu. Am să te ascult, dar asta nu înseamnă că am să cad la învoială cu tine.

Sorian îşi duse mâna în dreptul inimii şi se prăbuşi pe scaun. Photine vru să ţipe, dar îşi duse mâinile la gură şi se lipi de perete. Pentru un timp nu se mai auzi nimic, doar liniştea. Apoi Sorian vorbi, dar vocea îi era atât de scăzută că părea a fi mort:

– Bine. Mă bucur că ai venit. Mai întâi trebuie să mă obişnuiesc cu prezenţa ta şi apoi îţi voi spune de ce te-am chemat.

– Prea bine, spuse Har-dur.

Sorian luă câteva guri de aer şi se sprijini de mânerul scaunului. Zâmbetul aproape că îi reapăruse pe buze, iar obrajii începeau să prindă culoare:

– Aşa cum bine ştii, vom intra în război.

– Cine spune asta?

Sorian se încruntă, dar nu îndrăzni să ridice vocea:

– E inevitabil. Războiul acesta va fi, deoarece Őriatul nu vrea să se predea de bunăvoie.

– Şi cine şi-ar dori aşa ceva?

Bărbatul mări ochii.

– Aici nu e vorba de ce şi-ar dori sau nu Őriatul...

– Problema este ce îţi doreşti tu. Iar tu îţi doreşti Őriatul aşa cum îţi doreşti şi tot ceea ce e în jur.

– Ei, începi să prinzi prietene.

– Bineînţeles că încep să prind. De fapt ai nevoie de noi pentru a cuceri tot ceea ce îţi stă în cale şi, dacă este posibil, să îi aduc pe gemeni pe o tavă de cristal.

Sorian se entuziasmă dintr-o dată.

– În sfârşit o persoană... îmi cer scuze, un spirit care gândeşte. Deci... suntem prieteni?

– Evident că nu.

– Ce?!

– Domnule. Noi nu ajutăm regi ce se proclamă singuri. Evident că ai ceva neam de rege în tine. Aratt e vărul tău. Dar nu suficient pentru a te crede invincibil. Şi ţine minte un lucru. Un elpid nu poate fi subjugat. Noi nu suntem de partea nimănui, doar de-a noastră.

– Minţi, tună bărbatul. Minţi cu nerușinare. Mereu aţi fost de partea Şiarului, chiar dacă nu aţi strigat-o în gura mare.

– Poate că mint. Poate că nu. Dar un rege nelegitim nu va afla asta niciodată.

– Asta îmi transmite regele vostru?

– Nu. El îți transmite să lași cartea liberă. Altfel te vom vâna.

Sorian se înnegri de furie. Se ridică de pe scaun și se zgâi la spirit:

– Dispari din fața mea. O să vă fac una cu pământul atunci când...

– Timpul ăla nu va veni niciodată. Și dacă nu lași cartea liberă nici măcar nu vei mai avea pe cine conduce. Oamenii mor fără lumină.

Spiritul se întoarse spre ușă. Photine se repezi spre biblioteca secretă și se refugie în anticameră. Văzu umbra cum dispare în întuneric. Îi era teamă să iasă. Sorian zbiera ca din gură de șarpe. Zeci de pași se năpustiră dintr-o cameră alăturată.

Photine crăpă ușa atât cât să vadă ce se întâmplă.

Nimeni nu îndrăzni să intre în sală. În cele din urmă suveranul se mai calmă și ieși chiar el în întâmpinarea lor. Părea epuizat și foarte îmbătrânit. Câteva riduri se iviseră pe frunte. Photine putea să jure că nu le avusese cu o zi în urmă. Bărbatul își reglă vocea și îi studie pe fiecare dintre cei prezenți. Mai aprinse două făclii și îi mai studie o dată. Șase grumi, doi sperieni, un gloobus și patru bărbați:

– M-a dus de nas. Spuse încet. M-a dus de nas și nu pot face nimic în privința asta.

Nimeni nu scoase nici cel mai mic cuvânt. Toți îl priveau înfricoșați. Un țopăit mic se auzi de undeva din spate. Silueta feminină de pe holul de la etaj venea spre ei. Femeia își trase gluga descoperind un chip rece, ca al unei fetițe furioase:

– Mâine o ardem, spuse cu o asemenea răceală în glas că până și sperienii se cutremurară. Dacă vor să joace dur atunci așa va fi.

– Fawrr? întrebă Sorian.

Femeia își plecă ochii:

– Încă nu, dar curând.

– Bine, le dau un ultimatum și dacă nu merge, mâine o ardem. Tu, i se adresă unui bărbat bondoc, adu-l pe bețiv la mine. Vreau să-i vorbesc.

*

Lucrurile se liniştiseră în ultima oră. Doar bătrânul beţiv ce stătea de ceva timp în sală nu îl auzise pe Sorian urlând, ceea ce însemna că beţivul îl binedispunea. În cele din urmă şi-a făcut curaj şi a părăsit încăperea şi beciul. S-a strecurat cât a putut de repede în camera ei.

Putea să simtă privirea reginei, era pretutindeni. O urmărea peste tot. Era oriunde. Se trânti pe pat şi îşi afundă capul în pernă. Ce era de făcut? Auzise atâtea. Acum înţelegea planul părintelui ei. Înţelegea ce dorea să facă. De fapt asta avusese de gând de la bun început. Îi minţise pe toţi. *Şarama* era doar o asigurare, până la urmă tot ar fi ars-o.

O tristeţe groaznică o năvăli. Simţea cum toate visurile ei se duc de râpă. Cum crezuse în el, cum îi ascultase fiecare gând de cucerire, dar el de fapt dorea... Nici nu se putea gândi. Trebuia să ia cea mai corectă decizie, de data asta era neapărat nevoie. Mii de gânduri o răscoleau. Oare era bine? O va mai iubi dacă va şti?

Chipul Forinianei se contură pe fereastră. Photine vru să alunge vedenia, dar nu reuşi. De data asta era cât se poate de reală şi o privea cu atâta tristeţe:

– Ştiu, murmură ea. Ştiu, trebuie să aleg ceea ce e bine pentru toată lumea. Doar că mă doare să fiu tocmai eu cea care îl trădează. Mi-aş dori să existe o cale de mijloc. Măcar de-ar exista...

Buf, se auzi dintr-o dată. Chipul reginei dispăru, iar uşa se crăpă uşor-uşor. Photine trase spada. Nimeni nu intra aşa în camera ei. Şi atunci uşa se deschise, un tânăr intră şi o închise la loc. Privirile celor doi se întâlniră. Fata aproape că scăpă spada din mână, iar băiatul aproape că ţipă de uimire:

– Tu?! întrebară amândoi în acelaşi timp.

Spre surprinderea tânărului, Photine îşi băgă spada în teacă, îl trase de lângă uşă şi o încuie de câteva ori.

– Stai jos, îl îndemnă ea să se aşeze pe marginea patului. Vorbeşte încet. Nu trebuie să se afle că eşti aici.

– Eşti cumva nebună? se interesă tânărul vizibil marcat.

Photine îşi duse arătătorul la buze sugestiv. Trase draperiile şi stinse făcliile lăsând doar o lumânare să ardă pe o masă îndepărtată.

– Ştttt. Vorbeşte încet.

– Dar tu...

– Da, trebuie să îţi vorbesc. Este foarte important.

Tânărul se şterse de câteva ori la ochi pentru a fi sigur că nu visează:

– Photine, tu ştii ce faci?

Fata începu să plângă, tânărul rămase mut pentru câteva clipe.

– Ascultă, Photine. Nu ştiu ce vrei să faci, dar nu îmi miroase bine.

– Nu, ascultă-mă tu. Ceea ce am să-ţi spun este foarte important... Photine povesti cu lacrimi în ochi tot ceea ce i se întâmplase în ultimul timp şi mai ales că între ea şi *Şarama* exista o comunicare reală. Nu îndrăznise să-i vorbească despre mama lui. O ura pe Sirona, dar el îi părea chiar simpatic. După ce îi spuse tot se aruncă pe pat şi începu să plângă.

Tânărul o privi cu milă. O înţelegea. Se lupta între a salva cartea şi a nu îşi trăda tatăl.

– Gata, spuse el. Nu trebuie să te mai frământi. Ajută-mă s-o fur, iar tu nu vei avea nici o vină.

Photine se opri din bocit, dar ochii îi trădau tristeţea.

– Nu, nu pot să te ajut şi să mă simt cu inima împăcată. Am s-o fac pentru că aşa e cel mai bine. Oamenii vor muri fără ea, trebuie să fac ceva. Trebuie să-l împiedic.

În mintea lui Sior se întrevedea îndoiala.

– De unde ştiu eu...

– Bagă-ţi minţile în cap, ţipă fata. O să-l omoare pe Fawrr dacă nu facem ceva.

Sior mări ochii. Nu-i venea a-şi crede urechilor.

– Poftim?

– O să-l omoare cu o săgeată elfească.

– Oh... pentru *Şarama*. O săgeată elfească este, este... ca şi cum ar fi destinat pieirii.

– Ştiu, spuse fata. Nu ştiu cine e Fawrr, dar eram sigură că tu îl cunoşti.

În ochii lui Sior licări o speranţă. Îi luă mâinile fetei într-ale sale şi îşi încrucişă privirea cu a ei.

– Photine. Ştiu cât de greu îţi este. dar vino cu mine. Te implor. O să-ţi fie greu, dar tu nu eşti ca el.

Fata își retrase mâinile dintr-ale lui ruşinată:

– Am de ales?

– Poate că nu. Poate că da. Cine poate să ştie. Eu cred că doar tu poți decide asta. Depinde ce e în sufletul tău. Depinde de ceea ce simți.

Un suflu rece trecu peste ei, apoi un tropăit scurt şi o bătaie în uşă. Tinerii înmărmuriră. Photine cercetă încăperea. În cel mai întunecat colț se afla o oglindă mare. Speculul avea o ramă foarte fină şi era uşor înclinată în față. Ea nu o privise niciodată, ştia secretul Forinianei şi îi era teamă de oglinzi. Îl trase pe băiat după ea şi îl vârî în spatele speculului.

Îşi şterse lacrimile şi încercă să pară zâmbitoare. Din doi paşi fu lângă uşă şi deschise.

– Tată, spuse vizibil surprinsă.

Bărbatul era la fel de palid ca şi cu câteva ore în urmă. O privi drăgăstos, aşa cum nu o mai privise de foarte mult timp. Se aşeză pe marginea patului şi îşi duse capul în palme.

– Fata mea. Vreau să te rog un lucru important.

Photine şovăi:

– Orice tată.

– Mâine trebuie să pleci. Am angajat un bătrân care te va conduce în Tărâmul Zânelor. Cu el vei fi în siguranță. Trebuie să pleci şi să îmi spui cum este situația acolo. Vei avea o pecete la tine, pentru cazurile în care nesăbuiții ăştia ar încerca să te oprească din drum.

Fata înțelegea. Ea trebuia să fie spionul lui dincolo de Őriat. Nu îndrăzni să-l refuze, nu o făcuse niciodată, şi-ar fi putut da seama că plănuieşte să îl trădeze.

– Prea bine, dacă asta îți e voia.

– Nu, nu îmi e voia. Doar că numai în tine mă mai pot încrede. Ceilalți m-au dezamăgit. Nu sunt în stare să-i găsească nici pe mucoşii ăia mici. Nu au fost în stare să ducă nici un ordin la îndeplinire. Am nevoie de tine. Nu te-aş trimite într-un loc atât de periculos dacă nu aş şti că îmi vei bucura sufletul.

Photine se înnegri la chip. Îi veni să plângă, să îi sară în brațe şi să îi spună tot adevărul. Dar nu putu să facă asta. Îşi dădea seama că s-ar trăda şi pe ea. Oarecum simțea că şi mama pe care nu şi-o cunoştea ar fi vrut acelaşi lucru de la ea.

– Da, tată. Am să te fac să fii mulțumit.

Sorian o îmbrățișă și părăsi încăperea. Fata se repezi spre Sior:

– Trebuie s-o facem în scurt timp. Mâine voi pleca împreună cu bătrânul, iar tu cu *Șarama*.

– Bătrânul ăla e un prieten al meu, o anunță tânărul. Oare cum l-o fi convins?

– Crezi că și-a dat seama?

– O, nu. Nu vreau să cred asta.

– Nici eu, mărturisi fata. Nici eu.

Photine se îndreptă spre fereastră și se gândi că înfățișarea reginei ar trebui să îi apară de data asta zâmbitor. În cele din urmă luase decizia corectă. Cel puțin așa îi spunea inima.

CAPITOLUL X
BREE

– Bihaia Cafhadobrisail, drumul Arkudios aleg, răsună glasul Sironei.

Apele se opriră. Vântul tăcu. Focul se stinse. Întunericul căzu pătrunzător. Ţurţuri de gheaţă apăreau din neant, formând trepte albe ca spuma laptelui. Se împleteau cu repeziciune. Urcau şi coborau până prindeau forma dorită. Se şlefuiau sub o ploaie de nea şi se aşezau în cuburi. După un timp drumul se formă şi trepte de gheaţă despărţiră apa în două.

Sirona nu era sigură că ceea ce vede se întâmplă cu adevărat. Privi spre Agape ce necheză speriată:

– Hai, fetiţo, suntem împreună.

Prinse hăţurile calului şi-l obligă să coboare. Pas cu pas. Sirona simţea cum întreaga ei lume se distruge sub un ţurţure de gheaţă. Îşi putea oglindi chipul în fiecare treaptă şi în acelaşi timp, în spatele ei, putea să vadă cum treapta dispărea. Rând pe rând totul începea să revină la forma iniţială.

Apele erau desprinse în două, iar în jos... era doar beznă. Sirona privi spre Agape. Iapa era neîncrezătoare, dar aşa era cam tot timpul. Fata îi mângâie gâtul şi o trase după ea. De acolo treptele erau din piatră. Le simţea sub greutatea picioarelor. Apele se închiseră, iar ea dispăru sub o lume întunecată.

Câteva felinare se aprinseră ceva mai departe. Drumul era lat şi lung. Pereţii din piatră şi pământ se combinau cu un muşchi verzui ce se prelingea de sus în jus asemenea unei cascade. Nu se vedea altceva decât un coridor nesfârşit. Drumul devenea din ce în ce mai luminos, iar muşchii puseseră stăpânire cam pe tot ceea ce exista de aici încolo. În depărtare se zărea doar verde. Agape necheză, iar fata încercă s-o liniştească. Dar nu era un strigăt agitat, ci din contră unul mulţumit. Calul începea să se simtă în siguranţă, dar ea nu. Era bizar că nu auzea şi nu vedea nici un alt suflet. Dintr-o dată gândul i se mută spre Jahmm. Nu mai avusese nici o veste de la el. Oare ce s-o mai fi întâmplat în ultimul timp?

Şi visul. Visul în care Fawrr îi cânta şi Sir Hollw o... ..Ce să

însemne toate astea?". Gândul i se spulberă când auzi bătaia unui ciocan în depărtare. Mări pasul pentru a ajunge cât mai aproape de zgomot, dar acesta se împrăştie şi se pierdu. Devenea sinistru. Drumul era gol. Nici o cotitură, nici un alt drum nu mai apărea. Nimic. Absolut nimic nu se mai întâmpla. Ca şi cum ar fi intrat într-o casă bântuită şi câte o fantomă se mai deranja din când în când să îi aducă aminte că este acolo.

Trecură minute lungi şi pline de agonie. Fata mergea, dar picioarele nu îi mai răspundeau şi nu era convinsă că nu merge în cerc. Avea impresia că pusese piciorul în acelaşi loc de mai multe ori. Începuse să-i fie foame. Voia să se termine odată drumul ăsta fără nici un sens. Şi chiar atunci, în faţă îi apărură trei porţi, toate de mărimi impresionante. Fiecare deţinea câte o emblemă. Una reprezenta un arc cu şase săgeţi, a doua simboliza o spadă strălucitoare, iar cea de-a treia un cristal roşu precum sângele.

Sirona era în dificultate. Nu ştia dacă trebuie să aleagă o poartă anume sau oricare din ele ar fi dus în acelaşi loc. Se hotărî să bată la cea dintâi. Pe o încuietoare imensă se afla un şnur galben la capătul căruia atârna un clopoţel. Sirona trase cu putere iar sunetul sună încet şi misterios. După câteva clipe poarta se crăpă puţin şi un bărbat, mult mai înalt decât orice alt bărbat, cu o barbă albă ce-i atârna până la brâu şi ochi căprui, îi ieşi în întâmpinare.

– Bună să vă fie inima domniţă, glăsui acea voce fermecătoare şi puternică în acelaşi timp.

Fata îl privi uşor încurcată.

– Bună să îţi fie şi ţie inima. Mă întrebam dacă...

– Faceţi parte din clanul Săgeţilor Sorţii? o întrebă.

Sirona şovăi:

– Nu, cred că nu.

– Atunci cealaltă poartă vă este destinată. Asta dacă cumva sunteţi o Spadă de Cristal.

Sirona îşi adună repede gândurile. Îşi aminti de ce i-a spus Orett înainte de-a părăsi Ősseatul, şi anume s-o caute pe Bree.

– De fapt nu ştiu din ce clan fac parte, dar o caut pe Bree.

Bărbatul se încruntă, dar nu lăsă să se observe prea mult.

– Atunci clanul Diamantului Roşu este cel la poarta căruia trebuie să bați.

– Vă mulţume...

Dar nu apucă să termine că uşa i se şi trânti în nas: „Ce fiinţă

plăcută", gândi fata. Trecu repede pe lângă uşa Spadelor de Cristal şi se îndreptă spre aceea ce îi fusese indicată. Poarta cu numărul trei era înfiorător de mare. Chiar şi clopotul la care trebuia să sune arăta într-un fel cu totul şi cu totul deosebit. Era mare, iar în mijloc atârna capătul unui schelet ce se bătea de marginile metalice şi-l chema pe cel ce păzea intrarea. Sirona trase de sfoară şi un ţipăt îngrozitor ieşi din metal. Părea că nu se va sfârşi niciodată acel urlet tumultuos. Apoi poarta se deschise şi un alt sunet asurzitor îi luă locul celui dintâi.

După câteva minute bune, când gălăgia se termină, Sirona reuşi să deslueşască chipul bătrânicios ce o întâmpină. Era o femeie trecută prin vreme pe ai cărei umeri se putea observa povara unei vieţi şi ai cărei ochi puteau să scrie o întreagă istorie. Sirona îşi plecă fruntea, dar femeia zbieră cât putu de tare:

– Ce vrei?

Fata o privi neîncrezătoare. Agape necheză.

– Vreau să vorbesc cu Bree.

– Zău?! Bree nu vorbeşte cu nimeni.

– Cu mine va vorbi.

– Zău?! Şi cine crezi tu că eşti de îţi permiţi să-i tulburi liniştea?

– Sunt Sirona, fiica lui Aratt şi-a Forinianei.

Femeia nu păru surprinsă.

– Eşti o Spadă de Cristal, nu ai ce căuta la noi.

Femeia încercă să închidă poarta, dar Sirona o împinse, trase de Agape şi intră.

– Am spus că vreau să-i vorbesc lui Bree. Te rog, fii drăguţă şi îndrumă-mă.

În faţa ei se afla un coridor lung din piatră ce se termina cu o altă poartă mult mai mare şi mai impunătoare. Femeia se dădu un pas în spate şi cu repeziciune scoase din buzunarul fustei lungi un cristal roşu de mărimea unui ou. Sirona simţi că leşină. Asta însemna că exista cineva care ştia să le folosească.

– Ieşi acu' sau te blestem.

Fata îi dădu una peste mână. Cristalul sări, iar ea îl prinse cu îndemânare. Îşi trase spada de la brâu şi o puse la gâtul femeii.

– Cheam-o pe Bree sau rămâi fără gât.

Mâinile femeii începură să tremure. Acum se vedeau şi mai bine zbârciturile vremii.

– Bine, am să te îndrum.

Sirona păru mulţumită căci îşi puse spada la loc în teacă.

– Spune.

– Imediat ce vei intra în oraş te vei îndrepta spre sud. Vei intra pe aleea Haingon, treci pe lângă hanul Şapte Capete şi apoi pe lângă brutăria Minunea Cartofului. De acolo nu mai e mult. Sunt trei case roşii, la fel de înalte, şi apoi urmează Magazinul de Bubuituri Magice. Intri acolo şi întrebi de Bree. Dar ai grijă să nu te rătăceşti.

Fata îi aruncă cristalul şi îi mulţumi pentru informaţie. Nu prea înţelegea ea ce e cu aleile şi magazinele pe care i le prezentase, dar încerca să nu îşi facă prea multe griji în privinţa asta. Cealaltă poartă se deschise fără să o atingă şi cea mai mare minune i se arătă în faţa ochilor. Un oraş adevărat, construit în stâncile unui munte. Era clar, mare şi luminos. La o înălţime destul de impresionantă se aflau doi sori mici ce făceau suficientă lumină. Casele erau dispuse ba mai sus, ba mai jos, ba în văi, ba pe stânci. În mijloc se afla un bazar colorat şi undeva spre nord se făcea o cărare deasupra căreia scria mare: „Minele D'Argilă".

Drumurile erau pietruite şi şerpuitoare. Erau suficient de largi şi de bine îngrijite. Zeci de oameni se perindau ba pe drumurile de sus, ba pe cele mai din vale. Fiecare căra în roabe mici pământ roşiatic, ulcioare cu apă, pâine sau diverse alte lucruri. Păreau foarte bine organizaţi. Casele mai din vale erau mici, construite din lut fărâmicios, în schimb cele de pe stânci erau mari, iar materialul din care erau făcute părea a fi lemn. Magazinele şi hanurile erau din cărămizi, iar unele gospodării – ceva mai impunătoare – păreau a fi făcute din materiale rezistente şi necunoscute.

Sirona porni spre sud, aşa cum îi spusese femeia de la poarta principală. Câţiva bărbaţi trecură grăbiţi pe lângă ea. Dacă nu ar fi fost indicatorul cu aleea Haingon nu ar fi reuşit să se descurce, deoarece erau trei străduţe una lângă cealaltă. O trase pe Agape după ea şi se afundă pe alee. Văzu hanul Şapte Capete, o construcţie imensă pe trei nivele. Semăna într-un fel cu un palat mai micuţ. Apoi trecu şi pe lângă celelalte obiective şi în cele din urmă zări cele trei case roşii şi apoi Magazinul de Bubuituri Magice.

Magazinul era micuț. Arăta altfel decât toate celelalte. Era o căsuță cu ferestre mici, rotunde, iar în fața ușii se aflau câteva ghivece cu flori. Fata o priponi pe Agape de gardul mic din trestie și bătu la ușă. La început nu se auzi nimic. Mai bătu o dată și o voce nervoasă îi răspunse:

– Pleacă!

Fata împinse ușa care se dădu din fața ei cu ușurință. Păși cu sfială, dar și cu hotărâre. Camera nu era luminată și abia intra o rază spășită a unuia dintre cei doi sori. Draperiile erau închise la culoare, iar materialul părea greu și încărcat. Întreaga cameră era acoperită de rafturi cu cărți. De sus până jos, fiecare perete era ornat cu rafturi, răftulețe ce urcau în spirală și începeau de la cele mai late până sus, unde se aflau cele mai subțiri. Cele de jos erau făcute dintr-un lemn roșiatic și aveau o formă ușor ovală, cele mai de sus erau din lemn maron și aveau forme pătrățoase. Zeci de volume împânzeau camera și dădeau senzația de vechi. Undeva, mai la mijlocul încăperii, se aflau două fotolii joase cu mânere late de trei palme. Nu putu să distingă materialul din care erau făcute și nici culoarea, dar părea a fi la fel de închisă ca și draperiile. În spatele celor două fotolii erau o masă înaltă pe care erau așezate două globuri, unul foarte mare, iar altul de dimensiuni normale. Ambele erau postate pe trepiede de argint în formă de palmă cu degetele ridicate. Iar în spatele mesei se afla o altă draperie ce dădea într-o altă cameră.

Sirona nu îndrăzni să înainteze. Cercetă cu atenție cărțile cele mai apropiate ochilor ei și își aruncă o privire și spre globurile ce își schimbau culorile la fiecare câteva secunde.

– Pleacă! se auzi același glas aproape răgușit.

Fata tresări, dar nu se sperie. Încercă să se apropie de draperia ce o despărțea de voce, dar aceasta se mișcă furioasă, așa încât făcu un pas în spate.

– Nu plec până nu vorbești cu mine, amenință Sirona.

– Pleacă, pleacă!

– Nici nu mă gândesc. Nu am bătut atâta drum să dau înapoi. Nu mi-am părăsit fratele și Imperiul pentru a fi alungată de o bătrână arțăgoasă. Stai de vorbă cu mine și plec.

Se lăsă liniștea. Perdeaua se mai foi puțin și o siluetă gârbovită își făcu loc. Din cealaltă încăpere te orbea lumina. Aproape că nici nu reuși la început să-i zărească chipul, dar pe

dată ce se obișnui. o observă. Era bătrână. precum se așteptase: chipul îi era oval, o frunte lată și un nas ușor coroiat ieșeau în evidență pe lângă pletele în dezordine albe ca laptele. În mână ținea o lulea ce scotea mult prea mult fum. În scurt timp camera se umplu de mirosul de tutun. Femeia se sprijinea într-un baston cu capăt argintat de formă rotundă.

Bătrâna se sprijini pe baston și trase un fum din lulea. Își ridică sprânceana și-i aruncă vizitatoarei sale cea mai rece privire.

– De ce mă deranjezi?

– Bree? întrebă fata.

– Biale Renett Ellia Ennia, mai pe scurt Bree. Da, eu sunt. Ce dorești de la mine?

Sirona o privi ușor amuzată. Considera că numele ei sună ca al unei doamne de la curtea regală sau ca o farsă destul de proastă făcută de cei ce îi dăduseră naștere.

– Nu cred că numele îmi este la fel de impresionant, dar am să încerc să mă prezint cât mai clar posibil.

Femeia făcu o grimasă și apoi îi făcu semn din mână să vorbească.

– Fiică a regelui Aratt și a reginei Foriniana, Sirona mă numesc.

Bătrâna mări ochii. Imediat aprinse două lumânări și o studie cu atenție. După ce îi privi foarte atent chipul, privirea îi căzu asupra spadei. Păru că va începe să plângă, atât de mult își micșorase privirea. Dar nu. Ea îi zâmbi răutăcios și o pofti să stea jos.

– Așadar ai venit.

– Da, doar că am venit nechemată.

Femeia ridică sprânceana.

– Nu puteai veni nechemată.

– Ba da.

– Ba nu, doar că nu știi să citești printre rânduri. Dădu din cap nemulțumită și se repezi spre globul mai mic care răspândea tot felul de culori.

– Iată că l-ai indispus. E foarte supărăcios și trebuie să te porți cu grijă cu el.

Sirona privi spre glob. Într-adevăr părea foarte agitat, dar era oarecum convinsă că nu din pricina ei se purta în felul acesta.

Bătrâna îi şopti câteva cuvinte şi globul păru că se liniştește. Doar uneori mai scotea câte un puf albăstrui asemenea unei persoane nervoase care tot mai bombăne câte ceva.

– Eu te-am chemat, spuse bătrâna după o lungă pauză. Cântecul apelor... eu îl scriu. Prin globul cel mare văd dorința celui ce vrea să treacă cascada, iar prin cel mic... fac minuni. El este ca şi un om, gândește, dar numai pentru mine. Chicoti fericită. Este o minunăție. Nici Furlamir nu deține așa ceva. Bun. Acum că ai venit ar trebui să te prezint bunicului tău. Mă tot întreb de ce nesăbuitul de Sior nu te-a urmat. Dar nu contează. Vino cu mine.

Bătrâna o prinse de mână, dar Sirona se smuci din strânsoare şi refuză să se ridice de pe fotoliu.

– Nu acum. Mai întâi vreau să-ți vorbesc. Orett mi-a spus să vin la tine.

Bătrâna ridică din nou sprânceana. Se aşează greu pe celălalt fotoliu, sprijinindu-se mai întâi în baston şi apoi aplecându-se cu greutate. Trase, cu nesaț, un fum din lulea după care o aşează cu grijă pe mâner.

– Orett zici.

– Mda.

– Să înțeleg că bătrânul ăla încă mai are încredere în mine. Pe chipul ei se aşternu tristețea. Pentru mai mult timp nu spuse nimic şi lăsă o lacrimă să se prăvălească pe pielea zbârcită:

– Bine. Dacă este pe-aşa, hai să vorbim.

Sirona zâmbi mulțumită.

– Am ajuns unde trebuie, nu-i aşa?

– Da, eşti acolo unde îți este neamul. Eşti în neamul arkudios sau arkadios aşa cum îi spun unii. Ştiu că te întrebi de ce suntem împărțiți în clanuri. De fapt suntem foarte uniți, doar că fiecare învață câte ceva. Unii sunt arcaşi, alții spadasini, iar cei mai mulți sunt vrăjitori. Aici există cele mai multe femei, iar cei ce muncesc sunt simpli bărbați ce se asigură că ne va merge bine.

Sirona strâmbă din nas.

– Nu înțeleg prea bine. Vrei să spui că în celelalte două clanuri nu există atât de multe femei?

Bătrâna mai trase un fum din lulea şi tuşi uşor. O lăsă jos şi se întoarse către ea:

– Nu, nu este aşa. Aici femeile conduc. Singurul bărbat care ne-a fost rege este Honoratus, bunicul tău. Dar în cazul lui au

fost nişte factori mai speciali. Asta este o poveste pe care nu trebuie să ţi-o destăinui eu. Doar că femeile mai tinere preferă să se poarte asemeni ţie, ca nişte bărbaţi proşti. Văd în luptă ceva magnific şi îşi doresc să devină tot mai puternice. De parcă le dăm naştere bărbaţilor chiar degeaba.

– Vrei să spui că...

– Sirona, aşa te numeşti nu?

Fata aprobă din cap.

– Presupun că eşti obosită şi înfometată. Mai bine îţi dau ceva de mâncare şi te las să te odihneşti. Mai am câte ceva de terminat şi nu aş vrea să întârzii. Lumea noastră e destul de perfecţionistă. Mâine vom vorbi în detaliu.

– Bine, sunt de acord, spuse fata. Dar aş vrea ca până mâine să nu afle nimeni că sunt aici.

Bătrâna mai trase un fum din lulea, se sprijini în baston şi se ridică.

– Nu îţi fă griji. Până nu te vede regele nu va afla nimeni. Vezi după draperie. Vei găsi mâncare şi un pat. Să nu faci vreo boacănă.

Sirona se strâmbă, dar într-un fel îi convenea armistiţiul.

*

– Şi, aşa cum spuneam, începu Bree, la început s-au născut trei. Trei vrăjitoare. Primele născute pe acest pământ. Cântecul spune că s-au născut din pulberea stelelor într-o noapte cu lună plină. Era una mai frumoasă ca cealaltă şi fiecare avea în ea câte o putere predestinată. Numai una avea puterea necurată. Darul de-a citi în cristalul cel roşu. Darul acesta este cel mai mare pe care-l poate deţine cineva. Celelalte două s-au mulţumit cu ce aveau, dar ea nu. Nu s-a mulţumit cu puţinul niciodată. Suratele ei s-au măritat şi au făcut fete, la fel de frumoase ca şi ele. Şi ea s-a măritat, dar a născut un băiat. Bineînţeles că nu l-a dorit, dar nici rău nu i-a făcut aşa cum spun gurile rele. A murit de boală grea şi ea l-a plâns îndelung, dar a fost şi uşurată.

Bree trase un fum din lulea şi-l lăsă să-i părăsească buzele în cercuri de toate mărimile. Oftă şi îşi lăsă capul pe spate:

– Atunci a hotărât cea care deţinea secretul să facă un neam. Un neam de vrăjitoare. Şi l-a numit „Arkudios". A hotărât că

femeile vor deține puterea, iar bărbații vor fi cei ce ne vor ține în viață prin munca lor istovitoare. De atunci lucrurile s-au mai schimbat. Unii bărbați au învățat magie, alții ne-au părăsit. Dar niciodată nu s-a născut cineva care să mai dețină acel secret de început. Noi tot încercăm să aflăm cum trebuie citit un cristal roșu, dar până în ziua de azi nu am reușit.

– Aveți vreun astfel de cristal? se interesă Sirona.

Bătrâna trase un fum din lulea și zâmbi misterios.

– Doar unul? Avem camere întregi în palatul lui Honoratus. Dar tot nu am reușit să înțelegem care este secretul.

– Voi vă vedeți chipurile în cristal?

Bree păru surprinsă de această întrebare.

– Bineînțeles că ni le vedem.

– Aha, făcu Sirona fără să dorească a-i împărtăși secretul. Mă întreb, numele celor trei clanuri nu vin de la cele trei vrăjitoare?

– Ba da, spuse vrăjitoarea.

– Interesant. Asta înseamnă că una știa a mânui spada, iar cealaltă știa a mânui arcul.

– Da, așa este. Dar ele nu le-au folosit niciodată cu adevărat. I-au învățat pe alții cum să le mânuiască. Considerau că o femeie cu spada în mână... De parcă ar mai conta. În ziua de azi toate sunt cu susul în jos. Fetele noastre țin cu tot dinadinsul să învețe arta războiului. Până și mama ta era un fel de Spadă de Cristal.

Sirona tresări. O lacrimă i se scurse, iar buzele i se micșorară.

– Am auzit că era o bună spadasină.

– Prea bună, recunoscu Bree. Era mai pricepută decât un oștean și mai dârză decât un lup. Nu se dădea în lături de la nimic. Avea atâta curaj și atâta nebunie! Semeni mult cu ea, oftă bătrâna. Când s-a măritat cu Aratt ne-a adus cea mai mare nefericire. Honoratus a vrut să-i fie aproape, dar atunci când a murit am murit toți. Honoratus nu a vrut să mai vadă lumea, și așa nu o vedeam noi prea des, căci tot timpul am stat ascunși de ochii curioși.

– Adică, arkudios, nu sunt aidoma celorlalți oameni. Nu luptă pentru aceleași idealuri?

– Noi luptăm pentru noi. Tu, în schimb, nu ne mai aparții și trebuie să lupți pentru ai tăi. Tu nu ești o vrăjitoare.

– Ba sunt, protestă Sirona.

Bătrâna mai trase un fum din lulea și o fixă cu privirea.

– Dacă ştii să foloseşti o oglindă şi câteva trucuri, asta nu înseamnă că eşti vrăjitoare.

Fata tăcu. Nu era sigură dacă trebuie să-i destăinuie bătrânei tot ceea ce simte şi tot ce descoperise despre ea în ultimul timp. Se ridică şi se îndreptă spre globul cel mare ce în ultimul timp stătuse liniştit. Îşi trecu palma pe suprafaţa de sticlă şi rămase privindu-l timp de mai multe minute.

– Este impresionant cum o bucată de sticlă îţi poate da atâtea indicii. Şi mai impresionant este cum o bucată de cristal poate să îţi vorbească.

Bătrâna o privi chiorâş.

– Ce vorbe sunt astea?

Sirona se gândi un timp. Nu era sigură dacă e bine să-i vorbească deschis. Până acum Bree nu îi dăduse nici un motiv pentru a se încrede în ea, dar nici de a se îndoi. O privi pe furiş. Bătrâna nu părea prea uşor impresionabilă. Era destul de rece, într-un fel îi semăna Niarei. Doar că ei îi mai scăpau anumite sentimente pe care şi le mai dădea pe faţă. Poate că o persoană obişnuită nu şi-ar fi data seama, dar pentru Sirona, care trăise atâta timp cu Niara era uşor de descifrat limbajul ochilor, al coprului şi chiar al glasului. Oricât s-ar fi chinuit bătrâna să ascundă, era clar că era impresionată că stă de vorbă cu fiica Forinianei. Şi, cu toate astea, avusese Orett un motiv pentru a o trimite aici.

Se aşeză la loc în fotoliu şi oftă.

– Dacă ţi-aş spune că prima arkudios are un moştenitor?

Femeia nu reacţionă, mai trase un fum din lulea şi se afundă în fotoliu.

– Asta nu e cu putinţă.

– Ţie ţi-au vorbit vreodată Grah sau Vallh?

– Cine sunt ăştia?

– Îmi pare bizar că nu ştii cine sunt. Vallh a fost creată de arkudios.

– Serios?!

Sirona simţi că i se urcă sângele la cap, dar îşi stăpâni furia.

– Da, serios. Ar trebui să ştii asta. Eşti destul de bătrână.

– Oare?!

– Ascultă-mă, Bree. Eu am vorbit şi cu Grah şi cu Vallh şi ambii erau confidenţii mamei mele. Vallh mi-a spus povestea primei vrăjitoare, în mare. Tot ea mi-a spus că e imposibil să

aibă un moştenitor natural şi că până acum nimeni nu i s-a mai născut asemeni. Şi dacă cineva s-a născut asemeni ei?

Femeia mări ochii, dădu luleaua deoparte şi îşi fixă privirea în cea a fetei.

– Continuă, m-ai făcut curioasă.

– Ei bine. S-a întâmplat când am fost chemată să-l văd pe Sir Hollw. Atunci am realizat că îi văd imaginea în cristal, dar pe a mea nu o vedeam. Apoi mi-am amintit că în momentul în care am trecut prin oglindă...

– Ai trecut prin oglindă? se enervă bătrâna.

Sirona ridică degetul şi o făcu să tacă.

– Când am trecut prin oglindă am văzut povestea primei vrăjitoare. M-am speriat, am crezut că o să ajung vidă de putere asemeni ei. Poate că o să şi ajung. În ultimul timp mi s-au întâmplat multe, unde mai pui că mor o dată cu *Şarama*. De fapt înnebunesc. Aşa că... eu sunt într-un fel sau altul moştenitoarea ei. Doar că nu ştiu cum să folosesc această magie, dar ştiu că pot. Există în mine.

Bree tăcu pentru mult timp. Studie cele două globuri şi abia apoi reuşi să-i dea un răspuns:

– Poate că aşa este. Poate că puterea ta a crescut nedorit de mult. Dar nu ştiu acum ce este de făcut.

– Cea care păzea poarta a vrut să se folosească de un cristal roşu.

– Era un rubin, o dezamăgi Bree. Nu am învăţat să folosim cristalele aşa cum ţi-am mai spus. Lasă-mă să mă gândesc o clipită şi am să îţi spun ce putem face în această privinţă. Dacă poţi într-adevăr, trebuie să facem cumva să îţi scoatem talentul la iveală.

Sirona o zări apropiindu-se de globul cel mic. Îl privea şi îl alinta cu mâinile sale bătrâne. Din când în când bolborosea câte ceva. Îşi dădea ochii peste cap şi făcea gesturi bizare. Fata încercă să nu se lase impresionată aşa că închise ochii şi se afundă în fotoliu. Gândul îi zbură spre Fawrr ce îşi putea întinde aripile şi zări dincolo de cer şi gândurile rele. Şi-l aminti mai întâi ca pasărea năzdrăvană cu puteri de spirot şi abia apoi ca pe Sir Hollw, cel cu ochii pierduţi în durere şi dragoste. Tenul lui alb ca spuma laptelui, ochii, părul, glasul, totul era fermecător la tânărul, şi în acelaşi timp, bătrânul Sir Hollw. Lumea văzută prin

ochii lui. Gândurile oamenilor citite de gândurile lui. Totul era altfel pentru Sirona, misterios, palpitant, plăcut. Şi, totuşi, dureros. Îşi amintea destul de bine câtă durere fusese în sufletul lui Sior atunci când a trăit cu amintirile lui Favrr.

– Cred că ştiu, anunţă veselă Bree, făcând-o pe Sirona să tresară. Dar trebuie să avem mare grijă. Globul mi-a spus că un cristal roşu poate să te îndrume pe căi foarte rele. Poţi să-ţi descoperi în ochii lor cea mai ascunsă putere şi, de obicei, cel ce-o descoperă ţine s-o şi folosească în forma sa naturală. Trebuie să îţi canalizezi furia şi gândurile de putere într-un colţ al minţii astfel încât să laşi bunătatea să izbândească. Altfel... te aşteaptă aceeaşi soartă ca şi pe prima vrăjitoare. Uite ce-o să facem.

Bree se aşeză pe fotoliu şi trase cu nesaţ două fumuri din lulea. Ochii i se albiseră, iar gura i se lărgise într-un zâmbet triumfător:

– După ce vorbeşti cu Honoratus îi vei cere să te lase în camerele cristalelor. Îl vei ruga să mă lase să te însoţesc. Acolo voi şti ce trebuie să fac. Studiez de când m-am născut problema asta, dar până acum nu am întâlnit pe nimeni care să se apropie de adevăr. Este un experiment, şi poate fi periculos. Trebuie să te hotărăşti dacă accepţi sau nu.

– Sigur că accept, Bree. Gândeşte-te doar că ceea ce îmi va arăta cristalul ar putea-o salva pe *Şarama* şi lumea. Aş putea salva Şiarul. Aş putea să mă salvez pe mine.

– Dar ar putea să fie şi invers, o atenţionă bătrâna.

– Aşa este, dar nu am altă cale. Nu-i aşa?

Bătrâna îşi plecă ochii.

– Nu, cred că nu.

– Atunci e hotărât. Vom merge la Honoratus şi apoi în sala cristalelor.

Bătrâna tăcu pentru un timp apoi o întrebă cu glas tremurând:

– De câte ori ai trecut prin oglindă?

– Doar de două.

Nu zise nimic. Doar chipul i se întristă pentru o clipă sau două cel mult. Apoi se ridică greoi sprijinindu-se în baston.

– Lasă-mi câteva minute să pregătesc o poţiune, apoi vom merge să-ţi arăt Diamantul Roşu.

– Bree?

– Da!

– De ce nu îi spune Cristalul Roşu?

– Asta este o poveste tristă şi nu am de gând să ţi-o destăinui. Poate într-o zi.

– Când voi trece de proba focului, nu-i aşa?

Bătrâna nu-i răspunse. Se făcu nevăzută după draperie, acolo unde rămase mult timp.

PARTEA II
SALVATORUL

CAPITOLUL I
FURTUL

Photine se tot plimba pe lângă scările ce duceau spre Turnul Nordului. În ultimele minute se schimbaseră multe. În afară de doamna misterioasă şi Sorian, nimeni nu avea voie să urce scările. Trei sperieni stăteau de pază, toţi înarmaţi până în gât, gata de un adevărat război. În dreptul uşii stăteau doi grumi, aproape adormiţi. Până nici colţii nu mai arătau înfiorători, iar ochii îi aveau pe jumătate închişi.

Toate torţele fuseseră aprinse. Lăsând să se vadă orice colţ altădată întunecat. Photine se ascundea cu greu de privirile celor ce se perindau în sus şi-n jos, dar ei nu aveau timp s-o observe. Câţiva grumi cărau lăzi mari ce le duceau spre pivniţe, alţii cărau arme pe care le băgau în sala de antrenament. Vreo şase gloobuşi se prinseseră de mâini şi murmurau un cântec, sperienii îşi alegeau cei mai buni oameni, iar Sorian dădea ordine în stânga şi-n dreapta.

Doamna misterioasă se îndreptă spre scări. Cei trei sperieni îşi încrucişară suliţele şi unul din ei urlă cu putere:

– Parola.

Femeia se dădu un pas în spate. Photine nu îi putea zări chipul, dar putea să pună pariu că e tare furioasă pe sperian:

– Cartea Moartă, spuse ea în cele din urmă.

Cei trei îşi dădură sulitele la o parte sub privirea mulţumită a lui Sorian. Femeia urcă şi intră în camera *Şaramei*. Nu stătu mai mult de câteva clipe după care coborî şi i se alătură suveranului. Era clar de acum că cei doi pregăteau moartea cărţii. Prea multe personaje se perindau pe acolo şi sigur că asta ţinea de vreun

obicei sau ceva asemănător. Dacă ar mai fi avut timp s-ar fi strecurat în biblioteca ei secretă, acolo ar fi găsit ceva, dar nu mai era timp. Trebuia să facă ceva acum.

Trecu pe lângă Sorian care nici măcar nu o băgă în seamă. La cât era de ocupat poate că nici nu o văzuse. Chiar când urca spre camerele ei auzi glasul părintelui:

– E suficient pentru azi. Vom continua mâine.

Fata tresări. Ştia că lui Sorian nu îi place să fie deranjat. Probabil că dorea câteva momente de intimitate cu doamna misterioasă. Avea ceva timp să pună la cale un plan. Mai aruncă o privire în spate şi planul veni de la sine. Alergă fericită în camera ei. Sior o aştepta. Îşi ţinea mâna aproape de spadă şi era alb ca varul. Tresări când intră Photine. Era plin de sudoare. Teama îi provoca astfel de reacţii.

– Nu am timp să-ţi explic, spuse repede fata. O să te ajut să ieşi din palat. Sper că elpidul ăla te aşteaptă undeva.

Sior ridică din umeri:

– Oricum, continuă Photine, nu te pot lăsa aici. Dacă o să reuşesc nu mă mai pot întoarce. Asta e clar, nu? Bun, va trebui să te scot din palat. Apoi îţi găseşti un loc sigur şi mă aştepţi. O să te strig. Să nu care cumva să mă confunzi. O să am o mantie asemeni... dar lasă, îţi spun mai târziu, acum trebuie să mă grăbesc. Poate fi singura noastră şansă.

– Bine, spuse Sior nedumerit.

Fata îl luă de mână şi-l trase după ea. Coridoarele erau goale de acum, doar gardienii ce păzeau Turnul Nordului se mai aflau acolo. O luară spre vest, pe acolo mai exista o ieşire. Photine nu ştia cu siguranţă unde este. Se învârtiră mai mult de douăzeci de minute pe coridoarele vestice. Până la urmă îşi aminti. Îl luă pe băiat înapoi în camera ei:

– Ce tot faci?

Fata îi făcu semn să tacă. Împingea în fiecare perete încercând să afle pe unde au ieşit gemenii în acea noapte. Chipul reginei se contură în fereastră. Photine se opri. Niciodată nu îi apăruse atât de clar. Era atât de frumoasă, iar ochii îi erau atât de misterioşi. Regina ridică braţul şi-i făcu semn spre oglindă. Photine era încă înmărmurită:

– Ce ai păţit? se enervă Sior.

Fata tresări. Imaginea dispăruse, dar îi dăduse indiciul pe

care îl căuta. Se repezi în spatele oglinzii şi împinse peretele. Se auzi un scârţâit fin şi o bucată de piatră se dădu la o parte.

– Ieşi pe aici şi aşteaptă-mă dincolo. Am să vin tot pe aici. Ne vom întâlni la capătul drumului.

– Photine. E periculos. Dacă nu te întorci repede am să vin după tine.

– Nu... dar nu apucă să termine ce avea de spus că uşa se deschise cu repeziciune. Cei doi rămaseră înmărmuriţi.

Sior se chiorî şi observă silueta unui bătrân:

– Tio? întrebă şovăitor.

– Băiete. Te-a prins. Ştiam eu.

Bătrânul îşi trase spada gata-gata s-o atace pe Photine. Sior sări în faţa fetei cu braţele deschise.

– Lasă prostiile.

– Dar te ţine prizonier, protestă bătrânul.

– Grăbeşte-te Sior, îl îndemnă fata. Pleacă şi tu bătrâne.

Tio mări ochii.

– Ce tot spune fata asta?

Sior îl trase de mânecă:

– Hai cu mine şi lasă vorba. Am să-ţi explic pe drum. Photine, dacă nu vii într-o jumătate de oră mă întorc.

– Nici să nu îţi treacă prin cap. Dacă ne prinde pe amândoi nu mai are cine îl avertiza pe Fawrr. Du-te şi ai grijă de tine. Nu îţi face griji. Am să vă prind din urmă.

Tinerii îşi aruncară priviri afectuoase destul de semnificative pentru Tio care din clipa aceea nu mai conteni să-l dojenească pe Sior.

*

Doar coridorul principal şi treptele ce duceau spre Turnul Nordului mai erau luminate. În rest era beznă. Photine intră cu grijă în una dintre camerele unde oaspeţii îşi aruncau hainele prea groase. Spera ca acolo să găsească şi o pelerină asemănătoare cu cea a doamnei misterioase. Se afundă în zeci de haine. Majoritatea erau vechi şi îi aparţinuseră ei sau lui Sorian. Mai erau câteva uniforme prăfuite şi două pelerine negre. Exact ceea ce căuta.

Puse repede una dintre pelerine pe ea, îşi trase gluga pe faţă

şi ieşi. Se strecură cu agilitate pe coridoare până ajunse în dreptul celui principal. Verifică să vadă dacă este cineva. În afară de gărzi şi un gloobus ce trecea grăbit spre pivniţe, nimic.

Trase aer în piept şi-şi ridică capul. Verifică încă o dată gluga, să-i ajungă până la baza bărbiei, apoi ieşi din întuneric.

Păşi hotărâtă, asemeni ei. Cele şase gărzi ce păzeau holul o priviră mirate. Ea nu le dădu atenţie şi continuă să meargă spre obiectivul propus. Ţanţoşă şi sigură, aşa cum mergea şi cea pe care o imita. Dar inima îi bătea cu putere. Simţea că o să leşine din moment în moment. Strângea din pumni pe sub mânecile lungi şi largi, poate-poate îşi alunga din teamă.

În cele din urmă ajunse faţă în faţă cu cei trei sperieni. Fiinţele acestea o speriaseră întotdeauna. Erau mult prea misterioase pentru ea. Păreau a fi din gheaţă, absolut nimic nu le-ar fi putut mişca. Cele trei suliţe se încrucişară. Photine se dădu un pas înapoi înainte ca unul din ei să strige: „Parola". Bâjbâi pentru câteva clipe. Glasul sperianului o speriase de moarte. Pe de o parte pentru că ţipase prea tare şi Sorian l-ar fi putut auzi, pe de altă parte pentru că răsunase asemeni unui tunet. Se gândi repede şi răspunse stăpână pe sine:

– Cartea Moartă.

Sulițele se dădură la o parte. Dar ea avea impresia că ochii celor trei o urmăresc. Ca şi cum i-ar fi ghicit secretul şi cu toate astea voiau să vadă până unde ajunge. Păşi pe prima treaptă. Simţi un val de căldură în tot corpul. Cu siguranţă că se uitau la ea. Încercă să nu dea de bănuit aşa că mări pasul. Urcă repede aşa cum a văzut-o pe ea mai devreme. Inima îi bătea pe măsură ce înainta. Tot mai tare. Mai tare. Până la urmă se transformă într-un zbucium şi simţi că-i iese din piept. Se apropia de uşă, cu toate că ştia că sperienii o urmăresc.

Grumii erau adormiţi, ca şi mai devreme. Fata trecu pe lângă ei fără să îi bage în seamă. Deschise uşa şi intră.

O lumânare stătea aproape de *Şarama*. Ultima literă dispăruse. Îşi înfrână o lacrimă şi teama. Privi în jur. Nu era nimeni. Privi printr-o crăpătură în josul scării. Sperienii nu erau atenţi într-acolo. Luă cartea în mână. Era greoaie. Culoarea de pe copertă aproape că dispăruse. O băgă sub robă şi trase aer în piept. Tot ceea ce putea să facă era să spere că Sorian nu va veni tocmai acum să o vadă.

Țâșni din încăpere și mări pasul. Coborî repede. poate prea repede și se repezi spre camera ei. Glasul lui Sorian o făcu să înmărmurească. Nu avea cum s-o vadă de-acolo, dar era aproape. Grăbi pasul și atunci îl auzi urlând:

– Ea a fost cu mine. Repede în Turn.

Sirona aruncă mantia. Se repezi în cameră și încuie ușa. Privi cartea pentru câteva secunde. Încă mai putea fi salvată. Chipul reginei apăru în fereastră. Îi zâmbea. Photine zâmbi și ea la rândul său. Glasul lui Sorian făcu imaginea să dispară:

– Photineee! Coboară te rog.

Nu, nu avea să coboare. Merse repede în spatele oglinzii și împinse în perete. Ușa se deschise și cea a camerei începu să se zgâlțâie. Intră pe coridor, iar ușa se închise în spatele ei. Se lipi de zid respirând alert, de parcă alergase ore în șir fără să se oprească. Ușa din camera ei cedă. Pentru câteva clipe fu liniște, apoi Sorian urlă ca din gură de șarpe:

– Găsiți-o și aduceți-o la mine. Acum!

Se terminase. El știa că ea l-a trădat, iar ea știa că aici nu mai e locul ei. Acum fiecare își urma propriul destin.

*

Alergă pe coridoarele din piatră. Din fericire erau destul de bine luminate, dar destul de întortocheate. De câteva ori ajunse în același punct de unde pornise. În cele din urmă reuși să vadă prin beznă. Cu siguranță că acolo unde exista întuneric era și ieșirea. Alergă spre forma ovală. Era speriată și singură, aproape că încă îl mai putea auzi pe Sorian urlând și blestemând în urma ei. Nu de puține ori se oprise în încercarea de-a repera pașii grumilor sau ai sperienilor. Se gândise chiar și la varianta că Sorian ar fi știut unde e ieșirea secretă, dar nu se întâmplă nimic. Doar inima ei și golul din stomac o chinuiau.

O rafală rece de vânt o întâmpină. Luă o făclie de pe perete și se repezi afară. Piciorul i se afundă într-o apă murdară. Stufăriș. Plin de stufuri și mâluri. Nu putea să nu se gândească la animalele mici și scârboase ce mișunau pe la picioarele ei. Făcu o grimasă și merse mai departe.

– Photine? se auzi un glas atât de cunoscut.

Fata tresări atât de tare încât fu gata să scape cartea din mână.

– Sior?

– Sigur. Tocmai voiam să vin după tine. Ai reuşit?

Photine fu cât pe ce să alunece. Drumul acesta era destul de prost. Nu îşi putea închipui cum fugise camerista cu doi copii în braţe.

– Mai bine ajută-mă, se plânse fata. Nu e cel mai bun moment pentru a-mi pune întrebări.

Băiatul îşi făcu loc prin stufăriş şi o prinse de braţ. Ochii i se opriră pe carte.

– Aşadar, ai reuşit.

Fata se sprijini cu toată puterea de el. Un fior rece o străfulgeră.

– Elpidul?

– E doar Har-dur, încercă s-o liniştească tânărul. Până la urmă ai să te obişnuieşti.

– Am o vagă îndoială în privinţa asta, dar nu asta e important acum.

Un ultim pas şi simţi piatra sub picior. Fata îşi scutură picioarele sperând din tot sufletul că nici o vietate nu se agăţase de ea.

– Iat-o, îi arătă cartea lui Sior. Acum trebuie să dăm de Fawrr.

– O misiune complicată, spuse Tio de undeva din întuneric. Dar hai să ne luăm picioarele la spinare. Aici nu suntem în siguranţă.

– Încotro? întrebă elpidul ce stătea destul de departe de micul grup.

Nimeni nu răspunse, pentru că nimeni nu ştia încotro s-o apuce. T şi Liort se apropiară. Motanul sări la picioarele băiatului şi mieună grav:

– Spre Turnul Morţii. Doar acolo Salvatorul îşi va putea duce misiunea la bun sfârşit, şi acolo îl vom găsi cu siguranţă.

– Dar Liort, ţipă băiatul spre uimirea fetei. Trebuie să-l avertizăm pe Fawrr!

– Cu cine vorbeşti, îl întrerupse Photine.

Sior nu se obosi să-i răspundă, era mult prea preocupat de ceea ce îi spunea motanul.

– Eu şi T o să-l avertizăm. Fii fără grijă. O să mergem spre Jahmm. El ştie cum să-l cheme pe Fawrr. Şi apoi trebuie să o găsim pe Sirona. Unul din noi ar fi trebuit să meargă cu ea.

– Nu se poate, nu se poate. Voi nu m-aţi părăsit niciodată până acum. Ce am să mă fac singur?

Motanul mieună tare:

– Dar nu eşti singur. Şi apoi trebuie să te încrezi în Har-dur, nu ai putea avea alt tovarăş mai bun decât el.

– Şi dacă Har-dur se hotărăşte să plece şi el?

– Nu voi pleca decât mort, îl înştiinţă spiritul.

Sior simţi că orice forţă îl părăseşte. Parcă nu mai avea nici un motiv de-a merge mai departe.

– Dar T e gardianul meu, se plânse el.

– Nu, îl contrazise motanul. De fapt este al meu. Cu toate că ai zice că e invers, se apropie mai mult de băiat şi îi şopti:

– Câinii nu au pic de minte.

– Te-am auzit, mormăi T.

Sior zâmbi, dar sufletul îi era trist. Photine îl privea ca pe un nebun şi strângea cartea la piept. Probabil că se simţea la fel de singură ca şi el.

– O să ne mai întâlnim?

– În curând, îi spuse simplu motanul. Mergi după spirit şi o să ai drumul presărat cu înţelepciune. Noi vă vom ajunge din urmă.

– Ai s-o aduci şi pe Sirona?

Photine tresări când îi auzi numele, dar încercă să rămână calmă.

– Sper să pot, spuse motanul. Sper să pot.

– Atunci, pentru două săptămâni drumurile noastre se despart aici.

– Aşa este.

Tio se apropie.

– O să fie bine Sior. Noi suntem cu tine.

– Aşa este, murmură şi Photine chiar dacă nu înţelegea prea bine ce se petrece. Suntem împreună.

Sior îl luă pe motan în braţe şi se depărtă de restul.

– Ce părere ai despre ea?

Motanul îşi aruncă privirea peste umărul lui.

– Cred că este foarte tristă. Nu cunoaşte fericirea, iar acum e tare mândră că a reuşit să înfăptuiască un lucru bun. Nu e o persoană rea. Doar că are nevoie de puţină mângâiere.

Băiatul îl sărută pe cap şi-l strânse în braţe cu putere.

– Atunci să auzim numai de bine.

Se repezi şi spre T şi îi aplică acelaşi tratament:

– Ursule, să ai grijă de el.

– Întotdeauna, micul meu prieten, întotdeauna.

Tio îl bătu uşor pe umăr. Înţelegea, era momentul despărţirii. Moment ce nu ar fi crezut vreodată că va sosi. Şi iată-l. Pus faţă în faţă cu ce se temea mai mult.

Liort se aşeză pe spatele câinelui şi se pierdură în întuneric. Sior oftă, dar nu lăsă să se observe cât de deprimat era.

– Şi pe unde e Turnul Morţii? întrebă cu glas rătăcit.

– Urmaţi-mă, spuse spiritul.

– Cum ai reuşit? o întrebă Sior pe Photine după o lungă tăcere.

Fata îi înmână cartea cu mâinile tremurânde.

– E mai just să o ai tu. Nu mai contează cum am reuşit, important e că am tras o sperietură de zile mari.

Cei doi îşi zâmbiră, dar chipul fetei se întunecă dintr-o dată.

– Crezi că Sirona mă va ierta?

Tânărul mări ochii.

– Pentru?

Photine se făcu roşie ca racul. Noroc că era întuneric, iar focul îi lumina faţa, aşa că nu se observă.

– Pentru Ingvarr, ştii tu.

Sior suspină.

– Ingvarr e mort. Nu cred că Sirona ar vrea să mai dezgroape trecutul. Şi apoi nici nu e vina ta. Totul s-a întâmplat la voia sorţii. Să lăsăm reproşurile şi gândurile urâte. Acum nu ne mai avem decât unii pe alţii şi trebuie să izbândim. Nu am să te mint. Sunt speriat. Eu nu sunt ca Sirona, dar ştiu că împreună vom izbândi, indiferent de obstacole.

– Frumoase vorbe, se băgă în discuţie Tio. Zău că sunt frumoase. Sper să se şi adeverească.

– Drumul e lung, spuse elpidul care era cu mult în faţa lor pentru a nu le transmite răceala sufletului lui şi pentru a nu nelinişti caii. Ar fi bine să facem un popas în păduricea asta. Iar după câteva ore de somn vom porni la drum. Acum sunteţi prea obosiţi. Am să vă fac rost de ceva de-ale gurii. Apoi om mai vedea, şi dispăru în beznă.

Tio şi Sior încercară să-l repereze cu privirea, dar nu reuşiră.

– Oare de unde tot face rost de mâncare? se întrebă Tio.

Băiatul săltă din umeri şi porni împreună cu Photine spre pâlcul de copăcei ce se ridicau în faţa lor ca nişte mâini sfrijite.

CAPITOLUL II
HONORATUS ŞI TIMPUL

Teritoriul Spadelor de Cristal era mult mai mare şi mai frumos. Clădirile erau asemănătoare, aceleaşi materiale fuseseră folosite în toate construcţiile. Doar hanurile mai aveau câte o anexă din lemn, probabil pentru proprietar sau pentru cei ce nu îşi permiteau să plătească. Străzile erau mult mai largi şi mai bine clădite. Clădirile nu erau înghesuite şi aleile nu aveau nume. Acelaşi aer rece, de munte, se simţea şi aici. Aceiaşi doi sori îşi împărţeau munca aducând puţină căldură şi lumină. Câţiva bolovani, mai înalţi şi mai drepţi, erau folosiţi pe post de mese. Bree i-a explicat că în centrul oraşului se adună bătrânii pentru a se sfătui, iar acelea erau cele şase pietre fermecate.

Acelaşi peisaj de munte cu urcuşuri şi coborâşuri. Casele erau aşezate în spirală încercând, pe cât posibil, să evite locurile foarte joase ce ar fi putut fi acoperite de drumurile înalte. Undeva, deasupra, se zărea palatul. Nu era o construcţie impresionantă. Semăna cu un conac boieresc cu multe turle şi turnuleţe. Bătrâna i-a spus că dincolo de zidurile palatului se află un mic orăşel, iar cea mai înaltă dintre case îi aparţine regelui.

De acolo, de jos, totul se vedea destul de modest. Sironei îi era greu să îşi închipuie cum arată palatul. I se părea nedemn de un rege. Uşor respingător chiar. Aceeaşi Bree o informă că până acolo aveau să facă o zi întreagă, apoi aveau să se înscrie pe lista de aşteptare. Fetei i se păru nedrept şi încercă să protesteze, dar în cele din urmă trebuia să urmeze regulile. Până una alta era doar un simplu om. Ştia că până nu avea să treacă de proba focului, nu va fi considerată una de-a lor chiar dacă era născută din Foriniana.

Bătrâna opri la o brutărie şi cumpără două pâini mari. Pâinea în acele locuri se făcea din cartofi şi avea un gust deosebit. Nu aveau unde să crească grâu, iar pământul fertil preferau să-l cultive cu altfel de legume. În schimb aveau ferme de capre sălbatice şi cocoşi de munte, câteva animale ce semănau cu nişte vaci,

doar că erau încă o dată cât acestea şi cai dintre cei mai frumoşi. Cei mai mulţi erau albi ca spuma laptelui. doar câţiva erau roşiateci.

Trecură pe lângă numeroase ferme pe măsură ce urcau. Toate erau minunate şi foarte bine gospodărite. Sirona aproape că izbucni în plâns. Crescuse la o astfel de fermă, alături de Niara despre care nu mai avea nici o veste de foarte mult timp. Şi ferma lor era frumoasă şi bine gospodărită, nu la fel ca acestea, dar era a lor.

Drumul devenea tot mai greu pe măsură ce înaintau. Bree, în ciuda faptului că se sprijinea în baston şi nu lăsa luleaua din mână, părea să nu obosească niciodată. În schimb, Sirona simţea nevoia de-a se odihni măcar pentru o clipă. Nu îndrăznea să dea semne de oboseală în faţa bătrânei, simţea că i-ar fi râs în nas şi ar fi făcut-o nedemnă de un astfel de drum. Strânse din dinţi şi merse mai departe.

De aici încolo nu mai erau case, căci nu mai era zonă dreaptă pe niciunde. Drumul era şerpuitor şi de multe ori foarte îngust. Doar imaginea oraşului văzut de sus o mai consola puţin. Sorii începură să apună, iar felinarele, în scurt timp, împânziră oraşul. Imaginea era feerică, iar greutatea drumului aproape că nici nu se mai simţea.

Când s-a întunecat de tot Bree a hotărât că e momentul să facă o pauză. Scoase pâinea de cartofi şi o aşeză pe un prosop alb, pe care îl ţinea în desaga ei. Sirona nu era convinsă că îşi va potoli foamea doar cu o pâine, nu mai mâncase de dis-de-dimineaţă, iar stomacul îi cerea hrană suplimentară. Dar îndată ce gustă, simţi un gust atât de fin şi rafinat, încât nu şi-ar mai fi dorit să mănânce altceva niciodată. Pâinea făcută în oraşul Săbiilor era cea mai bună. Era singurul fel de mâncare pe care-l frământau femeile cu propriile mâini. Puneau tot felul de mirodenii numai de ele ştiute, ceea ce o făcea mai bună decât oricare altă pâine de cartofi.

După ce au mâncat pe săturate, Bree i-a cerut să continue drumul. Nu mai aveau foarte mult, doar că drumul era tot mai greu. Sirona nu s-a opus. Au mers aproape până când primii zori şi-au făcut apariţia. Abia atunci drumul a început să urce lin. O potecă pietruită, destul de lată şi-a făcut apariţia printre făclii. La capătul drumului se ridicau ziduri înalte şi porţi de fildeş. În faţa

primei porți doar doi gardieni priveau în gol, în fața celei de-a doua trei femei făceau un fel de ritual magic, iar în fața celei de-a treia era o coadă interminabilă.

Sirona se uită speriată la Bree:

– Să nu îmi spui...

Femeia ridică din umeri și trase un fum din lulea. Nu spuse nimic, dar drept spre rândul cel mare se îndrepta. Sirona oftă nemulțumită. Nu avea de ales din câte își dădea seama, trebuia să stea și să aștepte asemeni celorlalți.

Bătrâna o trase lângă ea. Era prea târziu să mai dea înapoi, iar în fața ei se întindea o mare de oameni:

– Bree, cât o să dureze?

Bătrâna se așeză pe pământul reavăn sprijinindu-se ușor în baston.

– Atât cât o să dureze.

– De ce trebuie să alegem această cale? De ce nu le spunem celor de la prima poartă cine suntem?

Femeia îi făcu loc să se așeze lângă ea. O copilă bălaie alerga zburdalnică pe lângă oameni. Dintr-o dată se opri în fața Sironei și îi zâmbi, apoi alergă din nou în direcția opusă.

– Aceasta este singura cale. Aici timpul curge invers, iar tu trebuie să ai răbdare. Doar cei răbdători ajung la Honoratus.

– Cum adică timpul curge invers?

Femeia aruncă o privire în jur parcă pentru a se asigura că nici un curios nu trage cu urechea.

– De aceea Honoratus a fost singurul rege bărbat. Deține secretul timpului invers, secretul nemuririi sau cel puțin al unei vieți îndelungate. De când ne e conducător nimeni nu a mai îmbătrânit. A fost cel mai mare vrăjitor, bărbat, al acestui neam. Eu aș spune că este un vrăjitor mai bun decât orice femeie, dar nu cu glas tare.

Sirona oftă.

– Înțeleg. Timpul pentru voi curge în alt fel, nu aș zice că invers. Dacă ar merge în sens invers ar trebui să întineriți, în nici un caz să vă mențineți vârsta.

– Astea sunt treburile regelui și noi nu avem voie să le comentăm.

– Mda, cum spui tu.

Soarele începuse să ardă cu putere, iar rândul parcă nu mai

înainta deloc. Sirona aproape adormise când un paj înalt cu o figură solemnă se postă în fața lor.

– Sirona și Bree? întrebă pe un ton rece și sec.

Bătrâna aprobă din cap.

– Urmați-mă, vă rog.

Bree se ridică greoi, dar nu porni mai departe până nu trase un fum din lulea. Și-au făcut cu greu loc printre toți acei oameni ce așteptau să intre la marele rege, dar reușiră să ajungă în fața porții. Nu era la fel de mare ca celelalte două și nici materialul nu era același. O poartă normală din lemn mâncat, ușor șubredă.

Pajul le conduse înăuntru și aici, într-adevăr, se înălța un alt oraș, iar palatul se afla pe cea mai mare stâncă. Case mari, mult diferite de cele din oraș, fiecare cu turle semețe ce se ridicau în razele sorilor. Străzile erau pietruite, iar de jur împrejur se înălțau pari înalți în capătul cărora se întrezăreau felinare.

Drumul ce ducea la palat era drept, așa cum nu mai văzuse până atunci, nici o străduță nu se desprindea în stânga sau dreapta. Era cu totul altfel decât tot ce văzuse ea. Nimeni nu se perinda pe stradă, totul era cufundat într-o liniște deplină. După ce casele dispărură în spatele lor, parcul regal le întâmpină. Copaci, flori, băncuțe, tot ceea ce nu zăriseră până atunci în nici unul din cele două orașe. Câteva păsări cântau vesele undeva deasupra lor.

Urcară treptele din piatră ce păreau că nu se vor mai termina. Când ajunseră în fața palatului o ușă mare, rabatabilă, se lăsă în jos făcând un pod între călători și micul iaz ce înconjura clădirea. Pajul le făcu semn să înainteze.

Mai întâi o curte pavată cu piatră înconjura clădirea înaltă ce se ridica anapoda. Turle de mărimi diferite, fără nici o logică aparentă, se ridicau de-o parte și de alta. Palatul părea a fi strâmb, deoarece turnurile din dreapta se ridicau mai sus decât cele din stânga și aveau acoperișuri rotunde spre deosebire de cele din partea stângă ce aveau acoperișuri ţuguiate. O altă ușă se deschise. De data asta descoperind o lespede netedă din marmură acoperită cu un covor albastru deschis, precum cerul la amiază.

O cameră mare, lată, cu multe ferestre lungueţe se deschise la picioarele lor. În capătul opus se afla un jilț mare dintr-o bucată de cristal, iar alături stăteau două tronuri mai mici. În stânga și-n dreapta încăperii, la unu-doi metri distanță, se aflau

gărzile. gata oricând să își apere suveranul. Un bătrân. cu barbă mult prea lungă și ochii întredeschiși, îi privea de pe cel mai înalt jilț. Purta o hlamidă roșie încrustată cu diamante albe și negre. În jurul brâului purta o cingătoare lată din mătase roșie. Capul îi era acoperit de o coroană aurită, iar în mâna dreaptă ținea un sceptru cu cap de balaur.

Cele două înaintară. Făcură câte o plecăciune și așteptară cuvântul regelui. Bătrânul nu se mișcă din poziția adoptată și nici nu le aruncă vreo privire. Se uita pe fereastra din dreapta sa contemplând ceva anume. Chipul îi era îngândurat. În poziția aceea trăsăturile îi erau asemănătoare cu ale lui Sior. Până și ochii erau la fel ca ai fratelui său, chiar și expresia taciturnă era aidoma. Sirona nu îndrăzni să-l deranjeze. Își aminti ce îi spusese Bree, că doar cei răbdători ajung la Honoratus. Pesemne că și ăsta era un fel de test. Sau bărbatul era atât de bătrân devenise senil. Sau poate că era atât de obosit încât nici nu băgă de seamă.

Însă privirea i se ridică și capul i se mișcă spasmodic în încercarea de a-și îndrepta privirea spre oaspeții săi. Se sprijini în sceptru și se ridică. Miji ochii pentru a o zări pe Sirona, bătrâna părea să nu-l intereseze. Îi făcu semn fetei să se apropie. Sirona păși calmă, hotărâtă. Voia să-i vorbească cât mai repede, dar nu avea de gând să-l zorească prea rău. Nu cunoștea regulile locului și nu dorea să facă vreo gafă.

Făcu așa cum dori regele, se apropie tot mai mult până când el îi făcu semn să se oprească. O cercetă din cap până în picioare, parcă dorind să se asigure de ceva anume. Apoi privirea îi alunecă pe spadă. Suspină. Un sunet sfâșietor, ca al unui animal pe cale să își dea duhul.

Sirona înțelese, dar nu spuse nimic. Nu avea ce să spună. Nu putea să-l ajute. Și nici nu își dorea prea tare. În ultimele ore mintea ei se întunecase și mai mult. Pesemne că o nouă literă dispăruse de pe Marea Carte. Furia. Furia abia și-o putea controla. Trebuia să rămână calmă și calculată.

Din reflex își duse mâna la spadă. Regele simți că e deranjată de privirea lui insistentă așa că își propti ochii pe chipul fetei. „Impenetrabil", constată în timp ce îi studia fiecare trăsătură. „Parcă ar fi o fiară". Încercă să schițeze un zâmbet. dar nu îi ieși decât o grimasă. Un gest involuntar. Un gest ce-l făcu să roșească.

În schimb. Sirona părea impenetrabilă. Nici un gest nu se zări

pe chipul ei, nici o emoție. Bărbatul se simți ușor emoționat de privirea aceea. Se așeză din nou în jilțul său aurit și îi făcu semn fetei să se apropie. Ea se supuse din nou.

– Ai aceeași privire ca a ei. Am știut mereu că va pleca alături de Aratt. Îi cunoșteam privirea. Răceala. Nesupunerea. Știam că va face tot ce va dori. Așa a fost ea. O rebelă. Văd că aşchia nu sare departe de trunchi, surâse trist.

Sirona nu spuse nimic, nici măcar nu se clinti. Adevărul este că nici nu-l auzi prea bine. Dintr-o dată gândul i se îndreptă spre Sior. Avea o presimțire ce nu îi spunea nimic bun. Dar nu avea de gând să strige în gura mare. Nu dorea să dea dovadă de nici cea mai mică slăbiciune. Lăsă inima să se zbată între liniște și zbucium. Glasul regelui o aduse din nou în marea sală luminată de cei doi sori.

– Asemeni ei, ai ignorat profeția și ți-ai urmat inima. L-ai lăsat pe Sior singur spre un drum negru și periculos. Ai considerat că destinul tău este mai important decât al lui. Nu ai crezut niciodată că sunteți legați. Întotdeauna ți-ai dorit să fii mai presus și chiar ai reușit. Până și gândul tău este mai presus decât al lui.

Oftă.

Oricât de mult și-ar fi dorit să-l contrazică, nu o făcu. Tăcu și îl privi la fel de rece. Dintr-un motiv sau altul nu putea să vadă în bărbatul din fața ei ceea ce ar fi crezut că va vedea. Nu era bunicul care s-o aștepte cu brațele deschise și cu vorbe alintătoare. El era rege indiferent de cine s-ar fi aflat înaintea lui. Iar acum, acum aproape că știa de ce mama ei alesese cealaltă cale. Era blând, dar rece. Era bun, dar rău. Un om mai presus de oameni. Mai presus de timp sau de orice obstacol ce i-ar fi stat în cale.

Regele își mângâie barba cu gesturi nesigure.

– Ai venit să te cunoști? Sau ai venit să afli dacă ești una de-a noastră?

Sirona îl privi ferm.

– Am venit să cer ajutor. Nu mai facem față de unii singuri și cu siguranță că mai devreme sau mai târziu războiul va începe.

Zâmbi. Lasciv. Zâmbi într-un fel atât de prefăcut și, totuși, normal.

– Să vă ajutăm, zici? Noi nu ne ajutăm decât pe noi.

– Oh, nici nu mă așteptam la altceva. Doar de aceea v-ați ascuns aici uitând de semenii voștri, de durerea de deasupra. Ați

creat o lume a iluziilor şi nu o deschideţi decât atunci când doriţi voi. Un popor de laşi. Nu mă aşteptam la un alt răspuns. De fapt, răspunsul a venit de când am călcat pe pavajul rece al acestui palat. În zadar ascunzi răceala sub acest covor. Se simte încă de la uşă.

Se aştepta ca regele să izbucnească. Să se înfurie. Să-i ceară să plece şi să nu se mai întoarcă în veci. Şi adevărul era că nici măcar nu îi păsa. Nu îi mai păsase din momentul în care reuşise să intre. Într-un fel Orett avusese dreptate, erau doar oameni ce se credeau mai presus de orice şi oricine.

În schimb, Honoratus o privi cu înţelegere, ba chiar îi zâmbi.

– La fel ca Foriniana. Şi ea considera că suntem doar oameni ce deţin o taină antică. Dar ce om ar mai putea să ţină timpul în loc şi să întoarcă clepsidrele în favoarea sa? Ce om poate trăi fără *Şarama*? Spune-mi!

– Orice om cu puţină voinţă şi cultură. Oricine poate învăţa. Am învăţat magia chiar dacă Bree spune că nu m-am născut cu ea.

– Da, ai învăţat magie. Dar timpul nu face parte din magie. Timpul este în noi, peste noi, între noi. E infinit, e relativ.

Sirona tăcu. Vru să-i strige în faţă: „Crezi că eşti mai presus de cei de sus doar pentru că deţii un secret? Că te-ai născut cu un talent?". Şi aproape că ar fi făcut-o, dar întâlni privirea bătrânei şi înţelese că nu ar fi bine.

– Nu are sens să stăm aici şi să ne contrazicem când mii de fiinţe depind de soarta cărţii...

– Şi a ta, o completă regele. Şi a ta. Şi a lui Sior. Chiar şi a lui Sorian. Am să-ţi explic, dar nu acum. Pajul te va conduce în camerele mamei tale. Vom vorbi mâine. Acum vreau să rămân cu Bree.

– Prea bine.

Pajul îi făcu semn să-l urmeze, iar ea nu protestă.

*

Nu ştia cât timp trecuse. Într-adevăr aici timpul nu exista aşa cum îl percepeau oamenii obişnuiţi. Aici nu exista noţiunea de secunde, minute, ore. De aceea nu prea înţelegea cum de vine noaptea. Asta dacă nu cumva era o scamatorie menită să-i facă

arkuzi. să simtă că trăiesc într-un mod normal. Într-un fel era normal, doar că era nevoie de timp să te obişnuieşti. Vedea peste tot, în palat, clepsidre; unele mari, altele mici, unele stăteau, altele curgeau. Dar în ce sens curgeau? Care era secretul lor? Se pare că doar Honoratus îl ştia. Şi inevitabil că următoarea întrebare era de cât timp trăia bunicul ei? Oare câte secole trecuseră de când omul ăsta zărise prima rază de soare?

Îi părea rău că nu îl poate face să vadă întunericul. Bezna ce cuprinsese lumea ei, lumea în care trăise timp de şaisprezece ani. Îi părea rău că nu poate să-i arate adevărul, durerea, nimicirea. Îi părea rău că nu îi poate spune ce simte, că nu este deschis spre sufletul ei; spre sufletele îndurerate ce suportau întunericul. Şi singurul lucru pe care putea să-l facă, era să aştepte. Cât avea să aştepte? Cine ştia în acest colţ de lume? În locul acesta unde fiecare se ghida după regula acelui timp, timpul ce se scurge în alt sens, timpul ce nu există dar există. Nu reuşea să îşi dea seama nici dacă aşteaptă de mult sau de puţin. Totul se scurgea lent sau repede, fără ca ea să simtă neapărat în care din cele două moduri. Şi inevitabil că se duse cu mintea la Sior. Oare Sior ce făcea acum? Oare timpul lui cum se scurgea?

Şi durerea. Durere ce-o apăsa de câteva zile. Dacă fuseseră într-adevăr zile. Şi nebunia. Nebunia ce-o cuprindea din nou şi punea stăpânire pe tot ceea ce însemna ea.

Plâns. Râs. Sentimente contradictorii ce se uneau în ea. Sentimente ce-i umpleau sau îi goleau sufletul, mintea. Încerca din greu să se menţină cu picioarele pe pământ. Încerca să îşi amintească clipa în care nebunia apăruse. Clipa în care spaima o făcuse să râdă şi să râdă, iar gândul ei râdea în acelaşi timp cu sufletul. Apoi plângea. Plângea în sinea ei şi o lua de la capăt râzând, nepăsându-i.

Acea clipă blestemată în care simţise pentru prima oară râsul. Când o inundase, o invadase. Blestemata de zi când Ing şi-a dat sufletul. Ziua în care cel dintâi Salvator dispăruse. Sau poate că nebunia se stabilise în ea mai demult. Poate că o urmărise încă din ziua în care se născuse.

Zâmbi. Râse. Câte dureri, câte sentimente! Toate astea o doborau atunci când se întorcea cu gândul la viaţa ei. Atunci când îşi amintea cine era şi ce anume avea de făcut. Şi cel mai rău era că abia acu' îşi dădea seama. Plecase. Plecase de lângă

fratele ei. Plecase de lângă singurul om alături de care ar fi trebuit să rămână. Își desprinse destinul de-al lui dintr-o voință născută din nebunia și neglijența ei. Din puterea ce-o simțea în ea și îi dădea senzația că nu avea să i se întâmple nimic. Totul se născuse din mintea ei. Totul se terminase din voința ei. Totul era aievea. Sau nu. Dar ea era singura responsabilă pentru ceea ce avea să se întâmple cu fratele ei. Oare era bine? Oare era protejat?

Se cutremură. Îl simțea atât de aproape și atât de departe. Oare se gândea la ea? Îi promisese că se va întoarce. Dar va reuși? Va reuși să scape din capcana unui timp care exista și nu exista? Va reuși să își găsească echilibrul?

Trebuia. Trebuia să încerce. Pentru ea. Pentru Sior. Pentru Șiar. Trebuia să reușească pentru toți cei care îi avea în inimă. Și pentru el. Pentru cel ce-i umplea sufletul de cântec. Pentru Fawrr.

Îl simțea departe de ea pe Fawrr. Mult mai departe decât a fost vreodată, ca și cum o soartă nescrisă trecea pe lângă sufletul lui. Avea sentimentul că Fawrr e într-un pericol mult mai mare decât Sior. Aproape că îi putea vedea penele colorate împroșcate de sânge cald. Aproape că vedea cum cade răpus din zborul său. Și cu toate astea cântecul lui nu o mai însoțea. Toți o uitaseră sau muriseră. Ce s-a întâmplat cu Jahmm? Ce s-a întâmplat cu Noriat? Cu Troten? Ce se întâmplase cu Niara?

Cât de mult și-ar fi dorit ca ei să fie lângă ea! S-o scoată din agonia propriilor gânduri. Din durerea propriilor dureri. Cine era ea? Cine îi spusese ursitoarea că este? De ce nu își amintea, așa cum ar fi fost normal? Era pentru prima oară când își punea această întrebare. Poate că atunci când îi spusese Niara, nu o luase prea în serios, dar acum știa cât de mult contează cuvântul ursitoarei. Ursitoarelor.

O rază pătrunse prin draperia roșiatică. Se opri alene pe biblioteca din spatele ei indicând o carte: „Timpul". Sirona nu o băgă de seamă imediat, dar în scurt timp realiză că acolo se află secretul.

O trase ușor de pe raft și începu s-o răsfoiască. Cuvinte încâlcite ce porneau din stânga și se terminau spre dreapta; denumiri greu lizibile, orașe și nume totodată. Relatarea unor povești apuse sau poate că doar imaginare, o încâlceală de povestiri fără noimă. Și totuși înțelese ceva: puteai da senzația că timpul trece mai greu sau că stă dacă furi din ziuă și micșorezi noaptea. Dacă cineva găsea soluția potrivită pentru a da senzația că timpul se

scurge mai încet sau chiar că nu se scurge deloc. Un vrăjitor cu experiență ar fi reușit să facă asta. Oare ăsta era secretul lui Honoratus? O înșelătorie pentru a rămâne pentru tot restul vieții regele acestei națiii? Ăsta să fi fost motivul pentru care mama ei a preferat o altă lume. Nu. Nu mai bună, ci doar mai reală. Mai puțin plină de minciună.

Aruncă volumul de parcă ar fi fost cel mai mare dușman al său. Sunetul căderii se prelinse în încăperea pe care nici nu avusese timp s-o studieze prea bine.

Camera Forinianei. Bizar de mică în comparație cu sala tronului. În comparație cu orice cameră regală pe care o văzuse ea. Semăna mai degrabă cu un birou plin de cărți în care se afla un pat de-o persoană cu un baldachin mâncat de vreme. Nu era prea primitoare și nici potrivită unei prințese. Era tristă și singură. Într-un fel îi semăna. Locul acela îi semăna. Atât de real și ireal totodată, asemeni minții ei.

Se aruncă pe pat. Raza încă se juca pe locul gol din bibliotecă. Un sunet plăcut se auzi din holuri, apoi dispăru ca și cum nimic nu ar fi fost vreodată în acel loc.

Liniște. Prea multă liniște. Locul ăsta era diferit de ceea ce se petrecea în oraș. De parcă toți ar fi fost cuprinși într-un somn adânc. Se apropie de fereastră și trase draperia. De acolo se vedea micul oraș din jurul curții regale. Nimic. Nici un zgomot. Nici un suflet rătăcit pe acea stradă anormal de dreaptă. Nici o draperie trasă. Doar câte o pasăre îndrăznea să își spună cântecul. În rest, toți erau căzuți într-un somn profund. Într-o lume uitată. Ireală.

Un glas ascuțit și scârțâitul ușii o făcu să tresară. Același paj care o însoțise până la palat și mai apoi în camerele Forinianei i se arătă în față. Își reglă vocea:

– Regele vă așteaptă.

Nu era prea fericită că îl va întâlni pe Honoratus, dar nici liniștea asta nu o mai putea suporta. Așa că își puse teaca la brâu și porni în urma pajului.

*

– Bree mi-a spus că deții ceea ce noi am căutat de secole. Deții putere asupra cristalului roșu.

Sirona nu se sinchisi să-i arunce nici măcar o privire. Se uita pe fereastră încercând să repereze şi cel de-al doilea soare. Ar fi vrut să se răzvrătească împotriva regelui, cu toate că nu avea nici un motiv aparent, doar că avea senzaţia că toate rudele ei o trădaseră într-un fel sau altul. Îşi aminti de Aratt şi de crunta sa trădare, îşi aminti de Niara şi de lacrimile ei atunci când au părăsit Tiarul. Îl văzu pe Sir Hollw, cu ochii săi mari şi fermecători. Îşi aminti durerea despărţirii de Sior. Iar cel de-al doilea soare nu se zărea niciunde.

Nu îşi întoarse privirea, doar glăsui:

– Nu deţin nici o putere. Nu deţin nimic. El m-a ales pe mine dintr-un motiv sau altul. Dar eu, eu sunt doar un reprezentant al său. O slugă. Un nimic.

Regele tăcu şi rămase aşa pentru mult timp. O studia. Privirea. Mâinile. Tenul. Totul părea plămădit din Foriniana, totul îi amintea de ea. Mai puţin buzele şi nasul care cu siguranţă semănau cu ale lui Aratt. Iar el. El care îl disprețuise atât pe omul care îi furase fiica de lângă el. El, el care o iubise ca pe ochii din cap, acum nu era în stare să se apropie de această copilă; nu era în stare să-i aline durerea şi să-i spună vorbe de duh. Stătea doar şi o privea, incapabil să scoată ceva pe gură. Incapabil s-o privească cu înţelegere. Incapabil s-o iubească.

Iar între ei se simţi răceala. Acea răceală ce îţi inundă sufletul. Acea răceală ce doreşte a se transforma în căldură, în îmbrăţişare.

Era prea departe de el. Nu o putea ajunge din urmă. Nu o putea iubi aşa cum merita.

– Aş dori, doar dacă vrei, să intri în camera cristalelor roşii.

– E doar o înşelătorie. Nu-i aşa? Totul e o scamatorie. Totul. Nimic nu este cu adevărat real. Totul se petrece după voia ta. Doar tu deţii puterea, iar ele nu au cum să vadă. Nu-i aşa?

Honoratus mări ochii. Inima începu să-i bată cu putere. Chipul propriei fiice luă locul celui al Sironei. Îi vedea privirea. Îi vedea ura, o vedea acuzându-l şi plecând de lângă el. Cât de mult suferise. Cât de mult greşise faţă de ea. Faţă de cei ce-l slujeau. Nu lăsă să i se vadă tristeţea sau teama. Se mulţumi să-i zâmbească şi să vorbească în continuare despre cristale:

– Ai vrea să vorbeşti cu ele? Ai vrea să vezi dacă poţi?

Nu. Ea nu mai dorea să le afle misterul. Într-un fel îl ştia deja,

nu avea nevoie de nimic mai mult pentru a-şi dovedi că poate sau nu. Nu avea nevoie să dovedească nimănui nimic. Şi. cu toate astea, răspunsul îi fu aitul:

– Da, să încercăm.

Regele părea mulţumit. Dar singura mulţumire pe care o avea era că scăpase de acuzaţii. Că nu îi mai aude glasul Forinianei prin buzele ei, că nu îi mai vede chipul plin de reproş. Poate că pe ea avea s-o ţină lângă el. S-o convingă, să-i arate. Zâmbi.

– Atunci să mergem.

– Acum?

– Da, de ce nu?

Sirona îşi îndreptă privirea spre el. Rece. Acuzatoare.

– Şi timpul? Şi oamenii de-aici care se cred un fel de zei? Şi minciunile astea? Ce vrei să dovedeşti prin mine? Care este scopul? Ce pui la cale?

– Nu înţeleg ce vrei. Nu înţeleg ce rău ţi-am făcut. De ce ne urăşti? De ce mă urăşti?

De ce? Erau întrebări la care nici ea nu ştia răspunsul. Poate că îi ura pentru laşitatea lor. Pentru faptul că stăteau ascunşi acolo fără să le pese. Poate pentru că schimbaseră timpul în favoarea lor sau tocmai pentru faptul că timpul era acelaşi, iar Honoratus îi păcălea. Poate pentru faptul că se credeau mai presus decât chiar zeii. Sau pentru că Foriniana plecase de-acolo găsindu-şi moartea în lumea aceea rece. Toate erau motive pentru care i-ar putea urî. Ea şi-i dorise alături de sine. Şi tot ea îi ura... Poate pentru ceea ce vedea în ochii lor.

– Nu vă urăsc. Nu te urăsc. Mi-am dorit mai mult decât orice pe lume să ajung aici. Am crezut că voi cunoaşte ceea ce am auzit doar din poveşti. Războinici fără teamă, minţi fără de cusur. Cu toate că am fost avertizată că voi vedea doar oameni, oameni cu puteri speciale. Oameni născuţi altfel, dar tot oameni. Am crezut că aici nu voi găsi minciună. Am crezut, chiar, că voi găsi ajutor. Dar nimic nu este aşa cum m-am aşteptat. Totul este anapoda, aşa cum este şi viaţa mea de-aproape un an. Totul este în van. Abia acum văd. Ei vor muri, iar voi veţi rămâne aici trecând, poate, peste ceea ce va urma. Dar o să vă iertaţi vreodată pentru asta?

– Ne acuzi în necunoştinţă de cauză, ridică glasul pentru prima oară regele. Acuzi ceea ce nu înţelegi şi anume că acea

lume pe care îmi ceri s-o salvez ne-a alungat de-acolo încercând să ne afle secretele şi să profite de noi. Să profite de pe urma noastră. Noi am jurat, iar jurământul ne este sacru. Nimeni din neamul meu, nimeni, nu îşi va încălca vreodată jurământul.

– Cu ce eşti tu mai presus decât Aratt? Cu ce? Sunteţi la fel. Doi oameni ce se mint pe ei pentru a-şi minţi poporul. Doi trădători. De aceea mama l-a ales pe el. Îţi semăna prea mult. Doar că în el nu a văzut acelaşi pericol. În el a văzut doar iubirea. Şi, toţi, toţi aţi înşelat-o.

Regele îşi ascunse faţa în palme. Suspine. Lacrimi. Durere. Şi apoi lacrimile porniră ca un fluviu fără să poată fi oprite de degete. Suferinţa îi era mare. Nu se putuse ierta, dar nici nu putuse renunţa. Timpul era singurul său atu în faţa unui neam nemilos cu bărbaţii. Era singura cale de-ai ţine lângă el. De-ai ţine în viaţă.

Sironei îi păru rău pentru cuvintele grele. Acum înţelegea ceea ce mama ei nu a vrut să înţeleagă. Înţelegea că îşi iubea poporul într-atât încât era în stare să-i mintă, numai să îi ţină lângă el. Să-i ştie bine. Acum înţelegea şi cât de mult o iubise. Simţi nevoia să-l îmbrăţişeze, să-i spună că regretă. Dar nu făcu decât să se dea doi paşi mai în spate, simţindu-se ruşinată şi, pentru prima oară, fără putere.

Nu era sigură că e bine. Nu era sigură că e rău. Ura rămânea, undeva ascunsă, dar un alt sentiment revenea la suprafaţă. Iubirea. Îi iubise şi îi urâse în acelaşi timp. Şi, cu toate astea, simţea că aici îi e locul, dar nu acum.

– Am să plec. Trebuie să mă întorc înapoi. I-am promis lui Sior şi mie. Trebuie să îi ajut. Ei sunt asemeni mie, am crescut între ei şi i-am iubit. Dacă o fi să-mi dau viaţa pentru asta, atunci am s-o fac cu mare bucurie.

– Nu. Mai dă-mi puţin timp. Doar puţin lasă-mă să îţi arăt. Lasă-mă să te învăţ, să îţi povestesc. Doar două zile îţi cer.

– Ce-nseamnă două zile în timpul tău?

Nu îi răspunse. Nu putea să îi răspundă. Zâmbi. Zâmbi şi şuşoti:

– Doar puţin. Te rog!

CAPITOLUL III
SORIAN, SIRONA ŞI SIOR

– Părinţii lui Sorian au murit când el era încă un sugar, îşi începu regele povestea în timp ce-o familiariza pe Sirona cu încăperea cristalelor.

Locul era undeva la subsol, acolo unde nu pătrundea nici măcar o rază de soare. Totul părea rupt dintr-o altă realitate. Doar cristale mari, asemeni unor oglinzi, se zăreau peste tot. Unele erau mult mai mari decât celelalte şi înrămate; altele erau doar cristale a căror lumină palidă se reflecta dansând într-un joc ameţitor. Sirona îl vedea pe Honoratus urmând-o, dar, ca de fiecare dată, pe ea nu se vedea. Chipul ei nu era niciunde, nimic din fiinţa ei nu era în locul acela. Nici măcar nu reuşea să intre în contact cu cristalul. Părea pustiu, ca un joc fără jucător. Gol. Fără personalitate.

– Ei erau adevăraţii regi, continuă Honoratus netulburat de faptul că se vedea doar pe sine în specule. Părinţii lui Aratt au profitat de situaţie. L-au crescut pe Sorian alături de fiul lor, dar nu i-au recunoscut regalitatea. Astfel, Aratt a devenit rege, supuşii lui fiind convinşi că el este pruncul. Aveau aceeaşi vârstă. Poate că Sorian era cu o lună sau două mai mare decât tatăl tău. Dar cine îşi poate da seama când sunt atât de mici?

Sirona auzea prea puţin din ceea ce i se spunea, dar puţinele cuvinte pe care le prinsese o tulburară. Abia atunci simţi un fior rece venit dinspre cristale. De parcă acestea încercau să se hrănească cu nefericirea ei.

Regele continuă:

– Destinul lui Sorian a fost schimbat încă de la naştere. Sau poate că aşa a dorit cartea aia a voastră. Aratt a fost un trădător fără voie în cazul ăsta. Era doar un prunc. Ce ştia el? Şi în ziua în care a aflat adevărul s-a simţit pustiit. Sorian a profitat de slăbiciunea lui şi a cerut un tribut, pe voi. A cerut ca profeţia să nu se împlinească. Aratt nu a crezut niciodată în profeţie şi tocmai de aceea i-a promis. Şi când a văzut că totul e aievea, da, s-a

înspăimântat. Războiul a început între el şi Sorian. Şi nu este precum spun poveştile. A fost un război real şi sângeros.

În noaptea în care v-aţi născut v-a lăsat să scăpaţi, apoi i-a jurat lui Sorian credinţă. Nu avea ce face. Părinţii lui îl vânduseră fără să vrea. De aceea există şi această legătură între voi. Chiar şi numele voastre sunt asemănătoare. Sunt asemănătoare pentru că, în acea vreme, regii îşi numeau copiii în aşa fel încât numele lor să sune ca şi „Sir". Dar, mai există o legătură între voi. Iar aceasta v-au spus-o ursitoarele la naştere...

Sirona se simţea înconjurată de priviri nevăzute. Abia dacă se mai putea concentra pe ceea ce-i spunea bunicul său. Simţea cum mâini nevăzute îi cuprind trupul. Glasuri, încă neconturate, o strigau din toate părţile. Vocea lui Honoratus dispăru undeva departe. Nu o mai putea ajunge. Dar ele, ele îi vorbeau. Îi cântau, îi spuneau povestea. Povestea răului, a binelui, povestea începutului şi sfârşitului. Povestea puterii.

Chipuri. Chipuri se conturau pe fiecare cristal. Toate erau ale aceleiaşi persoane. Toate erau aidoma, dar se mişcau în direcţii diferite precum nişte cuburi ce se învârt pe toate părţile. Acelaşi chip ce zâmbea, plângea sau se strâmba. Acelaşi peste tot.

Ochi mari, nas în vânt, păr cărunt şi un început de barbă. Şi privirea. Privirea atât de dureroasă. Ascundea atâta suferinţă indiferent de ce chip lua. Apoi o chemă. O chemă la el, iar ea se duse, purtată de-o dorinţă copleşitoare, aproape dureroasă, fără înţeles.

Se apropia cu trupul şi mintea şi nu dorea să se opună. Avea atâtea să-i comunice. Ştia că aşa este. Trebuia să fie aşa. Şi se apropie tot mai mult. Până când minţile lor fură una.

– Îţi pot dărui puterea. Îţi pot dărui absolutul, spuse acea voce caldă şi plină de durere. Tu eşti cea care mă poate salva. Vino la mine. Vino.

Sirona se retrase. Ca printr-o minune îşi aminti prima trecere prin oglindă. Primul contact cu cea dintâi vrăjitoare şi cu cristalul roşu.

Se retrase. Făcu doi paşi în spate. Chipul. Chipul o domina. Glasul lui o domina, iar ea nu mai dorea asta. Nu dorea să fie asemeni ei. El. El era cel ce-i oferise puterea. El, cristalul.

Simţi o smucitură. Contactul dispăru şi în faţă îi apăru Honoratus. O privea înspăimântat, dar înţelegător în acelaşi timp.

– Ai reuşit, nu-i aşa?

Nu îi răspunse. Nu putea. Simţea că se îneacă. Că se sufocă. De parcă mâinile acelea invizibile ar fi strâns-o cu toată puterea. Încerca să scape, să ţipe, să spună ceva. Totul se transformă într-o tuse excesivă, eliberatoare.

– Te simţi bine?

Continuă să tuşească. Tusea deveni violentă, îi zguduia tot trupul, simţea durerea în fiecare muşchi. Dar în cele din urmă o eliberă. Îi făcu semn regelui că e bine.

Da, într-un fel chiar era bine. Tensiunea dispăru, la fel şi strânsoarea din jurul gâtului. Se simţi eliberată.

– Sunt bine. Sunt bine, îşi repetă doar pentru a-şi auzi propriul glas.

– Ce ai văzut?

– Ceva ce nu cred că aş mai dori să văd. Niciodată.

– Dar nu îţi dai seama? Sunt secole de când...

– De când aşteptaţi să puneţi mâna pe puterea pe care a deţinut-o ea. Nu e bună această forţă. Nu e bună deloc. Oricât aş fi de disperată acum, şi oricât de mult mi-aş dori să pot face ceva pentru cei pe care îi iubesc, nu pot accepta aşa ceva. Nu pot. Trebuie să înţelegeţi odată. Ei nu i-a fost bine. Nici vouă nu vă va fi. Nu mai ridicaţi slăvi acestei puteri. Scăpaţi de toate aceste cristale. Sunt mai rele decât însuşi răul.

Regele o privi pierdut.

– Nu spune asta. Aştept de prea mult timp ca cineva să le poată vorbi. Să le cunoască. Te rog! Măcar învaţă-mă.

Furia din ea creştea. Fusese cât pe aci să se lase pradă răului, iar el nu vedea în asta decât un avantaj. Îi aruncă o privire rece, fără pic de compasiune.

– Voi cereţi singuri să fiţi damnaţi. Puterea asta nu este asemănătoare celorlalte. Este prea veche, prea demonică. Eu nu intru în acest joc. Vreau să ies de aici. Vreau să ies.

Îl împrânci pe Honoratus şi părăsi încăperea. Abia acum se simţi eliberată. Se învinsese pe sine. Poate că nu era prea târziu nici pentru *Şarama*. Avea această ultimă speranţă. Nu era prea târziu.

*

Părăsise palatul în aceeaşi zi împreună cu Bree. Nu reuşise să-i povestească ce s-a întâmplat, dar într-un fel ciudat ştia că bătrâna îi cunoaşte taina. Nici ea nu încercă s-o descoasă. Merseră tăcute până la ieşirea din oraş.

Sirona se simţea învingătoare, dar destul de tristă. Şi această tristeţe nu o putea asocia decât cu fratele ei. Rămas singur, fără ea, fără apărare. Bree îi zâmbi pentru prima oară.

– Ar trebui să mă însoţeşti. Mai am să-ţi spun câteva lucruri.

– Vă păcăleşte, Bree. Nu face nimic altceva decât să vă lase să trăiţi în minciună. Ceea ce doreşte el e nemurirea. Viaţa. Viaţa permanentă.

Femeia nu spuse nimic. Nimic. Rămase tăcută pentru mult timp. Şi atunci când vorbi nici nu aduse vorba despre asta.

– Bănuiesc că a încercat să îţi spună despre ursitoare.

Sirona simţea că înnebuneşte:

– Tu nu auzi ce îţi spun eu? Timpul vostru nici nu stă în loc şi nici nu curge invers. E doar o minciună. O minciună, până când va reuşi să îşi ducă la îndeplinire planul său de mărire. A vrut să facă asta prin mine. De aceea încă mai păstrează amintirea celei dintâi. Vă fură dreptul de-a guverna. Dreptul de-a conduce.

Ochii bătrânei se umplură de lacrimi.

– Această minciună m-a făcut să trăiesc mai mult decât mi-am închipuit. Nu vreau să renunţ la ea.

– Dar nu ai trăit mai mult. Ai trăit tot atât. E doar o amăgire. Îţi place să trăieşti astfel? Cufundată într-o eternă minciună?

De data asta ochii i se cufundară şi mai mult în lacrimi. Şiroaie. Şiroaie îi inundară chipul îmbătrânit.

– Poate e o minciună, dar e una plină de speranţă. Eu te înţeleg. Înţeleg că nu poţi să faci asta. E nevoie de mai mult. Cu toate că se crede că acea răutate există în tine, nu eşti ca ea. Nimeni nu o să fie vreodată.

– Doar Honoratus, decise fata.

– Da, doar el. Dar el e bărbat şi nu poate vorbi cu cristalul.

– De aceea nu vă lasă să părăsiţi locul ăsta. Îi e teamă că îi veţi afla secretul.

– Furlamir a avut încredere în el.

– Furlamir. Furlamir abia își mai amintește de el. Furlamir chiar dacă ar ști, nu ar interveni în soarta voastră. Nu i-ar da sfaturi pe care ar ști că nu le va băga în seamă. El e prea vechi pentru a-și complica existența cu lucrurile astea. El a sperat că în Honoratus va exista ajutor.

Bătrâna tăcu. Pentru prima oară păru să nu aibă un argument. Pentru prima oară părea că regretă. În schimb, Sirona era tot mai înverșunată.

– Acum înțeleg de ce a plecat mama cu Aratt. Am înțeles încă de la început, dar m-am luptat între a crede și a nu crede. Acum știu că ea nu a suportat toată această minciună. Și mai mult de-atât. Nu a vrut să comunice cu el.

– Adică... se sperie bătrâna.

– Da, și ea putea vorbi cu cristalul. Honoratus mă aștepta. Nu înțeleg de ce nu m-a chemat mai de mult. Asta chiar nu o înțeleg. Dar știu cât rău i-a pricinuit mamei. Știu cât rău mi-a pricinuit mie. Am crezut că locul ăsta e special. E mai specială bezna în care trăim acum decât un popor ce se ascunde în spatele unui rege mincinos.

Bree o prinse de mână cu ochii înlăcrimați.

– Nu te-a chemat pentru că Grah nu l-a lăsat. Nu am putut să te chemăm până nu ai venit la cascadă. Crede-mă. Nimeni nu a vrut să-ți facă rău. Am vrut să te avem...

– Am crezut în voi Bree. Cu toate că Orett mi-a spus că sunteți doar oameni. Nici măcar nu ați încercat să mă supuneți probei, să vedeți dacă sunt una de-a voastră. Nu sunteți acel popor măreț despre care vorbesc legendele. Nu sunteți mai buni decât nimeni. Și, în plus, ai spus că nu ai auzit niciodată de Grah.

– Am mințit, dar lasă-mă să te conving, o rugă Bree. Lasă-mă să îți arăt.

– E suficient. Am văzut mai mult decât mi-aș fi dorit. Cel puțin acum știu că vreau să fiu acolo și nu aici.

– Măcar lasă-mă să te previn. Să îți spun ce ți-au prevestit ursitoarele. Te rog. E important. Trebuie să știi, altfel nu vei putea merge până la capăt.

– Bine Bree. Îți mai acord o zi, una singură.

Chipul ei era plin de durere. Abia acum înțelegea câte secrete nefericite se ascundeau în Fawrr. Abia acum reușea să înțeleagă cât de profundă e durerea. Cât de mult putea să doară nepăsarea

altora şi lupta continuă pentru veşnicie şi putere. Oare câte asfel de secrete deţinea Fawrr?

Lăsă să-i scape un suspin, dar nu dădu voie lacrimilor să-i inunde chipul. Pur şi simplu nu le dădu voie.

Ridică privirea şi o urmă pe Bree. Trebuia să rămână puternică.

*

– Ursitoarele voastre au fost şi ursitoarele lui Sorian, începu bătrâna. Chipul ei era mult mai galben şi mai plin de tristeţe. Nimic din vechea Bree nu mai umplea acum acea încăpere mică, plină de rafturi şi cărţi.

Sirona o privi cu milă. Ea o înţelegea, dar nu se putea dezice de neamul ei. Nu era la fel de puternică ca şi Foriniana. Nu avea aceeaşi forţă:

– Toţi aţi avut sânge regal. Chiar dacă tatăl tău nu a fost moştenitorul de drept, doar prin faptul că se înrudea cu Sorian şi tot avea sânge regal. Astfel, ursitoarele au decis ca destinele voastre să se încrucişeze în momentul morţii. Doar voi sau el va putea scăpa din această luptă. Trebuie să fiţi împreună pentru a vă duce la bun sfârşit bătălia. Ele v-au indicat locul. Nimicul. Turnul Morţii. Acolo se va da lupta finală. Căci aşa v-a fost ursit. Fiecăruia v-a dat câte un dar. Un dar de preţ. Lui Sorian i-au dăruit dragostea pentru a izbândi. Iubirea pentru putere. Ţie ţi-au oferit neînfricarea. Tu eşti cea netemătoare. Iar lui Sior i-au dăruit cunoaşterea. El va fi singurul ce va cunoaşte ceea ce nu trebuie ştiut. El va trece singur prin asta.

Sorian, Sirona şi Sior. Sunteţi legaţi prin acelaşi sânge şi prin lupta finală. Cea care va decide de vor veni vremuri grele ori bune. Nu veţi asista la războiul propriu-zis. Pentru că nu contează. Doar voi trei contaţi. Totul se învârte în jurul vostru. Acum înţelegi? Nu aveţi nevoie de armate pe care să le conduceţi. Aveţi nevoie doar de puterea de a-l înfrunta. De-a vă înfrunta destinul.

Sirona tăcu. Pe chipul ei nu se citea nimic, dar inima îi era frântă în bucăţi. Frântă pentru că îşi judecase tatăl, frântă pentru că îşi judecase bunicul. Ea, ea nu avea acest drept. Tot ce se întâmpla în jurul ei era irelevant. Doar ei trei contau. Destinul

acestei epoci se învârtea precum vârtejul, doar în jurul lor. Şi doar prin acea luptă avea să se clarifice destinul.

Dar doar ea era legată de *Şarama*. Trebuia să salveze cartea pentru a reuşi să ajungă la lupta hotărâtoare. Dar cum? Ce putea ea să facă?

Fawrr. Da, Fawrr ar putea s-o ajute. S-o conducă spre carte. El ştia tot ce se întâmplă. Era cel ce vedea dincolo de viaţă şi de moarte. Putea s-o ajute şi era sigură că îşi dorea asta.

Pentru prima oară în ultimele zile lăsă o lacrimă să-i atingă obrazul. Reuşise să se învingă pe ea, reuşise să vadă dincolo de sufletul ei; iar acum, nu putea să lase totul. Trebuia să salveze cartea, trebuia să meargă până la capăt pe acel drum plin de urcuşuri. Până la urmă avea să şi coboare, iar coborârea va fi o binecuvântare. O uşurare:

– Mulţumesc, Bree! Poate că am greşit. Nici eu nu mai ştiu. De prea mult timp nu mai ştiu ce simt şi ce gândesc. Adevărul e că mă aşteptam să fiu primită cu braţele deschise. Aşteptam să mă întâmpine aşa cum m-a întâmpinat Noriat. Cu vorbe dulci. Cu o îmbrăţişare caldă. Sunt dezamăgită, dar vreau să am încredere în poporul mamei mele. Poate că nu sunt eu în măsură să judec. Poate că... De fapt, singurul lucru pe care îl vreau e să se termine totul.

– În ziua când veţi împlini şaptesprezece ani. Atunci totul se va sfârşi. Într-un fel sau altul.

Sirona zâmbi. Nu mai erau decât trei luni până atunci. Trei luni blestemate în care trebuia să facă ceva.

– Bree. Acum voi pleca. Prea mult am zăbovit aici şi prea multă durere am primit. Trebuie să mă întorc pe drumul meu. Înţelegi?

Femeia lăsă două lacrimi să-i curgă alene pe obraz.

– Voi fi cu tine. Am să te urmez cu inima aşa cum am urmat-o şi pe mama ta. Drumul tău va fi cel mai anevoios. Încă un secret îţi va fi destăinuit în următoarele zile şi vei cunoaşte şi iubirea. Dar toate astea vor avea un preţ.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Asta îţi va spune Liort. El cunoaşte preţul iubirii tale. Doar el.

Fata încercă să nu se întristeze.

– O să aflu eu. Rămâi cu bine Bree. Sper ca într-o zi să ne mai întâlnim.

– Eu sper să te întorci acasă.

Fata nu-i răspunse, doar îi zâmbi. Cu toate că ar fi vrut să-i spună că asta nu se va întâmpla, dar drumul avea s-o aducă din nou în rândul lor. Însă ea nu avea de unde să știe asta.

Își luară rămas bun una de la cealaltă. Sirona o prinse pe Agape de căpăstru și părăsi orașul fără să privească în urmă cu toate că simțea că atât Bree, cât și Honoratus o privesc din umbră. Bizar, dar nu simți decât o mare ușurare când văzu întunericul. Nu simți decât bucuria.

CAPITOLUL IV
PĂSTRĂTORUL, GARDIANUL ŞI SALVATORUL

Liort stătea pe spatele marelui T, ca de obicei. În toată acea beznă ochii săi erau ca două stele îndepărtate. Mergeau de mult printre reliefuri diverse, dar nici unul nu dădea semne de oboseală.

T mergea alene, cu mersul său sobru şi legănat de pe-o parte pe alta. Arareori alerga, asta şi din pricina mărimii excesive.

Liort sări tacticos de pe spatele câinelui şi scrută întunericul cu privirea.

– Cât crezi că mai avem?

– Nu prea mult.

– Aşa credeam şi eu. Nu mai e mult. Deja îi simt prezenţa prin apropiere. Jahmm ne-a spus că ne vom întâlni... cam pe-aici.

– Mda.

Liort se aşează lângă T. Ceva în mintea lui se întâmpla ca şi atunci. Ca şi în ziua în care se născuse pentru a deveni Păstrător. Acelaşi fior, rece. Aceleaşi simţăminte. De parcă totul o lua de la capăt.

– Oare am greşit, T? Am plecat prea repede fără să îi dau nici o explicaţie. Dacă face vreo prostie?

Câinele se întinse alene.

– Har-dur e acolo. Nu se va întâmpla nimic.

– Dar totul s-a petrecut mult prea repede. Nu mă aşteptam la asta. Crezi că Sorian îşi aminteşte vorbele ursitoarelor?

– Sunt mai mult ca sigur. Altfel nu ar fi avut motiv să grăbească într-atât momentul. Nu crezi?

– Poate a făcut-o din vanitate. Din dorinţa de-a le arăta că el ştie tot şi nu îi pot scăpa.

– Sau de teamă. Crezi că el nu îşi dă seama că întunericul veşnic i-ar aduce şi lui aceeaşi soartă? Nu cred că asta îşi doreşte. Ar fi prea de tot.

Liort îşi înfipse ghearele în pământ şi trase cu putere. Câteva fire de iarbă, îngălbenite, săriră în momentul în care îşi descleştă labele.

– Cred că e suficient de nebun pentru a crede că bezna este salvarea lui. Mă întreb ce are de gând cu Photine. Asta mă macină mai mult decât orice altceva.

– Doar nu crezi că...

– Cred orice. Aminteşte-ţi de momentul în care era îndrăgostit de Foriniana. A jurat că o va ucide dacă nu va deveni soţia lui.

– Dar nu a făcut-o.

– Ba da. Într-un fel a făcut-o. A făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-l face pe Aratt să treacă de partea lui. Iar pe ea a distrus-o această alianţă. A plănuit totul cu grijă, încă de când era un prunc. Nu ştiu dacă are dreptate sau nu. Vezi tu, chiar faptul că nu i s-a dat ceea ce îi aparţinea l-a adus într-o asemenea stare. A fost vina lor, a fost vina noastră că l-am lăsat pe Aratt să-i fure totul.

– Nu e vina lor.

– Da, dar păcatele părinţilor se revarsă asupra copiilor.

T oftă.

– Într-un fel, oamenii, indiferent că sunt săraci sau bogaţi, îşi doresc acelaşi lucru. Puterea. De ce?

– Aşa au fost crescuţi. Aşa percep ei. Nu ştiu dacă este vina lor neapărat, dar până una alta trebuie să îndreptăm răul.

– O căutăm şi pe Sirona?

– Sirona a pornit deja pe drumul ei. Nu are sens să întârziem în misiunea noastră. Mă întreb pe unde o fi Fawrr.

Câinele îşi întinse capul pe labele din faţă.

– Suntem singurele stele libere. Trebuie să le ajutăm pe celelalte.

– Nu acum. Va fi timp şi pentru asta. Atâta timp cât Sior nu lasă cartea să moară, ele vor fi în siguranţă. Şi mai întâi de toate trebuie să salvăm această lume. Altfel, pentru ce mai luminăm?

– Poate pentru pace şi linişte eternă.

– Nu ţi-ar prii o eternitate fără aceste creaturi care ne dau dureri de cap. Nu ţi-ar plăcea o eternitate liniştită.

– Şi eu care credeam că pisicile au nevoie de linişte.

Liort rânji.

– Au, cred. De unde vrei să ştiu eu?

– Doar trăieşti în blana uneia.

– Asta se numeşte metamorfozare. Doar sunt o stea. Nu-i aşa?

– Şi de ce o stea şi-a ales o asemenea înfăţişare?

– Pentru că îmi plac pisicile. Gândesc mult, dar întotdeauna

bine. Au abilități pe care alte animale nu le au și, în plus, au creier.

– Te pot contrazice cu ușurință.

– Nu poți. Felinele sunt dușmani demni de temut și strategi destul de buni.

– Nu îmi bat capul cu tine. Până la urmă nu ești o felină.

– Hmm. Mie mi se pare că arăt surprinzător de bine ca una.

– Cum spui tu. Cum spui tu.

Liort privi spre cer. Nici o stea. Nimic care să amintească de acea boltă strălucitoare în mijlocul căreia stătea mândră ca o prințesă, luna.

– S-au schimbat multe de când am fost aici ultima oară. Nu crezi?

– Sigur că s-au schimbat. Ultima oară suratele noastre străluceau în timpul nopții. Doar când era vreo furtună nu o făceau.

– Nu la asta mă refer. Mă refer la oameni. Ei s-au schimbat. Totul. De parcă lumea asta ar tânji după și mai mult rău în loc să tindă spre bine.

– Așa au fost oamenii încă de când au fost creați.

– Nu. Te înșeli. Nu au fost așa. Doar că... Puterea ia mințile oricui. Gândește-te că nu doar ei își doresc să fie stăpâni absoluți, toate celelalte ființe tind după lucrul ăsta, chiar dacă nu îl recunosc.

– Nu sunt de acord. Elfii au plecat tocmai pentru a nu lua parte la această decădere.

– Nimeni nu e perfect, T. Nici chiar noi. Nu am știut cum să reacționez în prezența Photinei, și nu am știut când este momentul să le dau un sfat gemenilor. Ne conducem după impulsuri. Impusurile primitive care s-au născut odată cu noi.

– Mda, nici chiar zeii nu au fost perfecți. Totul a fost construit pentru a se destrăma.

– Nu. A fost construit pentru a supraviețui. Este un joc al sorții. Și noi trebuie să-l jucăm până la capăt. Doar nu vrem ca tinerii noștri să pățească ceva. Nu-i așa?

– Bravo Liort, în cele din urmă ai revenit cu picioarele pe pământ. Povestea trebuie să continue.

Liort își linse o labă tacticos.

– Bine. Atunci să trecem la lucruri serioase. De ce a lăsat-o Sorian pe Photine să fure cartea?

– Eşti sigur că fata nu e implicată?

– Da, sunt foarte sigur.

– Atunci de ce crezi că Sorian a lăsat-o s-o fure?

– Totul a decurs prea repede şi fără prea mult tam-tam. E clar că asta a făcut. Dar încă am dubii în privinţa motivului.

– Şi de ce ne-ar interesa aşa mult motivul dacă în cele din urmă vor ajunge acolo unde destinele lor se vor încrucişa?

– Mă interesează pentru că nu îi cunosc secretul. E posibil să îşi amintească ce i-au spus ursitoarele. Dacă e aşa nu îmi fac prea multe probleme, dar dacă nu e aşa?

T rămase o clipă pe gânduri.

– Ar trebui să-l prevenim pe Salvator, apoi ne vom ocupa de toate.

– Da, aşa ar fi cel mai înţelept.

– Atunci să ne odihnim în timp ce aşteptăm. Şi, măcar pentru câteva clipe, să nu ne mai gândim la tot ce e rău.

– T, vorba ta e înţeleaptă, dar mintea nu îmi permite să mă detaşez acum. Nu mai e mult şi apoi vom străluci, acolo sus, lângă suratele şi fraţii noştri.

– Nu aş vrea să plec, mărturisi T într-un târziu. M-am ataşat prea mult de ei.

– Ştiu T. Ştiu.

Motanul se ghemui în blana câinelui. Un vânt abia perceptibil se jucă prin părul lor. Întunericul devenea tot mai cuprinzător.

*

Cântecul se auzi suav la început, precum căderea unei frunze în mijlocul unei zile toride. Apoi totul se transformă într-un zbucium, într-o jelanie. Cântecul cuprinse întreg întunericul şi fu purtat de vânt peste întreg ţinutul. Apoi scăzu, notele se îndepărtau şi se apropiau, dar mult mai calme şi mai melodioase. Ca într-un joc al armoniilor. Şi muzica scăzu tot mai mult şi mai mult, până când fu purtată de vânt departe.

O rafală de vânt, ca două bătăi de aripi, se pogorî asupra locului unde erau T şi Liort. Două mărgele verzi se arătară în beznă. Penajul colorat dispăru şi în locul lui Fawrr apăru Sir Hollw.

Motanul fu cel dintâi care se ridică pentru a-l întâmpina cum

se cuvine. Se priviră timp de câteva secunde apoi pisoiul făcu un lucru inedit. Începu să se scuture şi să se scuture, de parcă ar fi vrut să scape din strânsoarea acelei blăni. Un praf alb-gălbui se ridică în jurul lui prinzându-l într-un vârtej copleşitor. În scurt timp vârtejul deveni violent şi nu mai lăsă să se vadă nimic înlăuntrul său. Dură mai multe minute toată această nebunie şi atunci când praful căzu, precum un văl descompus, din spatele său se zări un tânăr. Avea pielea la fel de neagră ca şi bezna, ochii de un verde pătrunzător şi o figură rotundă. Ochii păreau puşi pe şotii, iar gropiţele din obraji îi descopereau latura veselă.

Acelaşi lucru îl făcu şi T. Şi în locul marelui câine apăru o namilă de om cu o claie de păr. Cei doi îşi scuturară hainele ponosite şi din ele se ridică un praf galben precum pulberea stelelor.

– Ne bucurăm că ai ajuns, declară bărbatul mărunţel cu pielea neagră. Începusem să mă îngrijorez.

– Ţi-am spus că o să vină, mormăi namila.

Sir Hollw nu părea impresionat de spectacolul oferit. Aceeaşi privire tristă şi rece îl însoţea. Aceeaşi durere pe chip şi acelaşi calm caracteristic.

– Şi eu mă bucur că v-am găsit. A trebuit să mă consult cu Jahmm, de aceea am întârziat. Se pare că grumii au pornit spre Ŏriat. De acum războiul nu mai poate fi oprit.

– Era inevitabil, declară cel ce altădată fusese o pisică neagră. Nici nu mă aşteptam ca lucrurile să se liniştească. Trebuia să ajungem şi aici.

– Din păcate, da. În mai puţin de două zile Ŏriatul va fi atacat şi noi nu avem cum să intervenim.

– Noi, nu. Aşa este. Dar am nişte prieteni pe care mă bazez. Trebuie doar ca Fawrr să ajungă să le dea de veste.

Namila se întinse pe pământ privind spre cer, sperând ca stelele să apară dintr-o clipă în alta. Liort se apropie şi mai mult de Sir Hollw.

Erau atât de diferiţi şi, cu toate astea, atât de apropiaţi. Cei doi se aşezară unul lângă celălalt.

– Vor să te omoare, îi dezvălui Păstrătorul. O vor face cu una din săgeţile elfilor. Femeia aceea te-aşteaptă la Turnul Morţii.

Tânărul se mulţumi să aprobe din cap.

– Vezi tu Hollw, pentru tine nu s-a terminat cu suferinţa şi nici nu se va termina vreodată...

– Nu i-ai spus, nu-i așa?

Păstrătorul își plecă capul.

– Nu puteam să intervin în destinele voastre. Chiar dacă sunt pline de suferință, trebuia s-o las să își dea seama de sentimentele ei. Nici tu să nu îi spui vreodată. Asta este treaba mea. Nu vreau să îi spui că ai știut. Asta ar schimba totul.

– Eu sunt obișnuit cu durerea, dar ea?

– Crede-mă, e mai puternică decât pare. Și pe urmă a început să își accepte soarta. Acum nu e momentul să te gândești la ea, ci la *Șarama*. Așa cum bine cunoști, tu ești următorul Salvator.

– Viața mea a fost un blestem încă din față. Nu pot rămâne și cu dragostea pentru ea și cu cea pentru viață. De ce trebuie să fie așa?

– Pentru că totul e sacrificiu.

– Eu prin natura mea sunt...

– Nu spune asta Hollw, nu știi până la urmă ce îți rezervă destinul. Lasă cartea să decidă. Nu vorbi în numele ei.

– Dar ea e ca și moartă.

– Atâta timp cât trăiți, tu și Sirona, nu, ea poate fi salvată. Asta este menirea ta.

Prin ochii tânărului trecu și mai multă suferință.

– Nu pot, Păstrătorule. Nu pot renunța la Sirona.

– Dacă nu poți să renunți la ea înseamnă că vei renunța la tot ceea ce înseamnă viață. Trebuie să trăiești cu asta, dar, mă repet, nu poți ști ce îți rezervă destinul. Căile *Șaramei* sunt întodeauna necunoscute, numai ea știe dacă îți va da o șansă sau nu.

– Ați venit aici să mă avertizați, nu?

Păstrătorul dădu din cap.

– Știam. Știi bine că citesc în sufletele oamenilor. E drept că uneori informația vine de departe și nu o prea înțeleg, dar acum câteva zile am auzit și am înțeles. Am auzit-o pe Photine. I-am auzit fiecare gând, fiecare suspin. Știam. Știam că vor veni după mine. Până la urmă era inevitabil. De aceea nu am mai stat la turn.

– Și foarte bine ai făcut. Nu ne-ar fi ajutat cu nimic moartea ta.

– Da, nu ne-ar fi ajutat.

– Și acum?

– Și acum, ce?

– Încotro ai de gând să te-ndrepți?

– Ea m-a chemat. Trebuie să-i fiu alături măcar o bună bucată

din drum. E singură Păstrătorule. Tu? Tu ce ai să faci?

– Noi o să ne întoarceam la Sior. Mai avem încă un drum de făcut alături de el. Pe urmă... cine mai ştie?

– Sunteţi stele călătoare, nu-i aşa?

Păstrătorul ridică din umeri:

– Se poate spune şi aşa. Adevărul e că suntem doar stele.

– Am auzit eu poveşti depre stele ce călăuzesc destinele oamenilor, dar... nu am mai întâlnit nici una până acum.

– Acum ai întâlnit două.

– Aşa este, spuse mulţumit Hollw. Aşa este.

– Şi, de aici ne vom despărţi?

– Doar pentru o scurtă perioadă. Am s-o ajut pe Sirona să îşi găsească drumul. Apoi, mai am ceva de lămurit cu Furlamir. Dar ne vom revedea curând. În cele din urmă tot trebuie să îmi accept destinul. Nu crezi?

– Vei înfrunta săgeata?

– Nu, voi merge să dezleg cartea. Şi dacă va fi nevoie am să înfrunt şi moartea.

Păstrătorul îşi lăsă ochii în jos.

– Nu ştiu dacă e bine s-o înfrunţi, dar e doar decizia ta.

– Aşa este.

Gardianul se apropie de ei cu paşi greoi.

– E timpul să mergem, Tuciuriule. E deja târziu şi cine ştie prin ce-o trece Sior. Rămas bun Hollw, sper ca următoarea noastră întâlnire să fie mai plăcută.

Tânărul zâmbi.

– Aceasta a fost o întâlnire plăcută. Alta de felul ăsta nu vom mai avea.

– Sper să te înşeli, mărturisi Păstrătorul. Acum... e timpul.

Hollw îşi plecă ochii în semn de respect. Lăsă ca trupul să-i fie cuprins de flăcări chinuitoare, ce păreau să-l ardă până în străfundul sufletului. Din foc se născu Fawrr. Nu plecă înainte ca Păstrătorul să-i înmâneze o scrisoare. Pasărea scoase un sunet prelung ca un bocet şi îşi luă zborul. Unduirile aripilor aduseră un vânticel plăcut.

– De-acum e rândul lui, spuse Păstrătorul.

– Da, noi trebuie să ne întoarcem la Sior.

Îşi reluară vechile înfăţişări şi porniră pe un drum dosnic.

CAPITOLUL V
ALNWË VEDE

Timpul e o ancoră sudată pe fundul unor ape nevăzute. Timpul e stăpân peste destine şi peste vieţi. El este singurul care vede eternitatea, el este singurul care se întinde peste univers. Doar el cunoaşte adevărul. Căci timpul este atotştiutor.

Din negura vremii şi până în prezent, doar el, timpul, a trăit suficient pentru a vedea şi-a auzi.

– Timpul poate fi împotriva noastră, spuse Furlamir. Poate să ne fie duşman sau prieten. Şi nimeni, nimeni nu se poate lupta cu el.

– E drept, răspunse din colţul cel mai întunecat al încăperii Doamna Albă. Privea spre nimic. Atât îi mai rămăsese, nimicul văzut prin fereastra lui Furlamir.

– Zei sau oameni, vrăjitori sau fiinţe magice, cu toţii suntem neînsemnaţi în faţa timpului. El este unul pentru toţi, dar curge altfel pentru fiecare. Şi la cât am trăit tot nu am învăţat să-l preţuiesc. El este cel mai important preţ al vieţii noastre.

– Viaţa. Viaţa îmi e prea puţin cunoscută şi dincolo de ea, de unde vin eu, timpul nu e de nici un preţ. Acolo nu există timp. Acolo nu există decât suflete ce se zbat între cea dintâi viaţă şi cea de după. Dar ştiu. Ştiu cât de important e timpul pentru această lume. Căci el curge şi e neiertător. Sunt prea puţini cei veşnici, cei pentru care el nu contează. Dar dacă stai să te gândeşti la viaţa unui om... se scurge într-o clipită. Chiar mai puţin.

Furlamir îşi încleştă mâna pe mânerul tronului.

– Timpul. E un mare jucător. El se joacă numai, fără să îşi dea seama dacă curge prea repede sau prea încet. E mult prea complicată existenţa sa. Noi măsurăm totul în secunde, minute, ore. Dar mă întreb. Pentru cel ce-l stăpâneşte, oare cât de repede sau cât de încet curge?

– Poate că pentru cel ce-l stăpâneşte nu are nici o importanţă.

– Aş putea să-i cer să îl oprească în loc, doar pentru câteva zile.

– La ce bun, Mare Rege? La ce bun să amâni această suferinţă? Nu vezi? Nu îndrăzneşti să vezi? Indiferent dacă timpul

va sta sau va curge, acelaşi destin ni se arată. Nici mai bun şi nici mai rău.

Neputincios. Aşa se simţea Furlamir în faţa unui destin atât de întunecat. Odinioară el era cel ce dădea sfaturi. Acum. Acum era altceva. Trăise prea mult şi în prea multă agonie. Nu mai avea aceeaşi putere. Tot ce îşi dorea era să îşi reia locul lângă cei de teapa lui.

– Pe mine timpul m-a uitat. M-a aruncat aici şi a uitat complet de sufletul meu suferind.

– Toţi suntem aici cu un scop. Aşteptarea ta a fost lungă, dar acum ştii ce ai de făcut.

– Da, acum ştiu. Doar că eu, eu cel fără un destin, am ajuns să fiu o marionetă în mâna lui. Timpul, destinul, toate s-au folosit de mine pentru a mă aduce aici. Pentru a mă ţine prizonier într-un ţinut al nimănui. Doar al meu.

– Viaţa nu e întotdeuna dreaptă. Chiar tu ai spus. Nu contează că eşti zeu sau om, totul decurge după o anumită regulă. Sunt reguli pe care nu le putem scrie noi, noi doar le urmăm.

Regele ridică globul de la picioarele sale.

– Aici nu am văzut nimic altceva decât suferinţă. Chiar acum îl zăresc pe Fawrr îndreptându-se spre Sirona. Destinele lor sunt mult mai dureroase decât al meu.

Doamna Albă lăsă o lacrimă, la fel de albă precum chipul său, să-i atingă obrazul.

– Nici unul nu va scăpa de durere. Doar Sior îşi va duce destinul până la capăt.

– Nu poţi să ştii. Sirona e puternică, poate că va reuşi.

Ea nu spuse nimic. Ştia. Văzuse. Văzuse în globul lui. Destinele oamenilor i se arătau de foarte multe ori. Dar ale celor doi fuseseră mai clare decât ale oricui. Nu ştia dacă e bine să îi destăinuie lui Furlamir, dar până la urmă cum avea el să împiedice ceea ce va urma?

Lăsă lucrurile aşa, fără să-i dea vreo explicaţie. Se mulţumi să privească în beznă. Din când în când câte o rafală de vânt mai intra pe fereastra deschisă. În ultimul timp se făcuse tot mai frig, se simţea lipsa soarelui, a lunii, a stelelor. Dar ea nu simţea. Nu îi făcea rău acest fel de frig. Trăia într-un imperiu îngheţat, nimic nu o mai putea tulbura, doar bezna.

Chiar şi ea trăise în lumină, în ciuda legendelor ce circulau

despre moarte. Şi ea făcea parte din viaţă. Şi ea era ca ceilalţi, simţea, iubea şi ura, chiar dacă nu se exterioriza. Dar asta nu o putea face. Nu putea să fie indiferentă în faţa destinului Sironei. Între ele era o legătură specială. Sirona îi semăna prea mult şi ea nu putea să închidă ochii aşa cum făcea în cazul celor mai mulţi oameni.

Vedea în beznă, în lumina făcliilor, în orice fir de praf ce se ridica. Vedea cum destinul ei se va stinge odată cu dragostea ce-o purta în suflet. Cu două zile în urmă îşi umpluse pensivul cu apă vie. Acolo o zărise pe Sirona pe ultimul ei drum. Cel ce îi fusese şoptit de ursitoare şi de Alfsigr, chiar dacă cea din urmă nu ştia cu precizie semnificaţia previziunii ei. Dar ea, Alnwë cunoştea. Îi văzuse destinul de atâtea ori încât nu era nici un dubiu. Doar durere avea s-o aştepte la capătul drumului.

*

Doamna Albă îi cunoştea deja melicurile regelui. Îl privea, pe ascuns, în fiecare zi. Cum îşi aranjează globul şi cum îl consultă. Nu era sigură că ceea ce îi dezvăluia rotundul magic era şi adevărat. Vedea chipuri printre stele, ce acum dispăruseră; chipuri printre oaze minunate îmbrăcate în haine verzi şi albastre. De multe ori vedea cum se creează Pământul, cum se naşte soarele, cum se naşte noaptea. Iar alteori o vedea pe Alfsigr chinuindu-se în propriile coşmaruri. Pe Fawrr căutându-şi disperat dragostea adevărată. Pe Honoratus ce căzuse într-o tristeţe profundă. Umbra din Turn, al cărui suflet se amesteca în negură şi pe Har-dur, ce îl însoţea pe Sior spre Nimic.

Nu ştia de ce Furlamir ţinea neapărat să le ştie fiecare gând şi mişcare. Mereu crezuse că între personajele acelea şi el era o legătură, de ce să nu recunoască, aşa cum era între ei.

Întunericul devenise deja de nepătruns. Se simţea mirosul morţii peste tot în aer. Furlamir aprinsese toate candelele, toate torţele şi felinarele. Ceea ce altădată părea doar un palat părăsit, acum arăta ca o pictură rupestră pe care se perindau umbre bizare. Unele păreau a fi braţe ce se întind într-o îmbrăţişare caldă; altele erau chipuri, măşti ale unor vremuri apuse şi totuşi în atenţia celor de azi. Câmpii, animale, oameni, creaturi, toate se înfăţişau pe pereţi.

Dar, de obicei el era lângă tron asigurându-se că celelalte personaje îşi urmau calea. Când chipul lui Honoratus apăru în sticlă, Furlamir păru nemulţumit. Chipul i se întunecă şi gândul îi zbură departe.

– Ce te apasă, Mărite?

Bătrânul îşi ridică cu greu privirea.

– Arkadios. Ei toţi mă tulbură. Oricât ar fi încercat Sirona să-i scoată din minciună, nu a reuşit. E trist să vezi cum un rege se agaţă de o aţă pentru a trăi veşnic. Dar ceea ce mă surprinde e că ea a reuşit să învingă chemarea. Ispita. Această ispită e mare pentru oricine. E mai puternică decât aş fi crezut.

– Sirona e un suflet special. Poate că are aspecte negative, dar întotdeauna alege calea cea dreaptă.

– Da. Dar Honoratus nu vede mai departe de propriul eşec. Eşec cauzat de Sirona. El nu înţelege adevărata suferinţă. Am crezut că îşi va schimba părerea. Am sperat ca Sirona să-i deschidă ochii.

– Nu toţi se schimbă, şi nu toţi reuşesc să simtă.

– E drept. Însă acest popor e atât de vechi şi atâtea poveşti circulă pe seama lor, încât îmi este greu şi mie să cred că poate exista atâta nepăsare şi ipocrizie. În schimb Fawrr, priveşte, el este altfel. Un suflet ce îşi doreşte şi vrea să sară în ajutorul oricui. Chiar dacă îşi cunoaşte destinul încearcă să lupte, cu toate că nu întrevede speranţa.

– Fawrr a cunoscut durerea dintotdeuna. Nu este nici o minune că simte compasiunea faţă de celelalte suflete. Era de aşteptat.

– Dar Alfsigr. Ce spui de ea? Atât de necunoscătoare şi, cu toate astea, sufletul ei se îndreaptă tot timpul către gemeni.

– E singura ei mândrie. Doar pe ei îi are. Doar de ei se simte legată.

Furlamir tăcu. Tăcu multă vreme în timp ce îşi studia globul. Într-un târziu glăsui:

– Ce ai văzut? Ce ţi-a arătat pensivul?

Acum fu rândul ei să tacă pentru mult timp şi să-şi pună gândurile în ordine. Şi atunci când vorbi, glasul îi era scăzut, aproape mort:

– Am văzut războiul din Őriat. Multă durere, moarte, suferinţă. Am văzut războiul din Turnul Morţii. Dragostea sfărâmată a doi tineri. Moartea.

Furlamir lăsă două lacrimi să-i cadă duios.

– A cui moarte o prevesteşti?

– Sufletul va muri mai întâi. Al Sironei şi-al lui Fawrr. Ambii îşi vor pierde sufletele în durere, iar asta e mai rău ca moartea. Când Păstrătorul îi va da vestea, sacrificiul va fi suprem. Ce se va întâmpla după nu va mai avea importanţă, căci ea nu va mai simţi. Nu pot să văd mai departe, dar semnele sunt clare. Sirona va muri în cea din urmă luptă.

– Despre ce semne vorbeşti?

– Nu-l văd domnind decât pe Sior. Asta înseamnă că ea nu va mai fi.

– Asta înseamnă că lumina se va întoarce.

– Nu cunosc acest mister. Dar presupun că aşa va fi.

– Atunci ce înseamnă o viaţă când altele vor supravieţui?

– Contează. Viaţa ei contează. Dar nu îţi pot spune în ce fel. Ştiu doar că două destine se vor pierde, şi aceste destine sunt importante pentru ceea ce va urma.

– Noi nu putem decide. Dacă am avea puterea să schimbăm ceva... ar fi cu totul altfel. Trebuie să îi urmăm din umbră.

– Aşa-i. Nu avem dreptul de-a ne implica. Dar nu pot să nu sufăr alături de ei.

Furlamir o privi cu înţelegere.

– Acest ultim drum e cel mai greu. Nu mai contează puterea din cel ce îl urmează. Acum doar soarta mai decide.

– Doar bezna, completă Doamna Albă. Doar ea o mai poate face.

Furlamir stinse luminile cu o simplă bătaie din palme. Cei doi lăsară întunericul să le cuprindă sufletele.

CAPITOLUL VI
DRUMUL SPRE NIMIC

Tio şi Har-dur îşi vorbiseră mult în ultimul timp. Pe acest drum al întunericului, spiritul nopţii era singurul ce le mai putea alina suferinţa. Elpidul avea un suflet nobil, nu era prea vorbăreţ, dar mereu spunea drept ceea ce îi ieşea pe buze. Cei doi erau suficient de bătrâni pentru a se accepta şi a se înţelege.

De partea opusă erau Sior şi Photine. Nu numai că aproape nici nu-şi vorbiseră, dar fiecare părea cuprins de-o tristeţe fără seamăn. Inevitabil, Sior se gândea la Sirona. La drumul pe care îl alesese şi dacă va mai reveni în viaţa lui. Nu ştia cu siguranţă încotro se-ndreaptă şi cât va dura până vor ajunge la destinaţia finală; nu ştia nici dacă este bine să facă acest drum fără Sirona. Se temea atunci când ea nu era în apropiere. E drept, o avea pe Photine, dar nu se simţea la fel de apropiat de această fiinţă ce odată îi fusese duşman de temut.

Pe de altă parte, Photine nu putea să nu se gândească la Sorian şi la cât de dezamăgit era de ea. Ştia că nu avusese altă soluţie şi că fusese nevoită să-şi împartă sufletul între lumină şi întuneric. Îi era greu să fugă spre necunoscut, ştiind că tatăl ei o blestemă şi o urmăreşte aşa cum ar urmări un vânat fără de importanţă. Nu voia să accepte că ea, chiar ea, devenise o trădătoare. Dar ăsta îi era destinul, cel încătuşat între lanţurile cărţii.

Har-dur hotărî să se oprească. Simţea pericolul ce venea repede dinspre nord-vest, nu era un pericol uman, ci una dintre furiile naturii. Îi sfătui să-şi găsească adăpost până când furtuna avea să treacă.

Bizar. Nici o adiere de vânt nu se simţea. Dar erau prea obosiţi şi îşi doreau prea mult să facă un popas, aşa că profitară de bunăvoinţa spiritului. Tio cercetă întunericul şi descoperi o grotă. Pentru prima oară de când porniseră pe acest drum anevoios aprinse felinarul şi lumină peştera.

Era goală, goală şi tristă. Pereţii păreau fără de viaţă, iar pământul nu păstrase nici măcar puţină umezeală. Pentru cursul natural nu era prea bine, dar pentru ei era destul de satisfăcător.

Acum, în sfârşit. aveau să poată dormi câteva minute, poate ore, dacă cerul ţinea cu ei.

Adormiră înainte ca furtuna să înceapă şi atunci când se treziră, acelaşi întuneric îi pândea. Har-dur îi privea din depărtare. Sior şi Photine încă nu se obişnuiseră suficient cu răceala ce-o emana.

– E timpul, sună glasul său aspru. Trebuie să pornim la drum şi să salvăm cartea.

Se treziră greu, abia dacă simţiră ceva din somnul acela. Sior se controlă la piept pentru a fi sigur că manuscrisul este încă acolo. Era. Răsuflă uşurat şi porni greoi spre ceilalţi. Photine părea mult mai frumoasă atunci când era răvăşită. Sior o privi precum un îndrăgostit, apoi, dându-şi seama de ceea ce făcuse, roşi ca un copil. Tio şi elpidul porniră înainte. Felinarul se stinse. Acelaşi întuneric îi împresura.

*

Har-dur părea că miroase atmosfera. Stătea în poziţia de drepţi de mai bine de o jumătate de oră, timp în care nimeni nu mişcă sau scoase vreun cuvânt. Spiritul nopţii părea să adulmece cărarea. După mult prea mult timp, poate ore; momente în care ceilalţi adormiră şi visară. Har-dur se-ndreptă spre ei.

– Tot înainte, spre vest.

– Ţi-a luat atâta timp să ne spui asta? se înfurie Sior.

– Pentru oameni doar timpul contează, dar nu le pasă dacă aleg drumul corect sau ba.

– Există riscul ca Nimicul să fie în cealaltă direcţie, interveni Tio. E greu să mergi pe un drum pe care nu poţi păşi.

Sior îşi plecă fruntea. Îndura prea multe de unul singur. Nici nu mai avea noţiunea timpului sau a spaţiului. Nu ştia de cât timp plecase sau încotro se-ndreaptă. Pentru el punctele cardinale se reflectau în soare, în stele, în lună, dar acum era total debusolat şi îşi pierduse încrederea că avea să mai reuşească. Se aşteptase să îl vadă măcar pe Fawrr în ultimul timp, se aşteptase ca T şi Liort să dea vreun semn de viaţă. Dar aşteptase în zadar. Simţea că rămâne singur, iar singurătatea era mai cruntă decât bezna în care erau afundaţi.

– Îmi pare rău. Har-dur. Sunt doar...

– Speriat, băiete. Eşti speriat. Şi e normal să fie aşa. Cei ce se îndreaptă spre nimic încep să simtă durerea şi răceala. Sufletul li se afundă în melancolie, iar bezna aceea este mult mai cumplită decât asta.

Merseră tăcuţi un timp, iar ceea ce aveau să simtă de aici înainte avea să fie cu adevărat cumplit. Nimicul îţi arăta toată durerea, drumul sufletului spre beznă îşi începea călătoria într-un ţinut muntos şi destul de secetos. Dacă ar fi fost soare probabil că le-ar fi ars plămânii, dar încă se mai simţea mirosul, fin, al prafului; încă mai simţeau durerea paşilor de dinaintea lor. Puteau auzi bocetele celor ce îşi pierduseră cumpătul; urletele celor ce călcaseră pentru ultima oară pe calcarul uscat al munţilor.

De aici urcau, iar urcuşul pe întuneric era aproape imposibil. Nimicul nu era prea departe, cel puţin aşa susţinea elpidul. Nimicul era pretutindeni, era în fiecare colţişor al minţii lor, important era să-l găsească toţi în acelaşi timp.

Continuară să urce. Crăci veştede le loveau chipurile; pietre alunecoase îi aruncau înapoi cu câţiva paşi, şi iar, şi iar o luau de la capăt fiind mânaţi de o voinţă invizibilă.

Pentru Photine era cel mai greu. Putea să mânuiască spada şi să-şi mişte picioarele destul de repede, dar asta era prea mult pentru ea. Simţea cum sângele îi şiroieşte pe obraji, iar ea nu avea de gând să facă absolut nimic pentru a-l opri. Sângele şi transpiraţia se uneau într-un amalgam de mirosuri. Voia să moară. Nu îşi dorea nimic altceva decât moartea. Şi chiar când disperarea ajunsese la cote maxime, susurul unui pârâu se auzi din depărtare. Era primul semn de viaţă dat de natură în ultimul timp.

– Auzi, Sior? Auzi sau e doar o închipuire a mea?

Băiatul încercă să-i zărească silueta.

– Nu, nu te înşeli.

– Asta înseamnă oare...

– ... Tio, aprinde felinarul.

– Eşti nebun, băiete? Vrei să ne ia duşmanul urma?

– Tio, nu e nimeni pe aici, iar Photine are nevoie să ajungă la râu.

Un vânt rece trecu pe deasupra lor:

– Bine, fie.

O scânteie lumină întunericul, apoi lumina începu să

descopere tot mai mult împrejurimile. Sior se simți dezamăgit. aproape că-i părea rău că-i ceruse lui Tio să aprindă felinarul. Locul era de-a dreptul oribil. Bolovani plini de mâzgă alunecoasă: plante sau ceva asemănător lor de culoare sângerie, iar sus, sus printre pietre și bolovani se zărea marea „minune". Apa de care aveau atâta nevoie era aproape de aceeași culoare cu bezna.

Photine icni dezamăgită. Chipul aproape că nu i se mai zărea printre broboanele de transpirație și sânge. Rănile provocate de cine știe ce plante i se adânciseră. Chipul părea că îi fusese tăiat înadins. Atâtea răni, atâta durere. Sior încercă să înlăture grimasa și o strânse la pieptul lui.

– Va fi în ordine. Îți jur!

Fata încercă să nu pară speriată. Citise pe chipul lui și al lui Tio disperarea. Dar ea nu avea să se lase pradă acelei dureri. Simți cum o rafală de vânt îi usucă rănile. Ameți. O amețeală plăcută. Văzu la început lumina, apoi chipul Reginei. Zâmbea. Zâmbea atât de frumos, că aproape o făcu să uite de suferință. Apa din depărtare i se păru acum pură, albastră precum cerul la amiază. O oază fermecată.

Păși printre ceilalți fără să mai simtă durere sau teamă. Nu putea fi oprită. Îi auzea. Îi simțea. Încercau s-o îndepărteze de acel izvor, dar nu aveau să izbutească. Merse cu îndârjire, chiar dacă mâinile lor se încolăciseră pe trupul ei. Apoi glasul. Glasul rece, dur, din adânc o făcu să revină la viață:

– Lăsați-o să meargă.

Feeria dispăru. Foriniana nu era acolo. Apa era la fel de murdară. Dar Har-dur considera că nu făcea nimic rău. Iar ea înainta. Merse până când izvorul cel negru se împreună cu pietrele cele mai de jos și curgea precum un firicel. Duse mâna cu sfială, cu temere. Și... minunea se înfăptui odată cu atingerea ei caldă și tematoare. Apa se transformă. Apă pură, curată.

– Asemeni ție, spuse Har-dur. Apa asta poate fi băută doar de un suflet curat.

Își văzu chipul... Disperare. Teamă. Durere. Chipul ei frumos dispăruse în spatele unor zgârieturi adânci. Nu plânse. Nu avea de ce să se jelească. Ea își alesese destinul sau poate că nu. Dar singura dorință îi era aceea de a-și șterge sângele. Își făcu palmele copaie și luă apă.

Răcoare. Senzația de bine. Se spălă până când și ultima urmă de sânge dispăru. Când se privi din nou...

– O, o... Priviți.

Și da, aveau ce să vadă, căci apa îi vindecase toate rănile. Sior rămase uimit. Oare și sufletul lui era la fel de pur? Îndrăzni să atingă apa, și aceasta rămase la fel de limpede și clară. Băiatul bău, și dintr-o dată se simți sătul. De parcă ar fi mâncat întreaga zi pe săturate. Și mai apoi se simți de parcă ar fi dormit o săptămână încontinuu. Tio și Photine îl urmară.

Veselia pusese din nou stăpânire pe ei.

– Har-dur, vino și tu, îl îndemnă Sior.

Spiritul rămase deoparte.

– Mă tem, micul meu prieten, că nu ar fi la fel de îndurătoare și cu mine. Sufletul meu s-a născut în beznă, asemeni acestor ape. Iar ele nu-i slujesc decât pe cei curați.

– Dar nu se poate, se supără Photine. Tu ai un suflet la fel de...

– Nu, eu doar încerc să îmi plătesc o datorie față de Aratt. Elpizii trăiesc doar pentru ei, dar uneori mai au de plătit câte o datorie. Iar cuvântul ne e cuvânt.

Nu se mai chinuiră să-l convingă. Fiecare și-a dat seama că spiritul este mult mai complex și plin de secrete decât ar fi reușit ei să înțeleagă. În schimb, s-au bucurat o oră întreagă de râul binefăcător ce le-a dat forța de-a merge mai departe cu sufletele deschise.

*

Următoarele două zile nu simțiră nevoia de odihnă sau de mâncare. Dar efectul râului începea să dispară. A treia zi a decurs mult mai greu. Fără mâncare și apă era tot mai neplăcut. Căci elpidul le interzisese să ia apă în burdufuri, spunându-le că nu va mai avea același efect.

În cea de-a cincea zi, efectul dispăru cu totul, iar drumul urca tot mai mult. Spre ce? Nu se știa. Doar Har-dur părea să știe secretul drumului ce-l urmau. Era impresionant cum se strecura prin beznă fără nici cea mai mică dificultate; cum reușea să se orienteze doar meditând o oră sau două; cum înțelegea fiecare fenomen ce se petrecea în apropiere sau depărtare.

În cea de-a cincea zi spiritul fusese mai tăcut decât de obicei. Sior aproape că învățase să-i înțeleagă tăcerea, iar aceea nu era deloc bună.

– Ce se petrece? îl întrebă într-un târziu. Când cu chiu cu vai se apropie de ființa sa rece.

Elpidul nu-i răspunse atunci, ci după o îndelungă tăcere.

– Războiul începe.

– Őriat?

Nu obținu nici un răspuns, dar i se păru că aprobă ușor din cap.

În următoarele zile merseră tăcuți, Sior nu se gândea decât la Noriat, în timp ce Photine încă își mai făcea griji cu privire la tatăl său.

Erau cu toții abătuți și înfometați. Uneori imaginația le juca feste, făcându-i să zărească lumină acolo unde ea nu exista sau glasuri acolo unde nu se auzeau. În cea de-a zecea zi căzură într-un somn adânc și abia mult mai târziu se treziră.

– În sfârșit, afirmă spiritul nopții. Sorian se apropie. Se pare că a reușit să găsească drumul.

Inima fetei tresări.

– Ești sigur?

Har-dur nu răspunse, dar nici nu mai era nevoie. De câte ori se înșelase el?

– Nu îți fă griji, încercă s-o îmbărbăteze Sior. Va fi bine. Te voi proteja.

– Nu îl cunoști. Mânia îi e teribilă.

– Nu vă faceți griji, interveni Tio. Sorian vrea doar să își îndeplinească destinul.

– Ce vrei să spui cu asta? se minună Sior.

Bătrânul oftă.

– Nu sunt sigur băiatule, dar sper ca Liort să vină cât mai repede cu răspunsul.

Bineînțeles că nimeni nu se aștepta ca Liort să apară, precum un cavaler, cu răspunsul dorit. Merseră în continuare fără apă și mâncare. Caii îi lăsaseră mult în urmă, nu mai aveau nevoie de ei, de fapt făpturile nu mai erau bune de nimic. Timpul începu să se scurgă tot mai încet pentru călători. Înfometați, însetați, murdari, fără nici un sens aparent, dar continuau să meargă. Mergeau mecanic, căci din gândul lor dispăruse destinația, cu toate astea înaintau.

Tio îmbătrânise şi mai mult în ultimul timp, parcă nici mişcările nu îi mai erau la fel de delicate şi fâşnețe. Fiecare trecea prin propria-i deprimare, confruntându-se cu un altfel de timp. Un timp încet ce le mânca din suflet.

În cea de-a cinsprezecea zi, fără pic de apă şi mâncare, Har-dur reuşi să facă rost de toate acestea. E drept că mâncarea nu arăta prea bine; ierburi aromate, pe care spiritul le găsise cu greu şi susținea că țin de foame. Apa, cine ştie de unde o adusese. Adevărul este că spiritul dispărea adesea după ce se asigura că ei merg pe drumul cel drept. Odată cu mâncarea veni şi cu veşti îmbucurătoare:

– Sorian şi armata lui s-au împotmolit. Le va lua cel puțin două zile să scape de nisipurile mişcătoare, şi cel puțin patru să ne ajungă din urmă. Dar eu cred că şi mai mult, ținând cont că sunt oameni şi au nevoie de odihnă. Aşadar aveți o zi la dispoziție să vă odihniți. Puteți să aprindeți şi felinarul, oricum nu vor zări din situația în care se află.

– Chiar crezi că vor scăpa? se interesă Tio.

– Probabil că da. Cel puțin jumătate din ei tot vor reuşi.

Mâncară, băură şi restul timpului se odihniră. Sior avu vise stranii, ce nu reprezentau nimic la început, dar care cu timpul începură să se intensifice. Aşa că somnul lui nu fu unul prea odihnitor. Dar atunci când se trezi fu recunoscător şi pentru asta.

Când se treziră cu toții găsiră şi mai multă iarbă comestibilă, şi chiar dacă nu avea un gust grozav, se înfruptară închipuindu-şi că mănâncă bunătăți regale aduse pe platouri de argint.

Cea de-a şaptesprezecea zi începu mai bine. Urcuşul nu mai era la fel de abrupt. Undeva în depărtare se zărea o ceață solidă de un gri intermitent şi licărirea unei luminițe.

– De aici până acolo, le indică Har-dur, mai avem foarte mult de mers. Poate că prea mult. Vă va fi mai greu să vă odihniți şi mult mai greu vă va fi să ajungeți toți în acelaşi timp.

– Cum adică? interveni Sior.

– Mințile voastre trebuie să perceapă în acelaşi timp starea de Nimic. Altfel unii vor ajunge mult prea repede şi alții mult prea târziu.

– Vreau să facem un pact, i se adresă Tio lui Har-dur. Acesta încuviință din cap şi bătrânul continuă: dacă nu voi fi în stare să ajung o dată cu Sior, însoțește-l. El nu poate să rămână singur.

– Nu îți fă prea multe griji în privința asta. Oricum l-aș fi însoțit.

Continuară să meargă, de data asta având felinarul aprins. Drumul, chiar dacă nu mai era abrupt, era plin de capcane. Uneori apăreau de te miri unde, nisipuri mișcătoare, alteori mâluri și tot felul de lucruri bizare. De aici drumul devenea periculos, căci în Grota Sitului, la câțiva kilometri depărtare, sălășluiau paznicii nimicului, cei despre a căror existență doar Har-dur știa momentan. Nu avea de gând să le spună celorlalți până nu se vor apropia suficient și până ce nu îi va lăsa să se odihnească cum se cuvine.

CAPITOLUL VII
DRAGOSTE MĂSURATĂ ÎN CLIPE

Mergea agale de câteva zile. Agape era obosită aşa că păşea pe lângă ea. Din când în când mai dădeau peste câte o oază de verdeaţă unde îşi lăsa calul să pască liniştit, apoi porneau la drum în aceeaşi linişte desăvârşită.

Singura sursă de lumină erau bulgării Sironei, dar şi aceştia începeau a se micşora zi de zi.

Era abătută. Fawrr nu îi ascultase chemarea, iar ea era singură pe un drum necunoscut fără să ştie în ce direcţie se-ndreaptă. Părea răvăşită, dar cel puţin reuşise să îşi pună informaţia în ordine. Măcar ştia ce aşteptau ursitoarele de la ea. Ştia ce aşteaptă Sorian de la ea. Ştia, acum, că doar ei contează. Dar, inevitabil, gândul îi zbura către Noriat. Nu putea să nu se întrebe dacă acesta se va descurca doar cu ajutorul lui Troten. Era o enigmă. Nu putea decât să aibă încredere în bărbatul ce altădată făcuse parte din garda tatălui său.

Acum, mai mult ca niciodată, îi lipseau oglinzile. Ba chiar îi lipseau şi cristalele roşii, cele ce încercau s-o ademenească într-un joc periculos. Încă nu ştia importanţa celor ce-o învăţase Eloim, spirotul. Presupunea că, până la urmă, toate învăţăturile lui aveau să capete contur, iar ea va şti cum să le folosească ca pe o singură putere. Cu toate că, în ultimul timp, îi lipsise antrenamentul, chiar şi cel mental. Nu se mai gândise decât la vrăji simple cum ar fi bulgării de foc ce-i luminau calea cât de cât.

Poate şi peisajul ce i-l oferea focul o făcuse să uite cu desăvârşire de vrăjile învăţate, de lucrurile ce contau cu adevărat. Dar de când întunericul pusese stăpânire, nimic nu mai era ca înainte. De fapt, nici nu avea cum să mai fie. Totul semăna cu o iarnă uscată ce fură viaţa din oameni. Trecuse prin două sate, complet părăsite, şi un oraş cu doar zece locuitori, restul ori muriseră în agonie, ori încercaseră să plece spre Ţinutul Zânelor, acolo unde se zvonea că soarele încă mai este pe cer. Ea ştia că astea sunt doar minciuni, dar o parte din ea voia să creadă că este adevărat şi că Niara se află sub protecţia soarelui.

În cea de-a şasea zi, de când părăsise lumea arkuzilor, ajunse într-un oraş, undeva la Est de Ţinutul Morţii, sus, spre Nimic. Oraşul nu era unul dintre cele părăsite. Din contră, aici părea că viaţa îşi urmează cursul firesc, necontând prea mult dacă e beznă sau lumină. Zeci de felinare erau aprinse pe fiecare străduţă, era atât de multă lumină că nici nu se simţea lipsa soarelui. Merse un timp, destul de îndelungat, şi dădu peste un han vechi, dar bine întreţinut. După ce îşi lăsă calul în grija grăjdarului se avântă în sala de mese acolo unde comandă cea mai bună mâncare.

Era bizar. Dar până atunci nici nu observase că acele fiinţe nu sunt oameni. Păreau a fi niandri. Ea văzuse doar unul, în grota lui Hioram, şi acela destul de pipernicit. Curaţi, spălaţi, şi cu haine dintre cele mai frumoase, arătau altfel. Într-un fel aveau fizionomii omeneşti, iar cei de sex feminin erau chiar frumoşi. Doar pielea albăstruie le trăda rasa. Sirona nu era sigură că aceste fiinţe sunt prieteni sau duşmani ai omului, dar nu avea de ales şi nici cale de întoarcere.

Hangiţa, o niandră cu ochii de un albastru fosforescent, cu buze roşii şi mâini delicate, se apropie de masa ei.

– Mai doriţi ceva?

Sirona îi făcu semn din cap că nu. Până atunci îşi ascunsese identitatea sub pălăria cu boruri mari, dar era sigură că în cele din urmă aveau s-o descopere.

– Doar o informaţie.

– Ascult.

– Vă deranjează foarte tare prezenţa oamenilor?

Hangiţa păru încurcată, aproape că reuşi să zărească o urmă de roşeaţă în obrajii albaştri.

– Chiar deloc. Nouă ne plac oamenii. De fapt, sunt singurii care ne agreează, la rândul lor.

– Atunci, cred că pot răsufla uşurată. Sirona îşi dădu jos pălăria lăsând să i se vadă pielea albă şi părul plin de praf.

Niandra nu păru surprinsă, ci, din contră, uşurată.

– Am crezut că faceţi parte din vreo rasă rivală, când v-am văzut cu pălăria aceea mare ce vă acoperea ochii.

– Şi eu am fost neliniştită, mărturisi Sirona. Nu am mai văzut decât un niandru în grotele Össeatului, dar acela era destul de şifonat.

Hangiţa oftă.

– Din păcate, mulți dintre noi au ales acel drum după ce a opta zână ne-a declarat ființe morbide.

– Sunteți niște ființe frumoase, indiferent de ce ar spune zânele.

– Poate că este așa, cu toate că nimeni nu a văzut vreo zână, se spune că ele sunt impecabile.

– Mă îndoiesc. Toți avem defecte.

– Posibil. Doriți și-o cameră?

Sirona aprobă din priviri, iar hangița dispăru la etajul superior pentru a-i pregăti camera promisă.

*

Abia după două zile părăsi orașul niandrilor. Cele două zile fuseseră cât de cât dedicate magiei. Rememoră tot ce învățase cu Eloim și își consultă oglinda. Consultase prezentul de câteva ori pentru a da de urmele lui Sior. În cele din urmă îl zări, împreună cu Photine, cocoțați pe un munte. Îi veni să turbeze de furie pentru că nu știa ce s-a întâmplat în realitate și ce caută fata alături de fratele ei. Prezența lui Tio o mai liniști, dar nu-i zări niciunde pe Liort și T, ceea ce o făcea să își pună alte semne de întrebare. Și-ar fi dorit ca cineva să îi spună ce se întâmplă. Și-ar fi dorit ca Fawrr să vină cu vești, să îi cânte, să își facă simțită prezența.

Bulgărele de foc ajunsese, din nou, la dimensiunea comandată de Sirona. Chiar și Agape era mai mulțumită și mai în forță. Așadar, drumul putea să continue destul de mult de acum încolo. Agape nu mai era folosită pe post de cal, ci pe post de cărăuș. Sirona avusese grijă să își ia suficiente provizii, știa că drumul spre Nimic poate să dureze infernal de mult.

Într-una din zile, poposi lângă o apă. Picioarele i se umflaseră și vru să scape pentru câteva clipe de strâmtoarea cizmelor. Cu greu își putea imagina cum o prințesă sau o regină poate să poarte încălțămintea aia incomodă de fată, din moment ce ea pătimea atât din pricina cizmelor ce erau destul de comode pentru un luptător.

Rămase cu picioarele în apă până ce simți că nu o mai ard atât de puternic. Apoi își curăță spada, cu toate că nu era nevoie și luă o mică gustare. Chiar când se pregătea s-o ia din loc auzi

un murmur. La început ca sunetul unei harpe pe ale cărei corzi scăpărau degete lungi, nu prea dibace. Apoi se auzi ca o durere apăsătoare şi în cele din urmă cântecul fu clar şi cuprinzător. Recunoscu îndată glasul lui Fawrr ce se îndrepta spre ea. Aripile îi fâlfâiră nervos şi ateriză chiar lângă Agape.

Într-un exces de fericire, fata îmbrăţişă pasărea cu toată puterea ei, moment în care Fawrr se transformă în Sir Hollw.

Privirea lui o ferecă şi pe dată simţi cum întreg sufletul i se răscoleşte în stomac. Hollw îi sărută fruntea cu buzele sale reci, ce păreau a fi moarte de secole întregi.

– În sfârşit, spuse Sirona, ai ajuns la mine.

– Nu te-aş fi lăsat singură. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că nu te voi putea conduce prea mult.

– Nu-i nimic.

O cuibări şi mai mult la pieptul său simţind cum dragostea i se scurge prin vene. Era liber de acum, liber să fie om. Dar chipul i se întristă când îşi aminti că Sirona trebuia să renunţe la dragostea lor, chiar şi el trebuia să renunţe. Dar, în acest moment nu mai conta decât faptul că o atingea. Simplul fapt că era a lui şi tot universul acela plin de durere dispărea. Chiar şi privirea îi deveni clară, nu i se mai citea în ochi durerea, iar figura îi era mult mai caldă.

Şi Sirona simţea iubirea. Mult mai adevărată şi fără de ocolişuri decât ceea ce simţise în legătură cu Ing. Între ei exista puritatea. Puritatea sufletelor ce se iubesc de mult timp într-o taină ce nu are să prindă contur. Dar taina lor devenise adevărată. Iar acum, se aflau unul în braţele celuilalt ca nişte copii gata de primul sărut.

Sirona simţi cum roşeşte atunci când Hollw îşi apropie buzele, acum calde, de ale ei. Sărutul acesta păru veşnic şi mai pur decât apele oricărui izvor. Mai pur decât lacrima, decât cerul sau soarele. De parcă toată viaţa lor se rezuma la acea clipă.

Sirona se agăţă de această speranţă.

– Acum eşti om din nou. Pentru totdeauna.

– Da, spuse el încercând să-şi ascundă tristeţea din privire. Vei fi regina mea într-o bună zi, în viaţă sau în moarte.

Sirona nu dădu importanţă cuvintelor, ci se agăţă de el ca de cea din urmă speranţă.

– Împreună ne va fi mult mai bine.

Hollw se îndepărtă. Nu voia să-i strice clipa asta de fericire ce în curând avea să se transforme în cea mai cruntă agonie. Preferă să-i povestească despre Photine, despre cum își trădase tatăl și se aliase cu Sior. Îi povesti și despre Gardian și Păstrător, dar nu fu în stare să-i dezvăluie decât faptul că veniseră să-l prevină. Restul avea să afle la timpul potrivit.

Pentru puțin timp, Hollw avea să fie un altul. Durerea ființelor pământului nu avea să se mai restrângă în el, iar Turnul Morții nu îl mai putea chema în ajutor. Doar magia îi mai rămăsese, suficient de puternică și bine ascunsă în gândul lui.

Următoarele zile merseră împreună și se bucurară de fiecare clipă. Hollw o învăță pe Sirona cum să ajungă în Nimic și cum trebuie să se apere de cei ce păzeau intrarea. Îi mărturisi dragostea ce i-o purta chiar din clipa în care îi simțise prima durere reală, aceea când se despărțise de Niara. Îi spuse cât de mult suferise când a înțeles că inima ei îi e dată lui Ing și, în nenorocirea lui, cât de mult se bucurase când acesta și-a dat sufletul. Bucurie pe care o regretă imediat, știind că el e următorul Salvator și cel ce trebuie să renunțe definitiv la dragoste.

Acum era cu ea și se simțea mai fericit decât fusese în întreaga lui viață. Și Sirona simțea aceeași fericire de neclintit, îi fusese destinată lui, iar ea ar fi trebuit să înțeleagă încă din prima clipă când îl zărise. Merseră mult timp împreună până când ajunseră la poalele muntelui pe care cu câteva zile în urmă îl urcase Sior. De aici drumurile lor aveau să se despartă pentru câteva zile.

– Trebuie să-i vorbesc lui Furlamir, spuse Hollw. Încă mai avem ceva de lămurit. Am să te ajung din urmă în câteva zile. Orice ar fi, să nu dai înapoi. Știi că am să fiu alături de tine orice s-ar întâmpla.

Despărțirea se produse după o îmbrățișare lungă și un sărut pătimaș. Hollw știa că va fi cel din urmă, dar Sirona nici nu bănuia.

CAPITOLUL VIII
ŐRIATUL SUB ASEDIU

– Stingeţi felinarele şi tot ceea ce luminează, urlă Troten cât putu de tare. Apoi se întoarse spre Noriat ce avea o ţinută demnă de un rege:

– Pe grumi îi vom termina pe beznă. Nu au nici o şansă.

– Şi sperienii?

– Sunt la două zile distanţă. Până atunci să scăpăm de pericolul imediat.

Troten şi Noriat adunară oamenii şi le explicară cât putură de bine punctul sensibil al grumilor, şi anume vederea slabă pe timp de noapte. Apoi îi aşezară în poziţii strategice sperând să fie cu efect. Acum nu mai aveau decât să aştepte, iar aşteptarea nu dură foarte mult.

Zeci de făclii se zăreau în depărtare, pe drumul principal.

– Trebuie să-i luăm prin surprindere şi să stingem orice sursă de lumină.

– Apă, hotărî Noriat.

– E greu să arunci apă pe făclii şi apoi să fii şi pregătit de atac, oamenii noştri trebuie să aibă tot timpul mâna pe spadă.

Troten făcu ultimele pregătiri punând arcaşii pe cele mai înalte clădiri din Őriat. Acum nu mai aveau decât să se roage la *Şarama* şi să spere că, aşa încătuşată cum era, aceasta va ţine cu ei.

Grupul de grumi păşiră în Imperiu. Rafala de arcuri porni spre ei, doborându-i pe cei mai din faţă. Din beznă ieşeau spadasinii, luându-şi duşmanul prin surprindere. Ceva mai în mijlocul oraşului se aflau cei ce foloseau sulițele. Aceştia erau „artileria grea", aşa cum îi plăcea lui Troten să-i numească.

Bătrânul îşi încălecă calul şi porni în ajutorul spadasinilor. Un număr semnificativ de grumi zăceau la picioarele lui, dar alţii şi alţii apăreau din beznă încercând aceeaşi strategie ce o adoptase şi Troten. Bătrânul le făcu semn spadasinilor să se retragă, apoi, la alt semn, săgeţile cu foc porniră spre inamicul ascuns în beznă. Voci panicate se auziră de partea cealaltă a baricadei.

Între timp regele stătea la pândă alături de sulițași, fiind chiar el un mânuitor desăvârșit al acestui obiect. Ceva mai departe stăteau tinerele femei ce învățaseră, între timp, să mânuiască o spadă sau o lance. Tensiunea se simțea peste tot.

Alte urlete și țipete se auziră îndată ce arcașii își terminară misiunea și spadasinii, conduși de Troten, porniră atacul. De data aceasta, totul se petrecu mult mai violent, grumii devenind agili și reușind de câteva ori să își ia adversarul prin surprindere.

Când numărul de ostași al inamicului deveni prea mare, iar din tabăra Ŏriatului căzuseră deja prea mulți, regele și oamenii săi porniră în apărare. Câteva torțe se aprinseră, dar dispărură la fel de repede precum apăruseră. Oamenii, în acest moment, deveniseră îngroziți de lumină, așa că femeile, cele mai vârstnice, reușeau, cum necum, să arunce apă pe torțele dușmanilor.

Pentru un timp războiul păru a fi în favoarea Ŏriatului, apoi balanța se înclină spre grumi. Veneau tot mai mulți, și se știa că sunt destul de rapizi. Troten ceru retragerea pentru a avea timp să pună un nou plan la cale.

*

În scurt timp, partea asediată a Ŏriatului deveni un furnal luminos. Se estimau în jur de cinci mii de grumi, dintre care jumătate aveau torțe ce luminau până departe. Oamenii regelui erau pe jumătate; chiar dacă ar fi reușit să stingă luminile tot erau în inferioritate și tot s-ar fi pierdut vieți prețioase.

Troten puse arcașii pe zidurile palatului și încercă din răsputeri să găsească o soluție. Bineînțeles că cea mai bună i se părea aceea ca arcașii să-și încerce norocul, deoarece bestiile nu știau să întindă arcul și, din punctul ăsta de vedere, erau superiori. Dar ce se făcea dacă, chiar și jumătate, ar fi scăpat din focul săgeților? Erau mult mai puternici ca ei și aproape de două ori mai mari. Lăncierii lui nu erau dintre cei mai pricepuți, de spadasini nici că se mai punea problema. Cu toții erau țărani simpli ce învățaseră în ultimele luni să facă una ori alta. Simțea că le-ar cere prea mult, că nu ar fi corect față de ei.

Altfel ar fi stat situația dacă ar fi avut o armată profesionistă. Mai racolase câțiva dintre foștii luptători ai Șiarului, dar aceștia

erau destul de bătrâni şi erau mai buni ca strategi decât ca luptători. Decise să mai aştepte câteva ore sperând să-i vină vreun ajutor de undeva. Se gândi la gemeni şi spera ca ei să ştie necazul în care se află şi să trimită ajutoare.

Oamenii deveniseră destul de reci în relaţia cu bătrânul. Aproape că nu mai aveau curaj să lupte. Se retraseră pe lângă palat şi aşteptau şi ei o salvare.

Şi iată că se auziră ţipete şi urlete şi un atac violent fu pornit împotriva grumilor. Torţele începură să se stingă, doar câteva mai îndrăzneţe rămânând în picioare. Un arcaş coborî de pe zid şi fugi spre Troten şi rege. Avea figura palidă şi îngrozită.

– Par a fi fiinţe venite din beznă. Cele mai groteşti pe care le-am văzut.

Troten se urcă la rându-i pe zid. Într-adevăr, imaginea nu era prea îmbucurătoare; chiar dacă creaturile îi scăpau într-o oarecare măsură de grumi, nu se simţea prea fericit să le ţină piept celorlalţi. Dintre toţi se remarcă un uriaş ce păşea alene şi nepăsător spre porţile palatului. Când ajunse suficient de aproape, Troten îndrăzni să-i strige:

– Nu te apropia, astfel arcaşii mei vor fi nemiloşi.

Uriaşul se opri. Troten era convins că e mai înalt ca zidul şi că dintr-o suflare ar fi devenit toţi frunze. Dar răspunsul bestiei fu calm şi surprinzător:

– Sunt Hioram. Stăpân al tavernelor necunoscute din Ősseat. Prieten al Sironei şi al lui Sior. Vin aici chemat de Liort. Le-am promis ajutor necondiţionat, iar acum am venit să ne respectăm promisiunea. Deschideţi porţile ori ba?

– Aşteaptă, îi ceru bătrânul.

Era destul de debusolat şi nu ar fi fost în stare să ia o astfel de decizie de unul singur, aşa că îi ceru sfat lui Noriat.

– Deschide, spuse regele. De-o fi să cădem în capcană atunci pot spune că asta ne-a fost soarta. Dar, într-o oarecare măsură, am încredere în judecata Sironei şi tind a crede că uriaşul grăieşte drept.

– Cum vrei, Noriat, dar să nu spui că nu te-am prevenit.

– Fii pe pace, am să-mi accept soarta oricare ar fi aceea.

Troten făcu o plecăciune apoi le făcu semn oamenilor să deschidă porţile. Imaginea de dincolo de ziduri era încurajatoare. Luminile dispăruseră în întregime, iar majoritatea

grumilor pavau străzile. Cei ce scăpaseră o rupeau la fugă fără să fie tentați să mai întoarcă privirea. Creaturile terminaseră războiul în mai puțin de o oră. Acum toate acele bestii stăteau în spatele uriașului cu ochii holbați și balele curgându-le. Uriașul făcu un pas în față.

– Suntem bineveniți?

– Poftiți, îi îndemnă Troten. Și vă mulțumim.

După ce bestiile își găsiră câte un loc în spatele zidurilor, Hioram se înfățișă în fața celor doi conducători, regele și Troten.

– Nu ne va fi la fel de ușor și cu sperienii, le mărturisi prea brusc. Așa că vă rog să mă lăsați pe mine să concep strategia.

Troten îl privi oarecum neîncrezător, dar regele fu de-a dreptul mulțumit.

– Bine, fie. Dar spune-ne cum ai întâlnit-o pe Sirona. Ce făcea?

– Singura veste ce v-o pot da este că Ingvarr a murit în peșterile Osseatului.

Cei doi se priviră întristați, dar Hioram continuă:

– Sirona era bine când a plecat, cu toate că am simțit-o mai tristă decât mi-aș fi dorit. Dar mai mult nu vă pot spune. Ceea ce pot să vă spun e că în cel mult două zile vor apărea și piticii luptători, chemați de un prieten de-al Sironei, Orett. Sper ca sperienii să întârzie destul.

– Îmi e teamă că nu vor veni singuri, se manifestă Troten. După ce grumii le vor povesti ce s-a întâmplat, fii sigur că vor aduna tot ce vor găsi în cale.

– Ceilalți sunt doar iarbă în calea noastră, de sperieni ne temem.

– Și noi, mărturisi regele.

– Atunci, dacă îmi permiteți, am să vă iau oamenii și am să le spun în ce fel vom ataca. Dar mai întâi aș avea nevoie de o iscoadă pe drumul principal. Se chiorî la una din creaturi și îi făcu semn celei verzi. Troten recunoscu imediat rasa: o niandră. I se păru nedrept să trimită o femeie drept iscoadă, dar nu făcu nimic pentru a se împotrivi uriașului.

Hioram îi spuse să îi ia pe Nevăstuică și pe Ochi-Bun și să păzească drumul. Nevăstuică se dovedi a fi un trol mic, cu cap cam mare, dar destul de iute atât de mână, cât și de picior. Fără nici o greutate, își băgă mâna în buzunarul lui Troten și îi fură o monedă. Bătrânul nici nu ar fi observat dacă Hioram nu i-ar fi

restituit moneda şi nu şi-ar fi cerut scuze. Ochi-Bun nu era decât un hort (spiriduş) mic. Dar numele i se potrivea de minune. căci avea nişte ochi mari ce aproape îi acopereau întreaga faţă. După ce făcură o plecăciune, cei trei „spioni" părăsiră curtea regală.

Hioram strigă adunarea şi bestiile şi oamenii deopotrivă se arătară în faţa lui. La început îi privi suspect, de parcă încerca să vadă dincolo de ei. Adevărul e că nu încerca decât să-i numere, doar că oamenii se simţeau ciudat sub privirile bestiei şi atunci când aceasta vorbi, unii din ei abia se stăpâniră să nu o ia la fugă.

– Bun, spunse el adresându-se lui Troten. Suntem în jur de şase mii. Câţi arcaşi avem?

Troten făcu o sforţare de memorie.

– Nu prea mulţi, doar trei sute.

– Trei sute de oameni. Bun, sunt destui pentru linia a doua. Eu am patru sute de Driade (spirite ale pădurii), toate trag remarcabil cu arcul şi avantajul este că sunt cameleoni. Se pot face una cu bezna şi nimeni nu va şti de unde trag. Uite ce zic eu, bătrâne...

Făcu o scurtă pauză gândindu-se la ceva anume şi continuă:

– Driadele mele se vor ascunde pe acoperişurile din jur. Voi pune o sută chiar pe drumul principal. În felul acesta vor fi luaţi prin surprindere, e greu să lupţi cu ceva ce nu vezi. Oamenii tăi vor rămâne pe zidurile palatului, trag destul de bine, dar sunt şi foarte fragili. Driadele nu pot fi ucise decât de foc, în schimb oamenii... Ei, asta e altă poveste.

Le ceru arcaşilor – şi celor umani şi driadelor – să iasă din rând şi continuă să se uite cercetător spre ceilalţi.

– Văd că ai femei. Ce ştiu să facă?

– Unele folosesc spada, altele lancea.

– Şi cele bătrâne?

– Ele nu fac nimic. Le-am folosit pe post de robineţi cu apă, pentru a stinge torţele inamicului.

Hioram nu spuse nimic, doar le făcu semn celor bătrâne să se ducă în altă parte şi le rugă pe cele tinere să iasă în faţă. Doar cincizeci, nici mai mult, nici mai puţin.

– Bine, le putem folosi ca iscoade direct de pe câmpul de luptă. Femeile se pot strecura uşor, sunt agile.

Aruncă alte priviri cercetătoare. De data asta Troten începea să creadă că uriaşul suferă de îngâmfare, dar nu spuse nimic, ştiind că nu i-ar face pe plac regelui.

Hioram rămase pe gânduri ceva timp. apoi întrebă:
– Câți spadasini ai?
– În jur de două mii, spuse mândru bătrânul.
– Impresionant. Cât de bine se descurcă?
– Cinci sute sunt desăvârșiți, restul...
– Am înțeles, cei cinci sute să facă un pas în față.

Troten începu să-i strige pe nume, căci în cele câteva luni de când îi pregătise îi învățase pe toți fără nici cea mai mică excepție. Cinci sute de bărbați voinici ieșiră în față. Hioram păru mulțumit.

– Bun, tu ai cinci sute, eu am o mie dintre cei mai buni. Aceştia le vor face față sperienilor.

Se îndreptă către spadasini:

– Punctul lor slab e semnul din frunte. Nu încercați să-i răniți în altă parte căci nu are nici un sens. O simplă împunsătură în semn va fi suficientă şi mortală.

După ce le explică celor o mie cinci sute de spadasini cum să lupte împortiva dușmanului, îi chemă în față pe ceilalți. Cu tot cu creaturile sale demonice erau trei mii cinci sute. Aceştia aveau să le țină piept creaturilor ce aveau să-i însoțească pe sperieni, dar bineînțeles că, dacă se simțeau în stare, puteau să intervină. Acum rămase doar cu cinci sute se lăncieri umani şi două mii de lăncieri din celelalte rase. Își mai păstră şi rezerva de magi, adică cinci sute de creaturi cpe care avea să le pună lângă arcașii umani acolo, pe ziduri. Nu erau ei cei mai buni magi, dar fiecare știa cel puțin o vrajă ce ar fi putut fi de folos.

După ce îi așeză pe toți pe poziții, fu rândul uriașului. El avea să fie imediat în urma celor o sută de driade ce aveau să înceapă lupta. Spera că astfel unii din ei o vor lua la sănătoasa şi nu se nu se vor mai întoarce niciodată.

*

După doar câteva oare, Nevăstuică îi anunță că o mare armată se apropie. Hioram a dat ultimele ordine şi a fugit spre drumul principal. Troten avea să-i conducă pe spadasini, în timp ce regele îi conducea pe lăncieri. Femeile își găsiră poziții strategice printre buruienile de la marginea drumului şi aveau să

anunțe fiecare victimă lui Troten și lui Noriat.

Tensiunea creștea. Armata se apropia. Pașii sperienilor zguduiau pământul. Grumii urlau furioși. Arcașii îi urmau în umbră. Dar neprevăzutul se ivi. Mai mult de o mie de gloobuși erau în urma armatei, lucru la care nimeni nu se așteptase. Hioram le-a interzis iscoadelor sale să îi anunțe pe ceilalți, sperând să nu le lase timp gloobușilor să se apropie prea mult de câmpul de luptă.

Driadele începură atacul, dar și arcașii umani ce erau împreună cu inamicul răspunseră cu aceeași monedă. Câțiva sperieni și grumi căzură surprinși, dar mai erau încă mulți ce puteau face ravagii. Uriașul le ceru driadelor să se alăture suratelor lor și la semnul lui să tragă. El se strecură prin beznă încercând să ia câțiva gloobuși prin surprindere.

Când consideră că a trecut suficient timp făcu semn driadelor de pe acoperișuri să-nceapă atacul. Un stol de săgeți zburară, majoritatea doborându-și inamicul. Arcașii umani le urmară exemplul. Doar câțiva căzură de pe ziduri străpunși de arcașii inamici, restul reușiră să ducă atacul mai departe.

De acum se aflau pe câmpul de luptă. Primii spadasini trecură la atac, ceea ce nu le mai dădea posibilitatea arcașilor să-și trimită săgețile. Lupta începu. În timp ce Troten și spadasinii încercau să țină piept, Hioram reuși să se strecoare neobservat până lângă micii magicieni. Prinse câte patru în brațele sale mari și le zdrobi țestele fără nici o dificultate, dar nu reuși să ucidă mai mult de două sute. Câțiva gloobuși își concentrară energiile și aruncară spre el foc. Uriașul se feri din calea atacului, dar știa că nu le va rezista mult timp.

Chiar și sperienii, pe câmpul de luptă, încercau să se folosească de magia lor, dar magii de pe ziduri îi blocau întotdeauna obligându-i să se întoarcă la lupta cu spada.

Pentru spadasinii lui Troten era destul de greu să ajungă la semnul din fruntea sperienilor, dar creaturile lui Hioram se descurcau de minune.

Uriașul încă încerca să scape de furia gloobușilor, ce se întorseseră pe urmele lui. Ar fi fost un avantaj, dacă ar fi avut măcar câteva driade de partea lui. Până la urmă se dovedi a nu fi un prea bun strateg, căci rămase singur înconjurat de vreo opt sute de ființe din acestea. Chiar când credea că totul este pierdut,

mai bine de două mii de pitici le stricară planurile micilor vrăjitori. Unii aruncară topoarele atingându-le direct inima sau retezându-le capetele; alții, mai dornici de aventură, le dădură mai întâi șansa de a-și da seama ce se-ntâmplă.

Orett, cel ce-i condusese pe semenii lui din neamul luptătorilor, i se alătură lui Hioram.

– Te bucuri să mă vezi?

– Mai întrebi? răsuflă ușurat Hioram.

Uriașul îi prindea pe cei ce încercau să scape sau cei ce întorceau spatele și le strângea capetele mici, până când acestea îi pocneau în palme lăsând sângele să i se scurgă printre degete.

De partea cealaltă situația devenea tot mai rea. Arcașii începură să tragă unii în alții, iar în scrut timp pe ziduri mai rămaseră doar vreo treizeci. Driadele încercau și ele să atingă inamicii, dar aceștia știau să se bage printre oamenii lui Troten și astfel le făceau pe driade să ezite. Spadasinii se împuținaseră și ei. Grumii erau mult mai buni decât crezuseră, așa că fu timpul ca lăncierii să intre în luptă.

Piticii și Hioram aproape că omorâseră tot ceea ce însemna gloobus. Ceilalți fugiră și doar câțiva rămaseră prizonieri. Astfel, în mare grabă, piticii și uriașul se alăturară celorlalți.

Dură mai mult de două zile până ce ambele tabere cerură retragerea. De ambele părți existau victime și toți aveau nevoie de câte o strategie pentru a pune stăpânire pe cealaltă tabără.

CAPITOLUL IX
TURNUL MORȚII SE ZĂREȘTE.

T și Liort ajunseseră alături de Sior cu o zi sau două în urmă. Nu îi vorbiseră prea mult lui Sior dintr-un motiv sau altul, dar nici nu îl lăsară în suspans. Liort îi povesti despre bănuiala lui în ceea ce-l privește pe Sorian și mai apoi îi spuse cuvintele ursitoarelor și legătura dintre ei.

Până și Photinei i se păru plauzibil ceea ce spunea Liort. Chiar și ei i se păru că reușise prea repede să fure cartea și că avuseseră un avantaj destul de mare. Punând totul cap la cap vorbele motanului erau justificate. Bineînțeles că acum ea se simțea cea trădată. Tatăl său știuse tot timpul că ea va fura cartea. Îi dăduse camera reginei cu bună știință și îi urmărise fiecare reacție. Acum știa că ea fusese cea manipulată, și nu invers. În gândul ei își jură că avea să i-o plătească. Știuse tot timpul și așteptase cu multă răbdare momentul. De aceea se folosea de puterea gloobușilor, de aceea nu o lăsa să-l vadă pe Aratt. Tot timpul îi fusese teamă că adevărul va ieși la iveală, iar ea va ieși din peisaj înainte să-i încurce treburile.

– Trebuie să salvăm cât mai repede cartea, spuse Photine după o bună bucată de drum. Cel puțin, dacă ne vom găsi sfârșitul, vom ști că i-am salvat pe ceilalți.

– Poate că ai dreptate, spuse și Sior. Dar Fawrr nu vine după cum bine vezi.

Liort știa motivul pentru care Salvatorul nu sosește. Spera să găsească soluția optimă prin glasul lui Furlamir. Îi fusese milă să îi spună adevărul, așa că îl lăsă să își urmeze drumul, sperând că acesta se va încheia cât mai repede. Nu îi destăinui nici măcar lui Har-dur discuția lui Fawrr, rămând închis în sine și gândindu-se la Sirona și la cât avea să sufere.

În două zile ceața cea gri se apropie din ce în ce mai mult. Erau tot mai aproape de Grota Sitului. Spiritul îi anunță pe motan și pe câine și hotărâră că e timpul să-i lase pe cei trei să se odihnească înainte de a le da vestea.

Călătorii se bucurară că aveau în sfârşit câteva momente de odihnă. Profitară din plin de somn şi de iarba comestibilă.

Când se treziră, vestea veni ca un fulger.

– De ce nu ne-aţi spus mai devreme? se supără Tio. Nici unul din noi nu e pregătit de o luptă cu cine ştie ce creatură.

Photine părea a fi cea mai resemnată:

– Ce fel de creaturi sunt?

Har-dur se grăbi să-i răspundă:

– Seamănă cu nişte câini, dar au două capete monstruoase şi gheare; de fapt sunt mai mult lame. Trebuie să vă feriţi de colţi şi de gheare. Punctul lor sensibil este locul dintre cele două căpăţâni. Dar nu vă fie teamă, am să fiu alături de voi.

– Asta da consolare, îl apostrofă Sior.

Spiritul nu-i răspunse; ba mai mult, se îndepărtă alăturându-se lui T şi Liort şi şuşotind în taină. Cei trei îşi continuară drumul fără să îşi vorbească. De acum ceaţa aproape că îi cuprinsese şi pe undeva pe-acolo trebuia să fie şi Grota Sitului.

Următoarele ore le petrecură cu atenţia sporită. Orice mişcare nelalocul ei li se părea suspectă şi de fiecare dată îşi scoteau spadele de la brâu. Sub haina lui Sior cartea încerca să îşi dezlege singură lanţurile, lucru ce-l incomoda teribil.

Nu după mult timp, din ceaţă se auziră mârâituri. T sări în faţa lor arătându-şi colţii. Har-dur şi Tio înaintară şi ei. Doar Sior şi Photine rămaseră cu mâinile pe mâner fiind gata în orice moment să sară la luptă.

Mârâiturile se auzeau din toate părţile. Nici urmă de silueta animalelor, dar perechi-perechi de ochi roşii se zăreau în jurul lor. Photine căută o încurajare în ochii lui Sior, dar nu zări decât ceaţa, ceea ce o făcu vulnerabilă în faţa atacului. T sări primul luându-se la trântă cu unul dintre câinii cu două capete. Har-dur sufla asupra lor, dar fără prea mare efect. Creaturile erau destul de obişnuite cu frigul acelei zone, dar uneori se clătinau şi se dădeau înapoi, ceea ce îi oferea lui Tio un mic avantaj. Alte creaturi îi încolţiră, aşa că fu şi rândul lui Sior şi al Photinei să scoată spadele.

Dintr-un simplu noroc, Sior nimeri zona despre care îi vorbise spiritul şi una dintre creaturi muri în urlete sfâşietoare. Liort îşi ascuţi şi el ghearele şi sări pe unul dintre capetele unui câine. Acesta urla disperat şi, în cele din urmă, se retrase la adăpost.

Liort aplică aceeaşi tactică mai multor creaturi şi de fiecare dată avu acelaşi efect.

T nu avea acelaşi noroc. Încă se încăiera cu cea dintâi creatură simţindu-se ameninţat din spate de o alta. Photine îl văzu în dificultate şi îndrăzni să atace. Câinele îşi arătă colţii ca nişte ferăstraie şi îşi scoase ghearele ca nişte lame subţiri şi bine ascuţite. Fata înghiţi în sec, dar nu se dădu înapoi. Încercă să se ţină la distanţă din calea armelor naturale şi să-l atingă acolo unde îi spusese spiritul. După ceva bătăi de cap reuşi.

Lupta nu mai dură mult, până când creaturile se retraseră rănite în bârlogul lor lăsându-le cale liberă.

– Alte surprize? întrebă Tio.

Har-dur negă dând din cap şi dispăru în ceaţă.

*

Drumul ce-l urmară în ultimele ore păru mai greu de străbătut decât tot ceea ce întâmpinaseră până atunci. Din pricina ceţii le era destul de greu să distingă pe unde calcă sau încotro se îndreaptă, cu toate că Tio aprinsese felinarul.

Pe măsură ce înaintau, ceaţa se lăsa şi mai grea, era aproape impenetrabilă, ca un material dur şi rece. Mai apoi apăru ca un zid şi abia într-un târziu începu să se risipească.

Aici T şi Liort îi opriră.

– Noi nu mergem mai departe, îl anunţară pe Sior. Trebuie s-o aşteptăm pe Sirona şi s-o ajutăm să ia o decizie.

– Sirona vine şi ea?

– Da, spuse Liort.

Sior zâmbi pentru prima oară în ultimele zile, apoi se întristă brusc.

– Despre ce decizie e vorba?

Motanul îşi întoarse privirea.

– Asta nu te priveşte pe tine. Dar aş vrea să îţi spun ceva: Ai grijă de ea. După ce va primi vestea durerea ei va fi mare.

Sior nu insistă, dar inima i se întristă şi mai mult. Înţelegea că de aici înainte, chiar dacă ceilalţi îl urmau, era singur. Trase aer în piept încercând să-şi alunge lacrimile şi să prindă puţin curaj.

– Liort, sper să fii blând cu ea când îi vei da vestea.

Aproape că zări în privirea pisicii o lacrimă pribeagă.

– Fii fără grijă. O să încerc să îi spun totul cât mai frumos. Tu, tu să ai grijă de tine şi să nu îţi fie teamă. Turnul Morţii îţi va arăta destinul. Este un secret pe care doar puţini au privilegiul de a-l afla. Problema este că destinul ce îţi va fi arătat nu este tocmai adevărat. Trebuie să-ţi înfrunţi temerile şi să speri că ceea ce vezi nu e aşa.

Băiatul îşi plecă privirea.

– Voi fi singur acolo, nu?

– Nu, Sirona va veni la timp. Dar, da, ceilalţi nu vor avea puterea să intervină. Sunteţi voi trei şi Salvatorul. Şarama să vă aibe în pază.

– Atunci ei de ce mă mai însoţesc?

Liort nu ştiu să-i răspundă, ştia doar că destinul poate să le dea dreptul de-a înainta sau nu. Dar asta nu putea şti nici măcar el.

– Nu ştiu, răspunse în cele din urmă motanul. Acesta le este destinul. Atâta timp cât ultima literă mai străluceşte, destinul mai are un cuvânt de spus.

Sior scoase cartea de la piept. R-ul abia dacă mai strălucea, aproape că murea şi el. Doar două litere şi bezna va rămâne veşnică. O bagă la loc cu tristeţe. Aproape că putea să simtă şi durerea cărţii.

– Atunci, nu îmi rămâne decât să-mi înfrunt teama.

– Aşa este, mormăi Liort. Aşa e.

Îşi luară la revedere. Sior avea lacrimi în ochi, dar nu lăsa să se vadă lucrul ăsta. Încerca din răsputeri să se stăpânească. Verifică încă o dată dacă cartea şi spada sunt la locul lor şi le întoarse spatele celor două animale.

Drumul părea fără sens de aici încolo. În sufletul lui Sior nu se mai afla decât durerea. Inevitabil gândul i se îndreptă spre Niara şi spre protecţia ce le-o oferise de-a lungul celor şaisprezece ani. Gândul că ar putea fi din nou împreună era aproape irealizabil. Nu mai ştia nimic de soarta ei, cu toate că îşi dorea ca ea să fie în viaţă şi să fie fericită. Dar oare ei, el şi Sirona, când aveau să cunoască fericirea? Exista acest cuvânt pentru ei sau era doar egoismul din el ce îşi cerea drepturile?

Aproape că nici nu zări când ceaţa se retrase cu desăvârşire lăsând loc semiîntunericului. Pe semne că aceasta era singura zonă din lume semiîntunecată. Era bizar. Ştia că Turnul Morţii

se află în cel mai întunecat loc. Știa, de asemenea, că Nimicul înseamnă întuneric. Nu se aștepta la una ca asta. Peisajul arăta asemeni unei dimineți înnourate. Cu norii săi plumburii atârnând greu și fiind gata de ploaie la cel mai mic semn. Totul semăna cu o dimineață grea, greu de suportat din pricina presiunii din aer. Dar pe Sior îl alină această imagine.

Îi amintea de crestele Tiarului, de dimineţile văzute de pe stâncile ce ţineau loc de scuturi. Erau la fel de plumburii, la fel de grele, dar, indubitabil, aveau și părțile lor frumoase.

Vântul începu să șuiere, iar iarba palidă din jur își ridică căpșorul mic. În zare se vedeau două lumini. Una părea a fi naturală, venită de undeva de la o rază de soare pribeagă, cealaltă părea a fi de la o flacără. Era, totuși, prea departe pentru a înțelege.

Tio și Photine îl urmară în liniște, neîndrăznind să-i tulbure gândurile. Dar Har-dur o făcu:

– Chiar dacă ți se pare că suntem aproape, mai avem mult de mers. Din câte știu eu nu mai există pericole, dar odinioară pe aici își duceau veacul oamenii-lupi. De aceea, te rog să îți menții simțurile ascuțite, există riscul să fim atacați oricând de o ființă a Nimicului.

– Tu nu faci parte din Nimic, așa-i?

Dacă ar fi avut ochi cu siguranță că spiritul l-ar fi privit întrebător, dar așa nu putu să-și dea seama de reacția lui.

– Într-un fel, veni răspunsul.

– Mă gândeam eu.

Elpidul nu întrebă nimic, iar Sior nu-i explică de ce îl întrebase. Preferă să se afunde în gândurile sale și să-și vadă de drum.

*

Cartea se zbătea tot mai mult în ultima vreme. Sior hotărî să și-o lege de piept, fiind sigur că astfel nu avea s-o piardă. Zorii aceia întunecați încă îi călăuzeau. Photine se simțea tot mai obosită, dar nu voia să cedeze, simțea că într-un fel e datoare față de gemeni, în special față de Sior.

Adesea îl privea cu alți ochi. Cu ochii dragostei. Pe zi ce trecea începea să-l înțeleagă și să-l iubească. Îi cunoștea suferința și durerea. Învățase să-i cerceteze sufletul și să-i asculte tăcerea.

Ştia că în spatele acelei priviri temătoare exista puterea. Se întreba de ce nu înţelesese mai de mult. O durea incapacitatea ei de a se îndepărta de Sorian, o durea că se lăsase folosită în jocurile lui murdare. Abia acum înţelegea că nu Sirona fusese cea care-l împinsese pe Ingvarr spre moarte, ci chiar ea, lăsându-se condusă de propriul părinte.

Acum nu mai simţea ura, ci doar durerea provocată de răni mult mai profunde decât cele ce-i dispăruseră în apa fermecată. Ar fi dorit să se apropie mai mult de Sior, să-i spună cât de mult regretă tot ceea ce făcuse, să-şi ceară iertare, să-l îmbrăţişeze; dar era incapabilă de un asemenea gest. Se mulţumea privindu-l. Era atât de trist şi abătut!

Semiîntunericul îngheţase. Nimic din peisaj nu se schimba, de parcă mergeau, dar în acelaşi timp stăteau pe loc. Până şi cele două lumini se zăreau la aceeaşi distanţă. Era ca şi cum timpul îi lăsa să meargă, dar ei nu înaintau, ci dădeau din picioare fără să ajungă niciunde.

Continuară aşa câteva ore. Har-dur nu îi mai însoţea de mult, oricum nu îi mai însoţea în forma sa vizibilă. Sior hotărî că e timpul să se oprească. Scoase din desagă iarba comestibilă şi apoi puse capul pe pământul reavăn. Adevărul este că dorea să tragă de timp în aşteptarea Sironei. Nu voia să ajungă singur la Turnul Morţii, nu dorea să îşi înfrunte temerile şi durerile fără nici un sprijin.

După câteva ore de odihnă porniră mai departe. Peisajul se încăpăţâna să rămână la fel, însă luminile păreau că se apropie. De aici încolo Sior simţi un pericol. Era pentru prima oară când simţea una ca asta. De obicei Sirona avea astfel de premoniţii.

Pentru o clipă simţi o durere profundă şi îşi aminti de clipa când toate durerile lui Fawrr se transferaseră în el. Se gândi la nopţile nedormite şi la cât de mulţumit fusese când scăpase de toate astea. Atunci crezuse că nimic în lume nu îi va mai provoca o astfel de suferinţă. Şi iată că o simţea din nou, de data asta mult mai acută, mult mai înţepătoare (în timpul ăsta Sirona primeşte vestea). Se lăsă pe vine ţinându-se cu mâinile de stomac, de parcă acea suferinţă venea de-acolo.

Photine se duse lângă el şi-l ajută să se ridice. Sior simţi adierea vântului şi durerea îşi pierdu din putere.

– Eşti bine? îl întrebă fata.

Reuşi să-i vadă chipul lui Tio. Îl privea răvăşit de parcă ar fi cunoscut secretul durerii, dar bătrânul nu spuse nimic. Continuă să-l privească cu o milă profundă.

Sior se ridică sprijinindu-se de Photine. Durerea dispăru brusc, ca şi cum fata reuşise să i-o ia pe toată. Har-dur apăru şi el. Mergea greoi, lucru ce-i dădu de înţeles tânărului că undeva în umbră se ascunde un corp.

– Ce-ai păţit? îl întrebă Sior.

Spiritul nu-i răspunse imediat.

– Doar un mic accident. Ar trebui să ne grăbim. Salvatorul va veni la timp.

– Ai vorbit cu el? se miră Tio.

– Într-un fel, veni răspunsul fără vreo altă explicaţie.

Sior îi zâmbi fetei în semn de mulţumire pentru ajutorul oferit, apoi îl urmă pe Tio ce preluase conducerea.

Semiîntunericul devenea tot mai dens pe măsură ce înaintau. Raza rătăcită dispăru cu totul, lăsând loc unei siluete întunecate din al cărei ultim turn se zărea licărirea unei lumini. Cu toţii au înţeles că Turnul Morţii li se arată.

CAPITOLUL X
SPERANȚA NĂRUITĂ

– Sir Hollw, rosti Furlamir.

Nu era surprins, ci mai degrabă abătut. Globul îl anunțase în privința acestei vizite și îi știa și taina. Preferă să nu îi spună asta lui Hollw, știind că inima îi va fi frântă.

Hollw făcu o plecăciune, apoi își opri privirea asupra lui Alnwë ce-l privea îngrijorată, dar fără să dea glas grijilor sale.

– Doamnă Albă, Mărite Furlamir, am venit până aici să caut o ultimă speranță.

Bezna din jurul lor era apăsătoare. Doamna Albă privea pe fereastra deschisă. Știa că R-ul avea să se șteargă cât de curând, iar întunericul avea să capete și mai multă putere. Dar era tristă și din pricina lui Hollw și mai ales din pricina Sironei. Își lăsă gândurile cuprinse de beznă. Nu dorea să participe mai mult de-atât la declinul bărbatului din încăpere.

În schimb, Furlamir încă se mai juca cu globul său magic. Imaginile se schimbau cu repeziciune. Opri una anume și îi făcu semn lui Hollw să se apropie.

Bărbatul se apropie și urmări cu atenție globul. Acesta îi arăta creația soarelui, bucuria ființelor acelora adunate laolaltă. Cântece de slăvire și binecuvântare se ridicau până la cel mai mare zeu, Pioris. Soarele își deschidea fiecare rază, precum o floare își deschide petalele somnoroase. Era cea mai fericită zi a pământenilor. Scăpaseră de lumina cea rece, Nutovi. De-acum lumina lor le transmitea căldura, iar sub ea creșteau plantele. Florile, arbuști, cascadele cădeau în tonuri de culori, păsările își înălțau glasurile cu bucurie, viața prinsese un nou sens, viața era viață.

– Nutovi a fost dintotdeauna, spuse Furlamir pe-un ton indiferent. Din ea s-a născut Pioris, apoi ceilalți prin voința gândului său. Apoi s-a născut Enias, lumina aducătoare de speranță. Dar nici Nutovi (cea veșnică) și nici Enias (cea plină de speranță), nu ofereau căldura și dragostea de viață. Când Lok (Soarele), s-a născut prin bunăvoința lui Pioris, viața a prins

contur. Soarele este esența vieții și dacă marele Pioris a înțeles asta, cu toate că nu ducea lipsă de lumină, ținând cont că s-a născut din lumină, atunci trebuie să înțelegeți și voi. Nu există viață fără o rază care să-ți încălzească sufletul.

Alnwë continuă să privească prin beznă. Îi fusese greu să audă vorba lui Furlamir, dar nici ei nu i se părea drept ca cele două suflete să se sacrifice. Și totuși, lumina era esențială pentru ca ceilalți să-și poată continua viața. Ce-ar fi fost viața fără soare? Îl privi pe furiș pe Hollw. Chipul i se întristase, de-acum părea că-mbătrânise cu câțiva ani, iar ridurile îi și cuprinseseră mâinile.

– Să înțeleg că nu există nici o șansă pentru a salva ceea ce pentru mine contează mai mult decât lumina.

Furlamir se așeză pe tron uitând de globul magic.

– Nu înțelegi nici tu ce contează mai mult. Eu înțeleg. Pentru prima oară te simți om și ești îndrăgostit. Dar oare viața ta nu a fost creată pentru ca ceilalți să se poată bucura? Ce mai contează acum o picătură de amar, când lumea întreagă e cufundată într-un pahar?

– De când am fost adus pe lume am trăit sub chipul lui Fawrr, de ce să mă întorc la viața aceea? De ce nu pot să le fac pe ambele? Să salvez și cartea și să-mi păstrez și dragostea?

Regele oftă. Și el trăia în beznă, și el trăia în siguranță. Un rege tronând peste pustiu nu era tocmai un suveran adevărat. La fel ca Fawrr și el tânjea după iubirea Doamnei Albe, dar la fel ca și Hollw trebuia să renunțe la această iubire pentru a se întoarce alături de-ai săi și pentru a sluji pământul. Ce sfat putea să-i dea el? Cum putea să-i spună că viața celorlalți e mai importantă ca dragostea?

– Tu trebuie să iei decizia. Tu și Sirona. Destinul celorlalți este în mâinile voastre.

Fu rândul lui Hollw să ofteze. Întreaga lui viață se zărea acum în beznă. De fapt, nu era cu nimic mai bună decât întunericul ce cuprinsese pământul. Viața lui fusese în negură tot timpul, totul rămăsese la fel, în afara faptului că nu mai avea aripi, iar cântecul îi murise pe buze. Știa că oricare ar fi decizia nu și-ar fi găsit fericirea. Viața lui fusese destinată eșecului.

Doamna Albă se îndreptă spre el. Ochii ei erau mai triști decât au fost ai lui vreodată.

– Orice decizie ai lua, aș vrea să știi că destinul ei nu se va

schimba. La capătul drumului o voi aştepta. Aşa e scris în Cartea Morţilor, iar ea nu minte niciodată.

Hollw nu vru să creadă la început că ceea ce aude e real. Dar pe măsură ce se-ndepărta de acel tărâm veşnic rece, simţea că viaţa lui nu mai are sens.

O durere cumplită îi apăsă pieptul, o suferinţă cum nu simţise niciodată în gândul vreunui muritor, şi strânsese atâtea de-a lungul timpului.

Cascada Lacrimă i se arătă în faţă. Rămase tăcut în faţa cântecului ei, rămase tăcut în faţa sorţii ce îi fusese rezervată. Lăsă lacrimile să-i şiroiască pe obrazul alb. De-acum nu mai avea speranţă. Pentru el totul s-a năruit. Întreaga lume se destrăma în cioburi mici şi negre ce-i ucideau sufletul cu fiecare tăietură.

Se lăsă copleşit de durere, acolo sub cântecul cascadelor veşnice.

*

Bătrâna încerca să-l readucă la viaţă. Respira. Bărbatul din faţa ei respira, dar nu făcea nici o mişcare. Pentru o clipă se gândi că fusese blestemat, dar şi asta ieşi din discuţie în momentul în care tânărul scânci sub mâinile ei ridate.

Deschise ochii şi-o privi. Atât de trist. Atât de... mort. În privirea aceea nu mai exista viaţă, nu mai exista speranţă şi bătrâna plânse, fără să ştie de ce, dar ştia că nu poate suporta atâta durere.

Tânărul încercă s-o liniştească. Şi ea tăcu într-un târziu.

– Atâta nefericire, murmură bătrâna.

– Bree, nu mă mai recunoşti?

Femeia tresări. Glasul melodios precum cântecul vântului purtat pe aripi de harpă, ochii trişti, trupul rece.

– Fawrr?

– Da, Bree. Sunt Fawrr, cel destinat să cunoască durerea. Cel a cărui speranţă a murit din nou atunci când şi-a găsit fericirea.

Bree îi prinse capul în mâinile ei zbârcite.

– Fawrr, copil al întunericului şi al suferinţei, câte nenorociri s-au abătut asupra voastră!

– Există vreo speranţă, Bree? Există?

Femeia nu îndrăzni să-i răspundă şi el înţelese că nu are nici un rost. Nimeni nu ar putea să-i dea speranţa, oricât de mult şi-ar fi dorit.

– Am să mă-ntorc la ea. Vreau ca şi ea să spună că pentru noi nu există altă cale. Vreau să mă îmbrăţişeze pentru ultima oară. Să-i simt căldura trupului şi iubirea inimii.

Bree continuă să tacă. Inima i se înmuiase încă de când o văzuse pe Sirona. Şi ei îi povestiseră globurile magice despre această durere. Iar ceea ce până atunci nu fusese sigur acum era o certitudine. Cartea Morţilor îşi ceruse şi ea tributul.

– Te voi însoţi, spuse Bree într-un târziu.

Hollw o privi absent.

– De ce?

– Am o datorie faţă de Sirona. Vreau să fiu alături de ea. Am înţeles prea târziu că ei au nevoie de mine. Am înţeles prea târziu lacrimile Forinianei. Acum vreau să-mi repar greşeala. Trebuie s-o fac, altfel nu voi putea să mor liniştită.

Hollw privi spre Ţinutul Morţii: oare mai exista cu adevărat? Oare Furlamir mai era acolo? Se mai uita în globul lui de cristal? Le mai urmărea destinele?

Cei doi porniră spre Turnul Morţii. Acolo fiecare avea să-şi întâlnească destinul.

CAPITOLUL XI
ATAC NEAŞTEPTAT

Troten nu se mai simţea descumpănit de când Hioram şi piticii ajunseseră acolo. Acum, după două zile de luptă necontenită, răsuflau uşuraţi fiind convinşi că Sorian nu va mai îndrăzni să-i atace. Cel puţin pentru o perioadă destul de îndelungată.

Când mai toţi sărbătoreau victoria, Noriat a decis să consulte oglinzile. Acesta era un secret pe care nu îl dezvăluise. Ştiuse dintotdeuna să mânuiască speculele, dar nu spusese nimănui dintr-o teamă ştiută doar de dânsul. Pentru prima oară după mult timp se afla în camera în care Sirona îşi făcuse ucenicia. Oglinzile îl priveau reci, nu mai aveau aceeaşi strălucire ca în tinereţea lui. Păreau goale.

Regele o căută pe cea în care văzuse atâtea clipe pierdute, cea ce-i adusese atâtea veşti. În cele din urmă o zări. Stătea stingheră într-un colţ îndepărtat. Se apropie cu jind. De prea mult timp nu-i mai ceruse sfatul. Se întreba dacă îl mai recunoştea, dacă avea să-i mai vorbească, aşa ca altădată. Speculul străluci bizar. O undă lucitoare trecu peste ea şi dispăru. Noriat îi zâmbi, aşa cum zâmbeşti unei persoane în carne şi oase:

– Vechea mea prietenă, oare mă mai ţii minte?

O nouă sclipire străbătu speculul. Lui Noriat i se păru că îi zâmbeşte. Apoi glasul ca de cioburi sparte umplu încăperea:

– Te aşteptam, bunul meu prieten.

Regele zâmbi, anii tinereţii şi-i petrecuse în faţa acestei „prietene", fusese singura ce îl înţelesese, singura ce îl protejase. Acum erau iar faţă în faţă. Ea era prăfuită de vreme, iar el îmbătrânise.

– A trecut mult timp, vechea mea prietenă. Vieţile ambilor s-au schimbat. Tu ai rămas prinsă aici, în timp ce eu am rămas prins acolo. Fiecare şi-a urmat propria-i soartă nemiloasă. Simt că azi e timpul să ne luăm la revedere. Nu am vrut să îţi spun asta până când nu aveam să fiu cu adevărat sigur.

– Înainte de-a ne lua rămas bun, aş vrea să îţi arăt.

Noriat se aşează în faţa oglinzii în poziţie turcească. La început sclipi în zeci de punctuleţe colorate, apoi câteva unduiri, şi iată... imaginea apăru. Sirona urca greu muntele ce avea s-o ducă spre Turnul Morţii. Abia îşi mai putea târî calul ce părea tot mai nervos. Făcu un scurt popas şi plânse, plânse până ce lacrimile i se uscară pe chip şi lăsară dâre adânci de praf. Apoi imaginea se mută asupra lui Sir Hollw. Era încă în faţa lui Furlamir. Citi printre cuvinte ceea ce s-a întâmplat acolo şi plânse şi regele alături de Hollw. Imaginea se preschimă în beznă apoi semiîntunericul cuprinse zona ce i-o arăta speculul. Îl zări pe Sior urmat de o tânără şi de Tio. Cu toţii păreau abătuţi. Undeva la mijlocul drumului se afla Sorian, însoţit de o mică armată de sperieni, şi ceva mai în spate era Sirona. Totul se şterse şi o carte mare, cu coperţi negre şi scris alb, apăru. Filele fluturară şi se deschiseră la o anumită pagină. Noriat citi: „Sirona, regină a Şiarului, moartă în crunta bătălie de la Turnul Morţii".

Imaginea dispăru şi-n locul ei rămase doar speculul ce nu mai arăta nici o imagine. Glasul plin de cioburi vorbi:

– Aceasta îi e soarta. Ştiu, inima ţi-am frânt, dar voiam să ştii de la mine. Acum, prietenul meu bun, adună-ţi oastea căci un nou atac se anunţă. Să nu mă uiţi.

– Bătrâna mea prietenă, e prea târziu să plâng. Nu ar fi trebuit s-o las să plece. Acum timpul şi destinul nu ne vor mai ierta. Cu bine, prietena mea.

Regele îi trimise un sărut de pe vârful degetelor sale, iar ea se făcu mii de ţăndări. Noriat simţi cum întreaga lui viaţă se sparse o dată cu oglinda. Rămase acolo pentru mult timp fără să-i mai pese de război, fără să-i mai pese de beznă. Ştia că greşeşte, dar hotărâse.

De îndată ce-l întâlni pe Troten îi spuse decizia sa:

– Prietene, am primit o veste ce mi-a spulberat sufletul în mii de cioburi. Sunt nevoit să plec spre Turnul Morţii, sunt nevoit să-mi urmez nepoţii şi să încerc să schimb destinul. Am să las totul în seama ta. Ştiu că vei reuşi.

Troten îl privi cu dezamăgire.

– Noriat, doar nu ai de gând să-ţi părăseşti poporul în vremuri atât de grele.

– Crede-mă că dacă ceea ce mi s-a spus se va întâmpla, viața însăși nu va mai avea sens. Totul se va spulbera, iar eu voi rămâne mai singur ca niciodată. Am nevoie de tine să-mi fii prieten și să-mi susții decizia.

– Bine, dar cum vei pleca spre o destinație atât de îndepărtată fără nici un însoțitor?

– Asta contează prea puțin. Știu că inima mea mă va îndruma pe drumul cel drept și mai știu că atâta timp cât există speranță voi reuși să împiedic ceea ce se prevestește. Prietene, un nou atac mi-a fost anunțat. Ai grijă de oamenii mei. Îți las ție întreaga mea putere. Nu pot să-ntârzii mult pe drumul ăsta. Și mai întâi de toate am de făcut o oprire importantă.

– Crezi că e bine?

– De e bine ori ba, asta cei înalți vor decide. De mult uitat-am de zeii noștri. Dar acum am să mă rog lor ca decizia să-mi fie înțeleaptă și drumul drept, fără de ocolișuri sau peripeții.

Troten îl îmbrățișă. Nu-l văzuse nicicând pe rege așa trist. Știa că nu-l va putea opri, chiar dacă acesta era cel din urmă drum ce avea să-l facă.

– Atunci mergi cu Șarama. Și drumul să-ți fie drept, așa precum ai spus.

Noriat îl îmbrățișă, la rândul său, pe Troten. De acum în el își avea toată speranța.

*

La scurt timp după ce Noriat porni spre Turnul Morții, o nouă armată a lui Sorian bătu la porțile Oriatului. Hioram și Troten făcură tot ceea ce le stătea în putință să își organizeze armatele. Din arcașii lui Troten mai rămăseseră doar treizeci, însă acum își puneau speranțele în driade care erau pricepute în a se camufla pe timp de întuneric și nu numai.

Orett organiză și el armata de pitici. Aceștia dădeau dovadă de un curaj aproape prostesc. Își fluturau securile deasupra capului și strigau cât de tare îi țineau plămânii tot felul de lozinci. Orett nu era un pitic luptător, dar bunicul din partea tatălui făcuse parte din acest nobil neam, de aceea în scurt timp prinse din curajul și entuziasmul lor.

Hioram îşi puse driadele pe ziduri şi clădiri. Atacul începu. însă nici un alt ostaş nu ieşi din curtea palatului, sperând ca driadele să reuşească să-i sperie. Însă sperienii şi grumii erau mai mulţi ca niciodată, arcaşii lor păreau cu mult mai vigilenţi decât ceilalţi, aşa încât driadele nu le făcură faţă.

Pentru scurt timp lupta fu purtată doar de arcaşi, dar atât Troten, cât şi Hioram înţeleseră că trebuie să îşi scoată spadasinii şi lăncierii în bătaia armelor.

Uriaşul decise să înceapă cu spadasinii şi cu piticii. Aceştia erau suficient de nebuni pentru a se avânta fără nici un fel de teamă pe câmpul de luptă. Hioram şi spadasinii lui păşiră primii dincolo de porţile palatului, alături de Orett şi armata de pitici.

Piticii începură atacul înainte de a li se da semnalul. Topoarele se înfipseră în gleznele sperienilor uşurându-le munca spadasinilor ce abia aşteptau să le dea lovitura finală. Dar tot mai mulţi se arătau, iar grumii nu puteau fi atacaţi la picioare datorită învelişului metalic ce îi proteja. Troten fu nevoit să scoată lăncierii la înaintare pentru a le da un avantaj piticilor şi pentru a echilibra lupta.

Driadele se mişcau cu agilitate pe acoperişuri fiind acoperite de mantia întunericului. Din când în când, câte o săgeată se înfigea în inima sau capul unui inamic; alteori le era destinată arcaşilor din tabăra adversă.

Hioram nu avea nevoie de arme ca să lupte, dar în scurt timp începu să simtă usturimea din stomac. Spada unui sperian îl rănise destul de tare, dar nu simţise atunci, ci mult mai târziu. Câteva clipe se clătină de durere, apoi îşi aminti de Sirona şi cu câtă înverşunare lupta pentru ceea ce credea. Îi veni în minte chipul lui Ingvarr ce îşi dăduse sufletul în braţele fetei, şi-l aminti pe Sior, care în ciuda faptului că avea o mână aproape ruptă nu renunţase. Îşi adună forţele, rupse un copac mai mic din rădăcini şi începu să dea în stânga şi în dreapta fără nici un pic de milă.

Orett ceru retragerea piticilor când numărul de picioare deveni ameninţător. Acesta îi aşeză ceva mai departe de locul în care se dădea bătălia şi trimitea câte doi în câte o locaţie.

În cele din urmă ieşi şi Troten cu ceilalţi spadasini urmaţi de lăncierii lui Hioram. Horţii nu se avântară în luptă, deoarece erau mult mai mici decât piticii, iar viaţa le-ar fi fost pusă în

pericol. În cele din urmă Orett decise că e momentul să dea o mână de ajutor. Se avântă singur în luptă, fluturându-şi toporul deasupra capului şi urlând ca un nebun. La început, ceilalţi îl priviră uimiţi, apoi horţii şi piticii îi urmară exemplul.

O namilă de grum se prăvăli la pământ peste un grup de trei horţi şi doi pitici, curmându-le viaţa. Femeile cele tinere văzură ce s-a întâmplat şi hotărâră că este momentul să intervină. Luară fiecare câte o torţă aprinsă şi începură să dea foc mantiilor sperienilor. Câteva fură lovite cu sălbăticie, dar nu renunţară la planul lor.

Troten fu dezarmat de un grum, astfel încât fu nevoit să-şi folosească pumnii. Nu mai folosise de mult această armă, iar mâinile îi erau bătrâne. Nu se dădu în lături şi aplică lovituri de pumni până aceştia se juliră şi începură să sângereze. Aproape răpus, se lăsă pe pământ atunci când zări o lance fără stăpân şi hotărî să facă un ultim efort.

Alte câteva săgeţi curmară viaţa unor grumi şi sperieni. Driadele încercau din răsputeri să nimerească semnul sperienilor, dar de multe ori unul din tabăra lor se aşeza în faţă luându-le vizibilitatea. Dar ele erau pregătie în orice moment întinzându-şi arcurile la maxim şi atunci când erau sigure de reuşită lăsau săgeata să-şi croiască drum spre cel vizat.

După câteva ore, Troten căzu, la fel şi Hioram. Câţiva pitici îl traseră pe Troten dincolo de porţile palatului. O tânără veni îndată, gata să îi dea primul ajutor. O armată de driade îl aduseră pe Hioram lângă Troten, şi alte câteva femei, bătrâne de această dată, sosiră cu apă caldă şi pansamente. Ambii pierduseră mult sânge, dar mai aveau mult până să îşi dea duhul.

Orett rămase singurul conducător, însă nimeni nu avea de gând să dea înapoi. Horţii reuşiseră să îşi găsească propriul ritm. Din veşmintele celor morţi făcuseră o sfoară cu ajutorul căreia le puneau piedică duşmanilor. Aceştia cădeau, iar spadasinii erau gata să le taie capetele.

După un timp, armata inamică se micşoră şi înţelese că şansele îi erau reduse, aşa că ceru retragerea. Dar veselia nu dură mult, căci noi întăriri sosiră. De data asta sperienii păreau mult mai supăraţi decât cei de dinainte. Nici armata regelui nu mai era în formă pentru a o lua de la capăt, iar cei doi conducători erau răniţi. Orett hotărî retragerea, cel puţin pentru moment.

CAPITOLUL XII
SIRONA DECIDE

Se despărţise de două zile de Hollw, încă îi simţea atingerea, la început rece, apoi caldă ca o adiere de primăvară. Buzele lui, mâinile lui firave, totul îi era atât de drag şi de necunoscut până atunci. Îl iubea. Şi de data asta era capabilă să recunoască, era capabilă să simtă. Simţea bucuria fiecărei clipe, fie ea întunecată ori ba. Pentru prima oară simţea adierea vântului, chiar dacă nu adia, şi căldura soarelui, chiar dacă el nu mai era.

Avea poftă de viaţă. Mai mult ca niciodată îşi dorea să trăiască doar pentru a-l revedea pe el.

O trăgea pe Agape după ea fără să îşi dea seama că iapa e obosită. Nu mai simţise nevoia să mănânce ori să bea. Auzi susurul unei ape. Globul ei de foc îi arătă calea. Neagră ca moartea. Aşa era apa. Agape necheză. Ea înţelese. Se apropie de pârâiaşul negru şi îndată ce îl atinse văzu cum aceasta se limpezeşte. Iapa bău cu nesaţ. În schimb, ea nu simţea nici foame şi nici sete, dar bău. Pe cât bea mai mult, pe atât simţea cum capătă noi forţe. Nu mai avea nevoie de hrană, cu toate că Agape căra destulă în săculeţii prinşi de spatele ei. Sirona îi luă şi îi aruncă. Îi era greu să renunţe la iapă, dar decise că nu va mai avea nevoie de mâncare pentru un timp.

O lăsă pe Agape să profite din plin de acel pârâiaş, iar ea îşi îngădui câteva clipe de odihnă.

La început îl visă pe Fawrr. Îi auzi cântecul. Melodia îi umplu urechile, îi umplu simţurile şi ceea ce altădată îi aducea tristeţe acum îi aducea doar bucurie. Apoi îl zări pe Hollw. Venea spre ea călare pe un cal alb. Arăta ca un adevărat rege. Un rege a cărei regină avea să fie ea. Alergau unul spre celălalt, soarele strălucea cu putere. El lăsă bidiviul şi porni cu braţele deschise spre aleasa inimii. Când privirile li se întâlniră, el îşi luă zborul. Hollw devenise Fawrr.

– Nuuuu! se auzi ţipând şi se trezi brusc.

Globul de foc încă lumina deasupra ei. Agape părea s-o privească mustrătoare. Decise că e timpul s-o ia din loc. Mai luă câteva guri de apă şi porni mai departe.

Chiar şi Agape părea mult mai mulţumită. Oprirea le făcuse bine ambelor, însă Sirona nu îşi putea scoate din cap visul. Teama începu să pună stăpânire pe ea. Dacă profeţia lui Fawrr nu era adevărată? Dacă el avea să se transforme la loc în pasăre? Ce se va întâmpla cu ea? Zeci de întrebări îi tulburau gândurile. De câteva ori simţi că dacă una ca asta se va întâmpla ea nu mai avea pentru ce să lupte. Apoi îşi amintea de Niara, de Şiar. de Aratt care era ţinut prizonier cine ştie unde, asta dacă mai trăia.

Sironei începea să-i fie teamă.

Sirona voia să se termine.

Voia să pună punct.

Voia să ştie.

Îşi continuă drumul fără să-i pese de ceaţa în care intrase. Era deja de cinci zile singură pe drum. Întâlni semne că şi alţii trecuseră pe acolo. Din câte îşi dădea seama era vorba de sperieni, iar aceştia probabil erau pe urmele lui Sior. Aproape că uitase de Grota Sitului, când auzi din ceaţă mârâiturile groteşti.

Agape începu să necheze şi să se zbată. Fata nu lăsă căpăstrul să-i scape. Ştia că de-i va da drumul nu va avea nici cea mai mică şansă. De mâna stângă legă căpăstrul calului, iar în dreapta îşi ţinea spada.

Ochii bestiilor îşi făcură apariţia.

Ochii bestiilor erau peste tot.

Se răzgândi şi băgă spada în teacă. Agape o trăgea furioasă. Reuşi s-o calmeze.

Chemă bulgărele ce-i lumina calea. Din el făcu alţi zece, la fel de mari, apoi îi trimise spre privirile roşii ce o urmăreau din ceaţă. Se auziră câteva cherlăituri, dar nu aveau de gând să se dea în lături. Lăsă un bulgăre să lumineze, atât cât era posibil, şi trase spada din teacă.

O bestie sări din întuneric. Agape o dezechilibră, suficient cât creatura să-i facă o rană adâncă în mână. Sări în picioare şi spintecă gâtul creaturii. O alta sări asupra ei, şi o alta, şi o alta. Agape devenise cu adevărat agitată. Lovea cu picioarele din faţă în aer. Sirona o trase de căpăstru aproape sufocând-o. Reuşi să rănească una dintre bestii şi să se ferească din calea

celei de-a doua. Agape continua să tragă. Sirona reuşi să spintece gâtul unei a treia creaturi şi se întoarse furioasă spre iapă.

– Dacă m-ai ajuta şi tu puţin...

Calul păru să înţeleagă. Se potoli pe dată şi o lăsă pe fată să se lupte cu creaturile. Mâna stângă îi sângera destul de rău. O singură smucitură a calului şi ar fi leşinat de durere. Alte două creaturi îi ieşiră în spate. Pe una o prinse pe botul cizmei şi o împinse spre cal. Agape înţelese ce avea de gând stăpâna şi se porni să-i care copite. Între timp Sirona se ocupă de cea de-a doua bestie, rănind-o fără pic de milă.

Până la urmă creaturile s-au retras la locul lor.

Sirona continuă să meargă. Aproape că nici nu îşi dădu seama când ieşi din ceaţă. Două lumini se zăreau în depărtare. Era prea obosită pentru a-şi da seama ce se vede acolo, îşi lăsă capul pe pământ şi răsuflă uşurată.

*

Când reuşi să se adune îşi dădu seama că mâna ei nu arăta prea bine. Pierduse mult sânge. Rupse o fâşie din bluză şi se pansă. Rana era destul de dureroasă. Privi din nou spre orizont. Părea a fi o rază de soare uitată şi o altă lumină provenită de la un felinar. Şi în locul ăsta văzu urme lăsate de picioarele sperienilor. Urmele erau destul de proaspete, nu ar fi trebuit să fie prea departe. Asta însemna că nici Sior nu era prea departe.

Trebuia să se grăbească. Îşi desfăşură căpăstrul din jurul mâinii rănite şi îl înfăşură în jurul celeilalte. Continuă să străbată câmpul acela gol. Dintr-o dată semiîntunericul luă locul beznei. Continuă să meargă văzând acelaşi peisaj timp de mai multe ore. I se părea că merge în cerc. Oboseala începea să se facă simţită. Aproape că îi venea să cedeze. Dorea să rămână acolo, să doarmă, să se odihnească. Să facă orice altceva. Dar nu-l putea părăsi pe Sior, mai ales când ştia că sperienii i-au luat urma. Trebuia să-l avertizeze cumva, dar cum?

Grăbi pasul. Peisajul începu să se schimbe. Cea dintâi lumină dispăru lăsând locul siluetei uriaşului Turn al Morţii, iar în cel din urmă turn se zărea lumina unui felinar. O ceaţă subţire şi rece începu să-şi facă simţită prezenţa. Se opri un moment.

Agape părea liniştită. Chiar când o luă din nou la picior. două animale îi apărură în faţă.

– T. Liort, de ce nu sunteţi cu Sior?

Nici unul nu se mişcă. După un timp motanul făcu un pas în faţă. O ceaţă multicoloră începu să-l învârtă până când în locul felinei apăru un bărbat destul de scund, slăbuţ şi cu un ten ciocolatiu. Sirona îşi înghiţi cuvintele. T făcu acelaşi lucru şi în locul câinelui apăru un bărbat mătăhălos, înalt, cu o barbă bogată şi răvăşită.

– T, Liort? întrebă Sirona nesigură.

Ciocolatiul făcu o plecăciune.

– La dispoziţia ta, prinţesă. Aceştia sunt adevăraţii T şi Liort.

Fata îi cercetă pentru câteva clipe.

– Dacă ar fi fost să îmi închipui cum arătaţi ca oameni, cred că aşa mi-aş fi închipuit.

Matahala râse zgomotos.

– Mă bucur că ne placi şi aşa, mărturisi el.

Fata îi îmbrăţişă cu entuziasm.

– Dar ce anume sunteţi voi?

– Un fel de stele călătoare, se grăbi Tuciuriul să-i răspundă. Suntem stele ale destinului a căror datorie e de a apăra oamenii.

Dintr-o dată fata îşi miji ochii.

– Dar de ce nu sunteţi alături de Sior?

T făcu un pas în faţă.

– Drumul nostru s-a încheiat aici. Trebuia să ne luăm rămas bun...

– ...şi să îţi spunem un ultim secret, continuă pe o voce joasă Liort.

Sirona îi privi speriată. Ceva îi spunea că secretul nu o va ajuta pe viitor. Liort se apropie de ea şi-o rugă să se aşeze.

– Vestea ce ţi-o vom da îţi va zgudui sufletul. Sirona, tu eşti puternică, dar trebuie să treci peste această ultimă încercare.

– Despre ce anume este vorba?

Tânărul îşi freca mâinile una în cealaltă. T se îndepărtă ghicind în ochii lui două lacrimi.

– Ce se întâmplă, Liort? E vorba de Sior? A păţit ceva?

Tuciuriul negă dând din cap.

– Nu, ceea ce îţi voi spune e mult mai rău. E vorba de Hollw, de Fawrr.

– I s-a întâmplat ceva?

– Nu. Ascultă-mă!

T se pierdu în ceață. Sirona putea să jure că îl aude suspinând. Liort continuă să își frece mâinile. Nici măcar nu reuși să-și ridice privirea.

– Sirona, îmi este foarte greu să îți spun. Din păcate, eu sunt cel ce trebuie s-o facă. Dacă ar exista o cale mai simplă m-aș da și peste cap pentru a o găsi. Dar nu este.

– Liort, nu te mai învârti în jurul cozii, spune-mi o dată.

Tânărul plecă și mai mult privirea.

– Vezi tu, dragostea ta l-a readus pe Hollw la viață, dar nu și pe Salvator.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Doar Fawrr va reuși să dezlege cartea și nimeni altcineva. Atunci când Hollw se va apropia de *Șarama* va reveni la vechea înfățișare și nici o dragoste din lume nu o să îl mai aducă înapoi.

Sirona crezu că nu aude bine. La început râse spasmodic, apoi își aminti de vis. Hollw își lua zborul. Simți cum întreg trupul îi este străpuns de-o durere inumană. Îi venea să urle, să țipe, dar doar un râs isteric îi ieși printre buze, ce mai apoi se transformă în lacrimi ce îi zguduiau plămânii.

Plânse mult. Nu încerca să înțeleagă. Nu putea. Nu dorea. Se simțea că totul se sfarmă în mii de cioburi, inima îi sângera. Nu putea să oprească durerea. Nu putea.

Trase aer în piept și își opri lacrimile în gât. T apăru de după perdeaua de ceață. Obrajii lui erau plini de lacrimi, lucru ce o făcu pe Sirona să zâmbească.

– Bănuiesc că o să rămânem singuri după toată această nebunie, cea din urmă luptă e aproape. De-o fi să câștigăm nu ne vom mai avea decât unul pe celălalt. Voi vă veți întoarce pe cer, Fawrr își va continua drumul prin suferință, iar noi vom deveni regi ai tristeții. Nu o să ne mai rămână nimic. Așa-i?

Lui Liort îi fu greu să-i răspundă, dar T o cuprinse în brațele sale mari și-o îmbrățișă cu putere.

– Vom fi mereu lângă voi. O să luminăm în fiecare noapte doar pentru voi.

– Dar nu va fi la fel ca atunci când vă aveam lângă noi. Ca atunci când râdeam de Troten care se ferea de Liort, ca atunci când Hollw m-a îmbrățișat pentru prima oară. În mine a murit

totul. Ştiu că nu există altă cale şi orice ar fi trebuie s-o accept, dar acum nu pot. Am nevoie de puţin timp. Am nevoie să-l mai văd o dată. Am nevoie ca voi să rămâneţi lângă mine.

T începu din nou să plângă. De data aceasta se zguduia cu tot trupul. Liort îi puse o mână pe umăr.

– Viaţa nu este niciodată aşa cum am vrea noi. Eu şi T nu am supravieţui aici, iar voi nu aţi supravieţui acolo. Fiecare îşi are locul lui în marea poveste a vieţii, dar, totuşi, să trăieşti este un prilej de bucurie. Niciodată să nu regretaţi ceea ce lăsaţi în urmă, ci să vă amintiţi în clipele de linişte cu bucurie. În general, oamenii au tendinţa de a dramatiza. E greu. Ştiu. Dar dacă viaţa îţi mai oferă o şansă ai grijă să nu o ratezi. Nu te îngropa în propria-ţi nefericire. Trebuie să trăieşti fiecare clipă, să simţi cum viaţa creşte în tine.

– Presupun că unei stele îi e uşor să vorbească aşa, surâse Sirona. T, Liort, nu plecaţi. Nu aş putea...

– Ai să poţi, concluzionă Liort. Trebuie să poţi. Şi cine ştie, poate că va veni o zi în care ne vom revedea.

Sirona era ameţită de veştile primite. Pe-o parte îi venea să plângă până avea să moară, pe de altă parte nu putea să nu se gândească la cea din urmă luptă.

Cei doi o îmbrăţişară cu ardoare. Nu mai avea putere să plângă. Îi lăsă să dispară în beznă, urmându-i cu privirea până când şi cea din urmă bucăţică din pelerina lui T dispăru.

Ultimul gând înainte de-a porni i-l adresă lui Hollw. Doar o dată dorea să-l mai vadă. Doar o dată.

*

Doamna Albă suspină.

– Alte veşti proaste? se interesă Furlamir.

Alnwë aprinse o făclie lăsând-o să-i lumineze chipul alb.

– Săgeata îşi va atinge ţinta.

Fu rândul regelui să suspine.

– Destinul este nemilos. Iar noi nu puteam decât să asistăm la tot ceea ce se întâmplă.

– Spectatori din umbră, conchise Doamna Albă.

CAPITOLUL XIII
ALFSIGR SE ARATĂ REGELUI

Vântul sufla rece de două zile în sudul Şiarului. Făcliile ce luminau drumurile principale se stingeau sistematic, dar bărbaţii păreau destul de încăpăţânaţi şi, ori de câte ori bezna îi ameninţa, insistau să aprindă focul.

Femeile şi copiii se adăpostiseră prin case. Se rugau în tihnă ca lumina să le fie redată. Nu mai aveau speranţă în suflet, dar trebuiau să creadă. Pentru copii lor.

Bărbaţii ce nu stăteau de veghe la torţe aşteptau în întuneric sosirea grumilor. Sudul Şiarului nu fusese la fel de persecutat de către Sorian, ca şi celelalte părţi. Aici oamenii încă mai credeau în profeţie, încă îşi mai aşteptau salvatorii şi la rândul lor încercau să dea o mână de ajutor.

Vântul începu să urle nebuneşte. Nici o făclie nu îi stătea în cale. Nimeni nu mai îndrăzni să stea afară, aşa că toţi se adăpostiră lângă soţiile şi copiii lor. Doar o singură femeie îndrăznea să-nfrunte furia naturii. Era îmbrobodită din cap până-n picioare. Pe cap şi umeri purta o brodoadă groasă prin care nici vântul şi nici chiciura nu ar fi avut cum să treacă. Trupul îi era bătrân, dar nu o împiedică acest detaliu să poarte un veston din piele de şarpe, pantaloni cavalereşti şi cizme de vânătoare. Chiar dacă arăta bizar, îi era bine.

Înfrunta cu stoicism şi vântul şi orice altceva ar fi îndrăznit să-i iasă în cale. Trecu pe drumul şerpuitor, apoi traversă podul de răchiţe şi aşteptă ca vântul să se potolească. Şi, într-adevăr, se opri parcă la un semn al ei.

Nu mai era în Şiar, de asta putea să îşi dea şi singură seama. Ştiuse tot timpul că trebuie să se întoarcă în faţa regelui. De la ultima lor întâlnire nu stătuse degeaba. Încercase din greu să dezlege misterul pe care chiar ea îl prevestise. Nu îşi mai amintea cu precizie cum suna, dar îşi amintea fiecare imagine ce îi apăruse în minte atunci când a început a recita acea poezie. Abia acum realiza că nu îi dăduse prea multă importanţă la

vremea respectivă. Dar asta se datora şi altor factori. Principalul factor îl reprezentau chiar celelalte vrăjitoare, ce nu crezuseră în profeţia ei şi o batjocoriseră destul de rău. De atunci îşi târâse existenţa de una singură, prin câte un cotlon uitat de lume.

De când gemenii împliniseră vârsta potrivită, viaţa ei căpătase un sens. Se ataşase foarte mult de Sior, el îi păruse mai fragil, asemenea ei din anumite puncte de vedere.

Însă, în ultimul timp, cu ajutorul unei a doua vrăjitoare, reuşise să înţeleagă profeţia pe deplin.

S-a aşezat în sudul Şiarului într-o casă părăsită, pe care a amenajat-o după propriul gust. Şi-a scos pensivul din lada cea veche şi a început să-şi revadă amintirile, până în clipa în care profeţia i-a apărut în minte. A extras imaginile respective din pensiv şi a început să le aşeze, asemenea unui joc de puzzle. Oricât se chinuia nu reuşea să înţeleagă mare lucru. Aşa că a chemat-o pe bătrâna Gabrielle. Gabrielle plecase din „haita" vrăjitoarelor mai înainte ca ei să i se arate soarta Şiarului. Rămăseseră apropiate de-a lungul anilor, cu toate că din ziua aceea nu se mai văzuseră. Acum se afla în casa ei, îi bea ceaiul şi se uita la gândurile ei.

Gabrielle era una dintre acele vrăjitoare ce îţi dădea senzaţia că se născuse bătrână. Chiar şi în tinereţe părul îi fusese alb şi dezordonat, unghiile lungi şi curbate, iar degetele pline de negi negri. Privirea îi trăda o oarecare tristeţe, chiar din clipa în care văzuse primii zori.

Ochii ei, ce nu aveau o culoare anume, se plimbau peste amintirile prietenei sale.

– Dacă punem imaginile astea una lângă alta, conchise vrăjitoarea, este clar că vedem decăderea Şiarului şi trădarea regelui. Priveşte. Fii atentă, Alfsigr, nu te mai gândi în altă parte. Acum... dacă unim aceste amintiri cu cea din colţ, ce vezi?

. Alfsigr nu reuşi să vadă decât un şarpe încolăcit în jurul unui vultur. Nu fusese prea bună la cercetarea semnelor. Pentru ea erau ca frânturi dintr-un vis ce nu avea importanţă. Ridică pasivă din umeri spre exasperarea prietenei.

– Am crezut că ai mai învăţat câte ceva de-atunci, se supără Gabrielle. Bine. Am să îţi spun eu. Imaginea şarpelui combinată cu celelalte două, ne arată clar decesul reginei. Apoi luăm imaginile astea două şi le punem în continuare. Aici se înţelege clar

soarta gemenilor. Profeția spune că ei sunt salvatorii Șiarului. dar pot la fel de bine să fie și distrugătorii lui. Dacă ne luăm după linia asta curbată, vom vedea un Șiar decăzut și apoi inexistent. Dacă ne luăm după vulturul ce se smulge din Ghearele șarpelui, vom vedea un Șiar veșnic și înfloritor.

Gabrielle trase un fum din pipa lungă. Majoritatea vrăjtoarelor fumau ca înecatele; doar Alfsigr se ferise de acest obicei, considerându-l de prost gust și fără rost.

– Ei bine, încă două imagini mai sunt pe masă. Iar aici e complicat. Căci dacă o pui pe cea din stânga lângă celelalte sensul va fi unul, iar de-o punem pe cea din dreapta, sensul va fi altul. Să o luăm la început pe cea din stânga. Ei bine, asta le dă un destin separat gemenilor, dar un destin ce se va reîntâlni în punctul final. Adică urmează calea ursitoarelor. Imaginea din dreapta îi arată împreună până la sfârșit, doar că sfârșitul fetei va fi inevitabil. Din câte am văzut până acum, un timp au urmat cea de-a doua cale. Apoi s-au despărțit, urmând căi separate. Dar, într-un fel sau celălalt, destinul ce-i unea a reînviat, ceea ce înseamnă că fata își va găsi sfârșitul. Inevitabil, conchise oarecum dinstantă.

Alfsigr cugetase mult la vorbele prietenei ei, după ce aceasta o părăsise. Nu știuse să interpreteze corect profeția, și nici nu s-ar fi gândit să îi dea două sensuri. Dar, oricum, gemenii nu ar fi ascultat-o, poate doar Sior. Sirona era mult prea independentă și își urma întotdeauna propriile raționamente, fie ele bune sau rele. Probabil că nu ar fi putut schimba cu nimic cele două căi. La un moment dat crezuse cu tărie că gemenii vor reuși să-și scrie singuri drumul, dar, într-un fel sau altul, se întorseseră pe drumul profeției.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte finalul, fie el bun sau rău. Știa că lucrurile bune cer sacrificii, de aceea începea să creadă tot mai mult în moartea fetei.

Întunericul nu-i încetini mersul. Dacă ar fi fost să își imagineze Nimicul, categoric și l-ar fi imaginat ca pe locul acesta. O făclie apăru în depărtare, încadrând o fereastră unde un chip alb ca neaua o aștepta.

*

Furlamir îi făcu semn să se aşeze în faţa globului. Nu îşi spuseseră nimic de când păşise în palat, doar se priviseră şi se înţeleseră astfel, fără nici un cuvânt.

Vrăjitoarea privi în glob. Imaginile se mişcau fără nici un sens, apoi, încet-încet, se opriră şi prinseră formă. Îşi aminti ziua în care se întâmplase ceea ce arăta rotundul magic. Fusese în urmă cu şaptesprezece ani, ziua profeţiei. Se prezentase în faţa lui Aratt şi îi povestise ceea ce a văzut. Regele a râs şi a alungat-o, acuzând-o de înşelătorie. O exilase în Gildaman, fără drept de a mai păşi în Şiar atâta timp cât el era în viaţă.

Dar ea s-a întors. La trei ani după ce gemenii se născuseră, vizitase Tiarul şi îi pândise din umbră. Ştiuse că într-o zi va trebui să îşi pună profeţia cap la cap, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că ziua aceea va veni. Imaginea se mută în prezent. Sirona se lupta cu bestiile Nimicului, încercând în acelaşi timp s-o tragă pe Agape după ea. Imaginea se mută asupra lui Sir Hollw, ce se grăbea împreună cu Bree spre locul luptei finale.

Regele făcu un semn din mână. Imaginile rămaseră în loc, prinse într-un spaţiu şi timp diferite de cele cunoscute de om. O lumină albastră se strânse precum un pumn şi ţâşni spre tavan luminând întreaga sală. La contactul cu tavanul înalt, se spulberă. Liniştea şi bezna căzură apăsătoare. Un suflu trecu rapid şi nota unui cântec se pierdu în întuneric.

Doamna Albă aprinse o făclie. Camera era luminată slab. Chipul regelui se zărea printre umbre de culoare. Globul rămase nemişcat. Fără viaţă.

– Acum cunoşti, spuse Furlamir. Acum ştii ce soartă le este rezervată.

Vrăjitoarea lăsă lacrimile să-i acopere obrajii. Regele o privi blând.

– Nu plânge. Lacrimile nu ajută. Chiar de ai fi înţeles, tot nu ai fi putut fi de ajutor. Destinul i-a împins pe ambele căi şi în final s-a adecis asupra uneia. Viaţa cere sacrificiu, chiar dacă nu-i drept.

Alfsigr nu îşi putea stăpâni lacrimile. Durerea îi era mare. Ar fi vrut să fie alături de ei. Regele îi citi gândul.

– Prea mulţi plecat-au pe urmele lor. Şi prea puţini îşi vor

atinge ținta. Lupta e a lor și doar a lor. Nu cred că le-ai putea alina suferința.

– Aș putea să-i averizez, spuse ea printre suspine.

În ochii regelui se instală tristețea.

– Nici zeilor nu le e dat să își cunoască momentul morții. Dacă i-ai avertiza, povestea și-ar schimba cursul. Viața și-ar schimba rostul. Timpul nu ar mai curge, iar tot ceea ce e pământean ar dispărea. Fiecare trebuie să-și înfrunte moartea într-un moment sau altul. Într-o zi va veni și vremea ta, și nu ai vrea să cunoști momentul.

Femeia simți cum viața i se scurge prin vene. Alnwë o susținu să nu leșine.

– Nu încă, îi șopti ea. Vremea ta nu a sosit.

Regele făcu un pas spre fereastra veșnic deschisă.

Regele se postă în fața beznei adulmecând-o precum un animal sălbatic.

– Suntem doar spectatorii din spatele cortinei. Rămâi cu noi.

Vrăjitoarea înghiți în sec. Simți pala aceea rece ce trecu pe deasupra capului ei. Rece precum un fior al morții. Doamna Albă o ajută să se așeze, dar sufletul îi era sfâșiat în zeci de bucățele. Cu degetele tremurânde atinse globul. Acesta prinse viață și îi arătă tragedia prin care trecea Őriatul.

*

Hioram gemu apăsat. Rana încă îi sângera în ciuda eforturilor făcute de bătrâne. În schimb, Troten se simțea ceva mai bine. Încă mai putea să țină spada în mână.

Dincolo de porți se auzeau glasurile sperienilor, urlete de furie ce îngrozeau pământul. Grumii li se alăturară și ei, urlând asemeni unor animale turbate. Vântul începu să șuiere, la început ușor, apoi se transformă într-o adevărată vijelie. Toate făcliile s-au stins, bezna punând stăpânire.

Driadele nu mai așteptară nici un semn și începură a-și arcui coardele arcurilor, dând drumul săgeților spre inamic. Sperienii erau cel mai ușor de răpus. Cădeau unul câte unul ca secerați. Grumii erau înveliți în armuri groase, până și capetele le erau greu de străpuns. Cei mai voinici dintre ei hotărâră să spargă

poarta palatului şi să-i atace pe cei dinăuntru. Făcură rost de-un buştean robust şi începură să zguduie porţile. Acestea gemeau sub impactul produs.

Troten se clătină pe picioare, dar nu se lăsă învins. Nu atâta timp cât era în viaţă. Îi adună pe cei mai puternici, rupse uşile palatului şi baricadă poarta cu ele. Piticii scormoniră în pământ şi ieşiră pe câmp încercând din răsputeri să le facă viaţa grea celor ce îi atacau. Horţii îi urmară. Piticii şi horţii se mişcau destul de greu prin beznă, dar reuşiră de câteva ori să împiedice brutele să spargă poarta.

Nu mai era mult. În cele din urmă grumii aveau să reuşească, în ciuda eforturilor driadelor, piticiior şi horţilor.

Hioram se ridică greoi.

Troten ordonă regruparea.

Orett conducea creaturile mai puternice spre poartă.

Femeile dispărură în pivinitele palatului.

Hioram trase un răget înfiorător. Din rană îi ţâşni un nou val de sânge. Rupse o draperie şi se legă cu ea, sperând ca astfel să mai oprească din sângerare. Troten creă noi formaţii compuse atât din spadasini, cât şi din lăncieri.

Orett dădu fuga în grajdurile palatului şi eliberă caii. Lăncierii înţeleseră imediat.

Troten ordonă deschiderea porţii şi retragerea piticilor.

Ascultară bubuitul buşteanului ce zguduia uşile masive. Unu, doi, trei... şi.

– Deschideţi!

Bărbaţii traseră scripetele şi brutele căzură pe burtă. Piticii nu aşteptară de două ori şi se năpustiră asupra lor, lovindu-i cu înverşunare. Sperienii dădură fuga în ajutorul grumilor. Porţile erau asediate. Vântul urla înfiorător.

Hioram gemu de durere.

Alfsigr opri imaginea. Inima îi bătea cu putere.

CAPITOLUL XIV
ÎNTÂLNIREA FRAȚILOR

Noriat trecuse cu greu de armatele Șiarului. Își plânse Imperiul și supușii când a înțeles ce se abate asupra lor, dar hotărârea îi era luată. Într-un fel sau altul trebuia s-o prevină pe Sirona. Știa că nu ar fi reușit să ajungă la timp în locul stabilit, nici dacă ar fi avut un cal zburător. Știa foarte bine cum o poate contacta pe fată fără să parcurgă tot drumul spre nimic, dar nebunia lui era și mai mare văzută astfel.

Se întreba câte șanse de reușită avea și cât de bine procedase. Știa că nu trebuie s-o avertizeze cu privire la propria moarte, dar cu siguranță că și ea ar fi făcut același lucru pentru el.

Își strânse calul sub genunchi și lăsă rișca să-i alunece ușor pe spinare. Calul porni la galop. De-acum nu se mai auzeau vuietele războiului și nici alte armate nu păreau să mai îndrăznească să se apropie. În crunta sa alergare trecu pe lângă Pădurea Neagră. Bineînțeles că nu avea de gând să aleagă acest drum pentru a ajunge la destinația dorită, dar nu putu să nu schițeze un zâmbet: „Oare poate să fie mai întunecată decât este pământul acum?". Bineînțeles că lucrul acesta era aproape imposibil. Probabil că piticii ăia mici și grețoși care trăiau acolo nici nu au sesizat schimbarea din jur. De fapt, ce le păsa lor? Pentru ei era tot una dacă lumea va rămâne așa sau nu.

Într-un fel îi invidia. Dacă și oamenii s-ar fi putut adapta cu atâta ușurință lucrurilor nelumești, gemenii nu ar mai fi trebuit să treacă prin toată această nebunie. Da, îi invidia. Pentru ei întunericul ori lumina era tot una. Trupul li se adapta la fel de repede ambelor stări.

Prima oară când trecuse prin Pădurea Neagră avea doar șaisprezece ani. Bizar. La aceeași vârstă o străbătuseră și gemenii. Încă își amintea cum broboane reci de spaimă îi inundaseră fruntea, cât de teamă îi fusese să le șteargă, pentru a nu face vreun zgomot necugetat. Cât de teamă îi fusese să vorbească. Timp de două zile nu scosese nici un singur cuvânt. Iar cel mai cumplit

moment a fost atunci când ceva a trecut pe lângă el făcându-l să-şi ude pantalonii. Acum zâmbea. Dar dacă supuşii lui ar fi aflat una ca asta i-ar fi râs în nas toată viaţa. Fusese cel mai jenant moment din viaţa lui. Niciodată nu îi fusese atât de teamă, cu toate că la paisprezece ani a participat la prima luptă.

Cert e, şi acum înţelegea mai bine ca niciodată, că este cumplit să lupţi cu întunericul sau cu ceea ce se ascunde în spatele său. Acum, când privea în urmă, nu i se mai părea la fel de ruşinos că îşi udase pantalonii. Şi regii aveau sentimente, şi ei simţeau teama. Zâmbi. Cu toate astea, nu dorea să spună ceea ce gândea cu voce tare. Ar fi fost ridiculizat chiar şi de singurătatea ce se învârtea în jurul lui.

Umbre ameninţătoare se ridicau mai adânci ca bezna de-o parte şi alta a drumului. Vântul începu a urla şi o chiciură rece se lăsă peste pământ, ca o lovitură calculaltă dinainte. Regele îşi trase pelerina peste ochi şi dădu pinteni calului. Aprinse cu grijă felinarul de sub mantia regală şi încercă să lumineze cât de cât.

Ghinionul părea să se ţină după el. O ceaţă groasă şi densă, ca o pătură ţesută din fire de rouă, îi lua vizibilitatea. Mai mult bâjbâia pe drum. Pentru un timp îi fu teamă că ar putea să apuce o cărare greşită şi atunci hotărârea lui de a-şi părăsi Imperiul ar fi fost zadarnică.

Înghionti calul cu şi mai multă forţă. Simţea cum vântul îi şuieră pe la urechi cântându-i o melodie de mult apusă. Chiciura cădea încruntată, încercând să nu îl rateze nici măcar o dată. Încă o dată timpul îi deveni duşman în încercarea de-a face ceva bun. Cam aşa se întâmplase şi cu soţia lui. Deşi încercase s-o convingă că totul va reveni la normal, se părea că timpul nu l-a lăsat să facă nici un pas decisiv. Când regina a trecut de porţile palatului, împreună cu cele două fiice, nu a mai simţit nimic. Era bizar. Dar nu a simţit nici ură, nici dragoste, nici durere. Ştiuse mereu să se resemneze şi să se ascundă în spatele sentimentelor, acesta fusese darul lui. Dar de data asta nu avea de gând să cadă în păcatul resemnării. Trebuia să-şi atingă scopul. Aşa îl îndemna inima.

Nu îi păsa de piedicile ce îi erau puse înainte. Nu îi păsa nici măcar dacă avea să cadă un întreg munte în calea lui. De data asta nu avea să se dea bătut.

Vântul urla.

Chiciura cădea.

Calul alerga ca vântul.

Stâncile din jur se ridicau amenințătoare.

Un mârâit prelung se auzi din depărtare. Regele încetini calul. Părea a fi un lup rătăcit. Îi dădu din nou pinteni.

Lupul urlă a singurătate. Calul galopă până când se pierdu și cel din urmă urlet.

Ceața începu să se ridice. Noriat recunoștea drumul. Trecuse pe-acolo de zeci de ori când fusese tânăr și nesăbuit. În tinerețe alergase după glorie. Alergase asemeni oricărui rege dornic de admirația supușilor. Și, da, o căpătase din plin. Vânase numeroși monștri, creaturi ce amenințaseră bunăstarea celor trei regate. Adulația i-o adusese și pe regina sa, adulația îi adusese toată fericirea de care avusese nevoie. Apoi decăderea... fusese teribilă și în același timp acceptată. Acceptase totul cu atâta ușurință că abia dacă se putea ierta pe sine.

Vântul se înteți.

Chiciura cădea și mai înverșunată.

*

Sar'alabul se ridica precum o umbră în umbră. O umbră mare, grotească pe care încă se mai citeau anii dureroși, războaiele și sufletele nefericite ce îl ocupaseră. Doar câte o lumină, la câte o fereastră, îi mai dădea un strop de viață. Și ce mai era viața în hăul acela întunecat? Ce mai conta acum structura palatului sau nenorocirile prin care trecuse?

„Fiecare epocă trece prin durerea ei", înțelese Noriat după ce aruncă o privire atentă în jur. Vântul bătea la fel de puternic; în schimb chiciura se transformase în picături firave ce abia reușeau să-i atingă trupul.

Zări în umbra felinarului construcțiile pătrățoase ce luaseră locul caselor, altădată demne de toată invidia. Nu mai trecuse de prea multă vreme pragul Șiarului, dar cu siguranță că ultima oară nu arăta așa. În minte îi veni Foriniana. Ziua nunții ei. Pășise cu atâta eleganță la balconul cel mare. Mulțimea a aclamat-o frenetică. Oamenii o iubeau, Aratt o iubea, până și Sorian

era îndrăgostit de ea. Şi ce se întâmplase cu toate astea? Doar nenorocire. Din ziua aceea nenorocire după nenorocire se abătu asupra Şiarului. Fericirea suveranilor nu dură mult. Îşi aminti când primise telegrama de la Niara; vestea morţii suveranei îl dărâmase. Nu asta meritase. Nu asta aşteptase de la noua ei viaţă.

Şi acum se afla în faţa monstrului ce înghiţise vieţi şi suflete. Monstrul cu turnuri înalte şi ochi întunecaţi ce scrutau întunericul în căutarea unui alt suflet părăsit.

Lăsă calul slobod. Zări câteva gărzi în depărtare, vreo zece la număr; dacă se gândea şi la cele din castel, probabil vreo douăzeci. Nu mai aveau mare lucru de păzit. Sorian pornise spre destinul său şi, probabil, nu de unul singur. Restul armatelor erau în Oriat şi poate şi în Gildaman. Ocolise pe cât putuse drumurile mari, ştiind că oricând ar fi putut să întâlnească vreo armată inamică. Îşi ascunse pelerina regală sub mantia de ploaie ce până atunci îi acoperise capul.

Se-nvălui în beznă şi păşi cu băgare de seamă.

Cinci grumi plictisiţi la poarta palatului. Alţi cinci la uşa principală. Era floare la ureche pentru el să scape de ei. Trebuia să scape. Acesta era cel din urmă drum al lui spre Şiar. Nu dorea să dea greş.

Trase spada cu grijă. O lăsă în jos, pe lângă trup, şi se ascunse după coloanele mari ce susţineau poarta. Un grum căscă. Ceilalţi patru abia dacă îşi mai ţineau ochii deschişi. Noriat decise să-i omoare fără prea multă larmă. Nu se ştia pe unde mai sunt ascunşi şi alţii. Aşteptă mai multe ore până când cu toţii fură cuprinşi de somn.

Se mişcă încet şi sigur, ca o felină. Grumii nici nu ştiură ce li s-a întâmplat atunci când capetele li se dezlipiră de trupuri.

Cei cinci din faţa uşii nu mai erau acolo. Pesemne că se săturaseră şi intraseră la adăpost. Scrută întunericul. Nimic nu mai mişca, în afara copacilor împinşi de vânt într-un dans haotic. Hotărî că e mai bine să intre pe intrarea servitorilor. Era mai înţelept. Oricum intrarea aceea l-ar fi dus direct în beciuri şi mai apoi la închisori. Oarecum ştia că Sorian nu-l găzduise într-un loc prea comod pe Aratt.

Se strecură printre pâlcurile de trestii crescute haotic prin bălţile dosnice. Nici nu voia să se gândească ce creaturi mişunau pe-acolo. Merse scârbit mai departe până ce dădu de iederă

agățătoare. Făcu o grimasă, apoi își bagă mâna printre firele lungi și alunecoase ale plantei. Dădu de metal. Ușa nu mai fusese folosită de la moartea reginei. Găsi clanța rotundă și o învârti. Îi alunecă din mână. Un gândac se târa pe zid deasupra degetelor sale.

– Belestemății, șușoti regele.

Clanța era ruginită. Avea nevoie de ceva timp să o deschidă, iar ploaia nu-i era de nici un ajutor. Încercă s-o forțeze învârtind-o pentru a ceda. Scârțâi. Asemeni unui plânset de prunc. Scârțâi. Asemeni unei dureri apăsătoare.

Regele împinse în ușă. Nu se deschise.

Balamalele erau la fel de ruginite.

Își scoase mantia de ploaie și o mototoli. O fixă pe ușă și se izbi în ea. Păru că cedează. Dar, nu. Încă o dată și încă o dată. Ușa se lăsă înduplecată. Se deschise cu un scârțâit ușor, de parcă nu ar fi apăsat nici o presiune asupra ei. Regele își îmbrăcă la loc pelerina întunecată. Astfel avea mai multe șanse să se strecoare în beznă. Împinse ușa la perete și își făcu, greoi, loc prin iederă.

Coridorul nu era luminat. Scoase din mantia regală felinarul și îl aprinse. În dreapta se aflau scările ce duceau spre beciuri și spre dormitoarele servitorilor. În stânga erau închisorile regale. Alese treptele din stânga. Aici piatra era umedă. Câțiva bureți crescuseră printre crestături. Mirosul de mucegai persista în nările fragile. Pentru o clipă gura i se umplu de salivă, apoi fu învăluit de călduri ametitoare. Se sprijini de perete.

Nu mai era tânăr și nu mai avea atâta putere. Zâmbi, gândindu-se la cât de nerod fusese odată și la felul în care se lăsase îmbrățișat de primejdie. Acum nici aerul închis nu-l mai suporta, cu toate că trăise în propria-i închisoare... Cât? Cinci? Zece ani?

Își adună forțele și merse mai departe. Camera gardianului îl întâmpină neprimitoare. Vase sparte, mâncare uitată, poate de ani, mirosuri mai crunte decât cele de mucegai. O traversă repede. Cea dintâi închisoare îl privea din umbră. Nici urmă de deținuți. Ușile erau deschise.

Nu se lăsă, merse până la cea din urmă.

O mână de paie ținea loc de pat. O masă minusculă și o cană de apă. O oglindă veche. Și-un bătrân ce-și plângea durerea.

Îl privi din ușă. Nu îi veni să-i tulbure gândurile. Cât îmbătrânise! Nimic nu mai aducea a vechiul Aratt. Părul îi era

încurcat, la fel şi barba. Faţa plină de riduri ce-i ascundeau până şi ochii, altădată ochii unui mare suveran. Hainele jerpelite şi vânătăile... Întoarse privirea. Nu dorea să-l vadă astfel. Îl durea. Era fratele lui.

Făcu un pas, fără să facă nici un zgomot. Bătrânul continuă să plângă, aşezat în genunchi cu mâinile la ochi. Glasul lui îl luă prin surprindere pe Noriat.

– Nu te aşteptai să mă găseşti astfel după atâta amar de vreme.

Tăcu. Liniştea îmbinată cu mirosul putred şi de urină se lăsă grea în pieptul regelui. Vru să se apropie, dar picioarele nu-i răspundeau. Aratt râse pe sub barba dezordonată.

– Toate se-ntâmplă din pricina mea. Nici moartea nu mă mai vrea. Şi ea a uitat de mine.

O lacrimă căzu pe obrazul lui Noriat oprindu-se în barbă.

– Aratt... dar îşi înghiţi cuvintele. Nu putu să mai spună nimic altceva.

Sunetul îi provocă dureri şi amintiri. Aratt, cel preferat de mama, cel în ochii căruia se zărea regalitatea. Aratt cel viteaz, cel norocos. Şi acum... iată-l, Aratt cel înecat în propria-i urină.

Aratt ridică privirea. Nu mai vedea la fel de bine ca odinioară, dar distinse figura regală a fratelui său.

– Nici ea nu îmi mai vorbeşte, arătă spre oglindă cu regret. Până şi demonii au uitat de mine.

– Hai, vino cu mine, îl rugă Noriat. Vom îndrepta asta.

Aratt râse. Un râs strident ce se impregnă în fiecare piatră.

– Să vin cu tine? Ce rost mai are? Sunt damnat.

– Nu, nu eşti. Ai fost păcălit. Ai fost manipulat.

– Şi crezi că ei au înţeles?

Noriat nu-i răspunse. Ştia că Sirona nu i-ar fi acordat iertarea, dar cu Sior mai era o şansă.

– Aratt, au nevoie de tine.

Râse. Râse şi mai strident. Râse ca un nebun.

– Nu au avut nevoie de mine atâţia ani... Chiar crezi că...

În ochii lui se întrezări speranţa.

– Da, au nevoie de tine. Dacă vrei iertarea lor... ajută-mă Aratt, numai tu o poţi face.

Bărbatul se ridică în picioare. Era atât de slab, atât de... nici nu existau cuvinte. Noriat simţi o milă infinită. Aratt încerca să

își consolideze poziția. Dar nimic nu mai aducea a vechiul rege ce odinioară purta straie din cele mai frumoase, încrustate cu diamante și cusute în fir de aur și argint.

– Ce trebuie să fac? întrebă cu vocea tremurândă.

Noriat îl privi întristat.

– Trebuie să iei legătura cu Sirona prin oglindă. Doar tu îi poți vorbi prin metoda asta. Ești tatăl ei.

– Dar ce s-a întâmplat?

Noriat oftă.

– Sirona își va găsi sfârșitul în lupta finală. Trebuie s-o avertizezi.

Aratt lăsă un nou șir de lacrimi să-i inunde chipul răvășit.

– E numai vina mea.

– Nu, nu e vina ta. Așa i-a fost scris. Aratt, fă un efort și vorbește cu ea.

– De ce și-ar asculta tatăl trădător?

– Nu știu, recunoscu Noriat. Dar trebuie să-ncerci. Trebuie s-o faci. Pentru ea, pentru amândoi și pentru Foriniana.

Aratt oftă.

– Am distrus tot în jurul meu, nu-i așa?

Noriat nu putu să-i răspundă. Da, așa era. Dar era destul de nenorocit și de spășit pentru a-i mai aduce și el durere. Îl bătu pe umăr încercând să-l îmbărbăteze.

– Vorbește cu ea, apoi vii cu mine.

Aratt nu-i răspunse. Se postă în fața oglinzii și așteptă să-i apară în față o imagine. Înainte de-a se conecta cu totul cu oglinda se întoarse spre fratele său.

– Am încercat să-l ucid pe Sior, recunoscu cu o durere apăsătoare. Nu știam ce fac.

Apoi se întoarse la speculul său.

Noriat lăsă o lacrimă să-i curgă pe obraz. Câtă nenorocire! Câtă durere!

Oglinda se tulbură lăsând imaginea să se clarifice. Sirona o trăgea pe Agape după ea. Turnul Morții își contura silueta din ce în ce mai mult. Părea îngrijorată și avea și de ce. Nu dăduse nici peste Sorian și nici peste Sior. Gânduri negre îi treceau acum prin minte. Simți cum oglinda de la piept îi vibrează.

Aratt o striga în gând. Strigătul era atât de puternic, încât oglinda fetei tresărea.

Sirona o scoase. Imaginea era deja conturată. Trase un chiot de spaimă.

Vru s-o arunce.Vru s-o calce în picioare.

Privea imaginea speriată. Mai înfricoşată ca niciodată.

Chipul îi zâmbi.

Sirona nu ştiu cum să reacţioneze. Tremura. Tremura până în măduva oaselor. În spatele chipului răvăşit îl zări pe Noriat, dar nu îndrăzni să-l strige. Chipul îi vorbi:

– Fiica mea...

Îşi înghiţi cuvintele. Nici o literă nu-i mai venea acum în minte, de parcă toţi anii în care Niara se chinuise s-o înveţe a citi şi-a scrie dispăruseră purtaţi de-o simplă şoaptă.

Vocea continuă:

– Ştiu. Ştiu că îţi e greu să mă ierţi. Ştiu că am încercat să îmi omor fiul. Dar nu am vrut. Nu am ştiut ce să fac.

Lacrimile curgeau şiroaie.

Sirona îşi simţi picioarele moi. Moi ca ceara topită; şi încă se topeau sub propria-i greutate. Uită de Agape, uită de Sior şi de Hollw. Privea încremenită. Nu îi venea a crede.

Chipul îi zâmbi.

Vocea îi vorbi:

– Vreau să mor liniştit. Vreau să am iertarea ta.

Ochii fetei se împăienjeniră. Îşi opri lacrimile în gât pentru o clipă, apoi începu a plânge ca un copil. Un copil încă în faşă. Un copil fără protecţie.

Regele plângea.

Noriat plângea.

Până şi cerul începu să plângă cu lacrimi mari şi reci.

Sirona îşi drese glasul:

– Te iert, reuşi să şoptească. Dar şoapta îi fu purtată de vânt, iar Aratt nu putu decât să ghicească ceea ce îi spusese.

Îşi dădu seama că timpul este limitat. Atunci ţipă cât îl ţinură plămânii.

– Profeţia spune c-ai să mori. Noriat spune că e adevărat.

Sirona înţelese. Înţelese greu din pricina vântului ce se porni ca nebunul, dar reuşi să priceapă fiecare cuvânt.

Imaginea dispăru. Iar ea rămase în mijlocul furtunii incapabilă de vreo mişcare.

*

– Să sperăm că am făcut ceea ce trebuie, spuse Noriat.

Aratt oftă. Doamna Albă stătea în faţa lui. Îi zâmbea. El îi zâmbi. Se simţea liber. Liber să zboare. Liber să părăsească trupul acela. Liber!

– Aratt? Aratt?

Bătrânul îşi privi fratele în ochi. Îi zâmbi şi îşi dădu sufletul în braţele lui.

Noriat suspină în taină. Îi închise ochii şi-i puse o monedă în palmă.

– Şarama fie cu tine.

În timp ce Aratt îşi dădea sufletul, alte trei lucruri se întâmplară concomitent.

Hollw o ajunse din urmă pe Sirona chiar când aceasta era atacată de oamenii-lupi. Hioram muri înjunghiat de spadele a trei sperieni. Şi Niara simţi durerea Sironei pentru prima oară de când se ascunsese în Tărâmul Zânelor.

Toate aceste lucruri aveau să schimbe soarta unui suflet.

*

– Din nou destinul e incert, murmură Furlamir.

– *Cartea Morţilor* nu minte, concluzionă Alnwë.

PARTEA III
LUPTA DECISIVĂ

ÎMPINŞI DE DESTIN

Cuvântul e incapabil a se rosti de unul singur sau a se aşterne pe pagină de unul singur. Bineînţeles, asta ar spune o minte necunoscătoare sau cineva care nu s-ar gândi prea mult. În Tărâmul Zânelor era normal ca vorbele să iasă singure printre buze şi literele să se îmbulzească singure pe o bucată de hârtie. Pentru asta nu era nevoie de absolut nimic, nici de un efort intelectual sau o concentrare prea mare, nici de vreo vrajă specială. Lucrurile astea se întâmplau de la sine. E greu să minţi în Tărâmul Zânelor pentru că e greu să gândeşti ceva fără a scoate pe gură, involuntar.

La fel de greu e şi să trăieşti printre toate acele fiinţe de o frumuseţe inexplicabilă şi mai ales de o vanitate ieşită din comun. O singură rasă se afla prin munţii Alforr şi nu participa la această expunere a frumuseţii, la această paradă fără cusur. Aceştia erau elfii. Elfi din toate tărâmurile se adunaseră în adâncul munţilor a căror vegetaţie era mai înaltă şi mai bogată decât a oricărei păduri văzute vreodată. Mulţi juraseră că pomii vorbeau şi, mai mult, mulţi îi văzuseră mişcându-se armonios o dată cu căderea întunericului. Oamenii rosteau tot timpul vorbele acestea, pentru că ei le credeau cu adevărat.

Doar suveranele ştiau că elfii fac ca toate astea să fie posibile. Îi speriau pe vizitatori. Fugiseră de mult prea mult timp din calea celorlalte fiinţe şi nu doreau sub nici o formă să fie deranjaţi. Dar de la un timp lucrurile se schimbaseră. Lumina dispăruse, iar ei erau tot mai îngrijoraţi. Nu mai ieşiseră demult din fundul munţilor, dar acum pericolul de-a fi zăriţi nu mai exista. Noaptea înghiţise totul în jur, lăsând doar felinarele să facă trecerea dintre cele două lumi.

– Să se fi pierdut totul? întrebă un elf bătrân ce se sprijinea într-un toiag din fag magic.

– Nu ştiu, Bunu'. Unele lucruri nu ne sunt date să le cunoaştem. Cărţile Destinului sunt lucruri tăinuite. Doar ele pot şti dacă s-a pierdut totul ori ba.

– Copilă, crezi că e bine să intervenim în mersul lucrurilor?

Copila, cu ochii ei de culoarea jadului şi cu părul de culoarea soarelui la răsărit, rămase gânditoare. Privi cum întunericul înghite lumina felinarelor, rând pe rând, până când bezna puse cu totul stăpânire pe tărâmul ce li se întindea la picioare.

Copila scrută întunericul în căutarea Bunului.

– Poate că trebuie să intervenim. Odinioară, datorită nouă, lumea şi-a urmat cursul firesc. Poate că şi acum... va fi la fel.

– Să mergem, Noriell. Să mergem.

*

Sirona îşi simţi mâinile reci şi privirea pierdută. Îşi amintea vag ultimele minute din viaţa ei. Văzuse chipurile terifiante ale oamenilor-lupi, le auzise mârâiturile ameninţătoare, le văzuse ochii roşii ca sângele. Uitase cu desăvârşire de spadă. Nici măcar instinctul nu o îndemnă să o tragă din teacă. Nici măcar teama nu o îndemnă să fugă. Privi spre Agape care, în ciuda tuturor obiecţiilor de dinainte, acum aştepta tăcută să se întâmple ceva, orice.

Se simţea la fel de calmă ca iapa. Nu voia să opună rezistenţă. Încercă s-o găsească undeva pe Doamna Albă, poate în amintire sau chiar în faţa ei. Dar nu îi zări chipul veşnic calm şi cald. Nu zări decât semiîntunericul ce se învârtea într-o mantie de ceaţă ascunzând marele munte al nimicului. Lupul mârâi, partea umană se mişcă, dar ea, ea mai avea de contemplat. Aproape că nici nu tresări atunci când creatura sări în faţa ei ameninţând-o cu răgete înfiorătoare. Privi. Atât putea să facă. Să privească cum moartea o învăluie într-o lumină caldă şi o duce departe. Cel puţin aşa spera.

Un alt om-lup sări lângă Agape. Iapa necheză. Dar nu un nechezat înspăimânt, ci unul plin de resemnări. Sirona auzi vântul şuierându-i în urechi, iar urletul creaturilor părea purtat

departe, părea că se loveşte de nimic şi cade într-o groapă fără de sfârşit.

Muşcătura fu violentă. Sirona ţipă, iar ţipătul se auzi până în Turn. Apoi căzu cu capul între copitele iepei ce o privea aproape uman.

Abia când cea de-a doua creatură sări s-o muşte se auzi ţipătul unui războinic. Văzu animalul sărind prin aer, apoi o spadă îi curmă viaţa. Cel ce o muşcase dispăru în ceaţă.

Cu greu reuşi să vadă chipul pe care îl îndrăgea. Cu greu reuşi să-l recunoască. Şi abia atunci se agăţă de o ultimă speranţă. Agape necheză. Hollw o ridică în braţe. Semiîntunericul se pierdu în bezna gândurilor ei şi ele zburară departe; merseră direct la Niara.

Când îşi reveni simţi durerea ce îi furnica mâna. Era bandajată şi lângă ea se afla o carafă cu apă proaspătă. O dădu pe gât fără să se întrebe dacă i se cuvine sau nu. Semiîntunericul era acolo, ca o pâclă deasă în aşteptare. Hollw îşi făcu apariţia de după Agape.

– Calul e bine, spuse el. Tu?

Încă îi vâjâia capul, iar amintirile ieşeau una câte una din colţul acela ascuns. Lăsă o lacrimă să-i curgă, dar şi-o ascunse repede. Încă nu era pregătită să-şi arate partea slabă, partea ce făcea din ea un om.

– Sunt bine. Cât e de grav?

Bărbatul o privi insistent:

– Eşti sigură?

– Da.

– Muşcătura oamenilor-lupi e periculoasă. Va trebui să te duc la un vraci.

Râse în sine ei. De parcă toate astea mai aveau vreo importanţă!

– Nu e timp de pierdut, spuse ea pe un ton rece. Nu mai e timp pentru nimic.

Hollw nu răspunse. Rămase trist. Ştia. Acum ştia că ea aflase, iar durerea devenea de două ori mai apăsătoare. O strânse în braţe. Păru că universul se contempla cu unirea lor, iar cerul începu să plângă. Sirona se îndepărtă.

– Să mergem. Vremea se înrăutăţeşte.

Bărbatul o privi cu şi mai multă tristeţe. Ea nu avea curajul

să meargă lângă el. Simțea că-l pierde și, totuși, în suflet mai exista o speranță. Îi zâmbi, așa cum îi zâmbești unui copil, apoi îi făcu semn să o urmeze. El nu mai avu curaj să-i vorbească. O urmă. Fără nici o vorbă sau un suspin.

*

Urmele sperienilor erau tot mai vizibile. Sirona simțea că este aproape. Aproape de destinul ce îi fusese șoptit de cele trei ursitoare. Privi spre Hollw, iar el îi zâmbi. Un zâmbet trist și șters, dar plin de patimă și dragoste.

– Și-acum? întrebă el. Știi care ne este destinul. Ne-apropiem de viața sau de moartea ce ne-a fost predestinată.

– Luptăm, conchise Sirona. Doar dacă luptăm putem câștiga. Hollw, orice s-ar întâmpla... vreau să știi, să știi...

– Știu, o liniști el. Mai avem mult de mers. Muntele Nimicului e abrupt și greu de străbătut. Ne va fi foarte greu să-l ajungem pe Sior și să-l învingem pe Sorian.

Ea îl luă de mână. I se păru așa de rece, iar degetele îi tremurau. Privi din nou urmele lăsate de sperieni în pământul moale.

– Nu sunt departe. Cred că au întâmpinat ceva dificultăți.

– De ce spui asta?

– Pentru că urmele lui Sior s-au șters. Ceea ce mă face să cred că a trecut pe-aici acu' mai bine de cinci zile. Pe când ei nu au decât o zi înaintea noastră.

Hollw zâmbi. El nu văzuse decât cerul cu norii lui moi ca niște perne. Vântul îi șoptise ceea ce vedea în drumul său, soarele îi zâmbise, stelele îi spuseseră povești de nedescris. Dar niciodată nu învățase să cunoască tainele pământului. Era ca și „căzut" din cer, pentru el pământul rămânând o enigmă.

– E minunat că poți citi pământul, îi mărturisi el.

Sirona se mulțumi să-i zâmbească.

Hollw privi spre ceața ce înconjura marele munte format din nimic. Nu pusese niciodată piciorul pe el și nici nu îl văzuse prea de-aproape. Doar creasta ce rupea norii i se arătase în câteva seri mai senine pentru acel tărâm. Piatra ce forma muntele nu arăta ca toate celelalte. Era un calcar negru și tocit de picioare ce nu ajunseseră acolo niciodată. Era bizar și înspăimântător în același

timp. Dar pentru un suflet ca Fawrr, toate astea erau doar o parte din magia obişnuinţei. Abia acum, când se gândea, îşi dădea seama că îl luau fiorii doar gândindu-se că va lupta cu uriaşul munte cu propriile forţe.

Dar în toate astea exista şi o plăcere ascunsă. Plăcerea de a-şi putea folosi mâinile şi picioarele aşa cum nu făcuse de foarte mult timp. Zâmbi în faţa unei asemenea perspective. Dar zâmbetul păli când îşi aminti că doar el poate salva Destinul şi tot el va fi cel ce va reveni la vechea viaţă. O atinse uşor pe Sirona, asemeni unei suflări de vânt.

Ploaia cădea grăbită cu stropi mari şi grei, aproape biciuitori. Ei continuau să meargă. Sirona spera să vadă siluetele mari ale sperienilor şi să le ia urma. Dar ceaţa începu să se lase. Prin locurile acestea vremea nu era niciodată aceeaşi. Se schimba, poate, de la oră la oră, iar asta îngreuna paşii oricui. Agape necheză furioasă. Ploaia îi îngreuna şi ei mersul, iar frigul începu să-şi facă loc printre oasele calului. Sirona însă nu simţea. Nu simţea decât furia combinată cu o iubire inexplicabilă şi, totuşi, temătoare. Privea din când în când spre Hollw, de teamă să nu-l piardă. Avea impresia că din clipă în clipă cântecul păsării se va ridica prin ceaţă, spărgând norii grei şi depărtându-se de pământ până în clipa în care va rămâne doar o sclipire în întuneric.

Paşii grumilor lăsaseră urme tot mai adânci. Sirona bănuia că nu sunt mai departe de câteva ore. Probabil că Sior ajunsese cel puţin la poalele munţilor, dar ea nu mai putea zări în depărtare, pe de-o parte din pricina picăturilor ce formau o perdea de apă, pe de-altă parte din pricina ceţii ce se lăsa ca o cortină în faţa spectatorilor.

– Nu sunt departe, spuse într-un târziu. Trebuie să fim pregătiţi pentru ce e mai rău.

– Sirona...

– Da?

– Am impresia că undeva, departe poate, apar noi zori.

Fata îl privi cu suspiciune.

– Ce vrei să spui?

În ochii lui Hollw se zări o sclipire aparte.

– Sirona, undeva apar raze de soare. Simt. Simt lumina.

– Nu avem timp acum.

– Da, dar...

Îi puse mâna pe chip şi îl mângâie cu gingăşie.

– Dacă este aşa, vom afla. Dar acum trebuie să-l ajung pe Sior.

El îi sărută mâna.

– Ai dreptate. Dar simt bucuria.

Paşii li se afundau în pământul ud. Cărarea spre munte se transformă într-o mocirlă murdară. Sirona observă că urmele încep să fie acoperite de nămol.

– Trebuie să ne grăbim, îl zori pe Hollw şi trase de căpăstrul calului. Dacă îi pierdem... uh, să-i urmărim.

Hollw nu se opuse şi nici Agape. Cu toţii păşeau prin mocirlă mai motivaţi ca oricând.

*

Sior se lăsă sub mantia de ceaţă.

– Nu mai rezist.

Tio îl urmă.

– Nici eu. Oasele mele au îndurat prea multe.

– Oare unde o fi Sirona? se întrebă băiatul. Sper că e în urma noastră.

– Acum nu ea mă îngrijorează. Ceea ce mă scoate din sărite e Har-dur; iar a dispărut.

– O să se întoarcă, spuse Photine. Poate că a avut treabă.

– Ce treabă ar putea să aibă prin locurile astea? se interesă Tio.

Fata ridică din umeri. Sior sări în picioare şi încercă să deducă ceea ce era în spatele „cortinei".

– Crezi că e foarte înalt?

– Ce îţi pasă? îl repezi bătrânul. Noi nu trebuie să ajungem decât până la turn. Sper că nu vrei... e o prostie, nu?

Tinerii ridicară din sprâncene.

– Ar fi bine să facem o pauză, hotărî Photine. Simt că o să mi se desprindă picioarele, dacă nu...

Fu rândul lui Tio să o privească sceptic.

– Tinerii... Pe vremea mea urcam doi munţi şi nu ne mai plângeam. În ziua de azi vă mişcaţi cu mai multă greutate şi vă plângeţi din orice.

– Da, cred ca e greu de suportat, îl apostrofă Photine. Sau e de vină tinereţea pierdută?

– Fetițo... dar se opri când auzi zgomotul ca un urlet prelung ce sparse ploaia în stropi mici și o împrăștie undeva în depărtare. Ce-a fost asta?

Tinerii se priveau îngroziți. Sior luă o hotărâre.

– Să mergem. Nu putem rămâne aici.

– Pe toți zeii născuți pe pământul ăsta, blestemă Tio. Unde o fi spiritul ăla?

– Lasă-l acum, Tio. Să ne grăbim.

Tio încercă să își dea seama ce se află în urma lor. Simțea cum ochi străini le urmăresc fiecare mișcare, dar nu spuse nimic. Îl urmă pe Sior dând la o parte ceața precum ai rupe o pânză de păianjen pentru a-ți face loc.

Poalele muntelui se iviră întunecate. Susurul unui râu se auzi, dar nici urmă de el. Piatra părea a fi făcută dintr-un material moale și în același timp țepos. Sior avu impresia că de va călca cu talpa goală va simți dureri cumplite. Dar în același timp simțea că piatra s-ar desumfla sub povara picioarelor lui. Bineînțeles că nimic din toate astea nu se întâmplă, în schimb ploaia o făcuse alunecoasă. Din pricina aceasta le era foarte greu să calce.

Undeva mai la sud văzură o cărare bătută de ploi și vânt. Era netedă, dar destul de alunecoasă din pricina mâlului ce se formase. Au decis că drumul acela ar fi cel mai bun, părea să ducă drept în inima turnului. O lumină scăpără de la cel mai înalt turn și o umbră apăru la fereastră, după care dispăru fără ca măcar să se miște.

– Umbra din Turn, țipă Tio pentru a acoperi vântul ce se pusese pe urlat. Așteaptă cartea.

Sior aprobă din cap. Îi era destul de greu să înainteze. Drumul era îngust, poate prea îngust și pentru o singură persoană. Erau nevoiți să înainteze lipiți de piatra rece. Photine privi o clipă în spate. În acea secundă i se păru că vede chipul unui sperian, dar alungă imaginea din minte gândindu-se că un asemenea uriaș nu ar fi avut cum să urmeze cărarea decât dacă ar fi făcut tot pietrișul să se rostogolească sub propria-i greutate. Îl prinse pe Sior de mână și se rugă la toți zeii despre care auzise vorbindu-se.

Photine nu crescuse crezând într-un zeu anume. De fapt, Sorian era un ateu convins. Tot timpul îi spusese că zeii, dacă existau, i-au adus numai neajunsuri. Din pricina asta considera că, indiferent dacă existau ori ba, nu erau demni de dragostea

lui. Mamele sale de împrumut îi mai vorbiseră despre zei, ce-i drept mai mult pe ascuns şi punând-o să jure că nu va repeta povestea în faţa tatălui. Ea nici nu avusese de gând, dar zeii o impresionaseră într-o oarecare măsură chiar dacă nu apelase prea mult la ei. De fapt, în vremurile acelea mulţi uitaseră poveştile şi îşi duceau existenţa conduşi de *Şarama*, cu toate că erau creaturi ce nu credeau nici în ea. Era normal să nu crezi în existenţa unui lucru pe care nu l-ai văzut cu ochii tăi, dar era drastic când lucrul sau zeul îşi făceau cunoscută existenţa, aşa cum se întâmplase şi cu *Şarama*.

Normal că după ce văzuse cartea, şi mai ales ceea ce se întâmplă atunci când cine nu trebuie pune mâna pe ea, începuse să creadă şi în existenţa celor ce le dăduseră viaţă şi-i plămădiseră din propriul gând. Acum îi era uşor să se roage la toţi acei zei menţionaţi în scurta ei copilărie. Dar cel mai adesea îl auzise pomenit pe Pioris, cel ce a creat tot ceea ce se află pe pământ şi nu numai. Vechea generaţie de vraci (muriseră când ea era copil) povestea despre cum s-au creat stelele şi cum Pioris le-a dat drumul pe cer pentru a veghea noaptea creaturilor pământene. Mulţi îşi preparau ierburile în numele stelelor sau cel puţin le dedicau câte un cântecel pe care-l fredonau din zorii dimineţii până când somnul punea stăpânire pe gândirea lor. Photine nu crezuse niciodată că stelele sunt fiinţe ce veghează pământul, cel puţin, nu până în acel moment. Acum, pentru ea, lucrurile erau destul de clare. Vracii nu fuseseră nebuni. Dacă stelele ar fi fost simple particule în univers, probabil că nu ar fi fost afectate de beznă, dar normal că o fiinţă vie era destul de speriată.

Îl strânse şi mai tare pe Sior de mână, până când simţi că oasele îi trosnesc. Băiatul nu făcu nici un gest pentru a-şi retrage degetele din strâmtoare. De fapt nici nu simţea cu adevărat. Vântul bătea cu atâta putere încât i-ar fi putut arunca pe toţi. Îi era destul de greu să înfrunte natura, nu mai simţea şi durerile provocate de Photine.

Continuară să meargă pe cărare până când o poieniţă le ieşi în cale. Era un fel de loc între două stânci, care nu ducea niciunde, ci se învârtea într-un cerc înconjurat de pietre ce se ridicau asemeni unor gheare sau colţi.

Se opriră pentru o clipă încercând să îşi dea seama pe unde trebuie să meargă. De acolo drumul ducea în două direcţii şi

ambele erau periculoase: sus sau jos. Pentru a ajunge la turn era nevoie să escaladeze pietrele. Sior oftă.

– Nu are rost să mergeți mai departe. De aici, oricum, depinde doar de mine.

– Nu poți merge singur, se înfioră Tio.

Photine tremura din toate încheieturile, nu putu să opună rezistență acestui gând. Adevărul este că nici nu era prea dornică să meargă mai departe.

Sior continuă:

– Găsiți-vă adăpost până când... vor apărea zorii.

– Doar nu vorbești serios, se mânie si mai tare Tio.

Un zgomot înfiorător îi fură gândurile. O piatră porni la vale lovindu-se de fiecare calcar în parte și făcând un zgomot asurzitor. Până să își dea seama ce se întâmplă, o întreagă armată de sperieni conduși de Sorian îi ajunseră din urmă.

Tio privi speriat spre Sior.

– Bine. Pleacă de-aici. Am să le țin eu piept.

– Nu putem... încercă Photine, dar își dădu seama că ar fi în zadar.

– Deci? întrebă Tio.

Sior privi spre Photine. Ea păru să-i dea aprobarea printr-o simplă privire.

– Atunci... încercă Sior.

– Pleacă, copile, îl îndemnă Tio. Pleacă.

Sior o cuprinse în brațe pe Photine și o sărută. Apoi îi oferi o îmbrățișare și lui Tio și dispăru în spatele stâncilor reci.

Photine își trase spada. Știa că nu va putea amâna momentul la nesfârșit. Trebuia să-i țină piept. Acum ori niciodată.

Sperienii apărură în fața lor. Aproape că se puteau confunda cu munții înconjurați în mantiile acelea gri spre negru ce le acopereau întreg trupul. Doar capetele mari și chele îi făceau să se distingă printre stânci. Sorian apăru și el purtat de una dintre bestii. Zâmbi. Atât putu să facă. Să zâmbească sec spre fiica sa. Sperianul îl lăsă jos, dar Photine nu îl mai zări căci fură înconjurați.

Tio îi explică ceva repede la ureche. Photine păru să înțeleagă, făcu un pas în spate și strânse spada pe lângă trup. Pentru o clipă păru că nu va face nici o mișcare și apoi... poc, hâc, hac... și fata făcu două salturi, iar sperianul din dreapta ei căzu lat. Lupta începu. Sperienii se treziră din amorțeală și săriră asupra

celor doi. Tio era pregătit, pară lovitura spadei ca în tinerețe. Nu putu să nu se felicite în gând pentru această reuşită. Poate că doar de două sau trei ori mai făcuse o astfel de manevră complicată. Privi cu coada ochiului spre Photine. Nu o văzuse până acum în acțiune, dar nu putu să nu remarce că se descurca destul de bine. E drept, nu la fel de bine precum Sirona, dar era important că trăise alături de bestiile alea şi le ştia punctele slabe. O văzu lovindu-i mai întâi în stomac, iar când aceştia se îndoiau le înfigea fierul în semnul de pe frunte. Tio adoptă imediat metoda şi i se păru chiar eficientă. Dacă ar fi cunoscut-o mai de mult... cine ştie, poate că până acum ar fi avut câteva sute de sperieni doborâți de bătrâna sa spadă, de trecut în amintirile sale. Photine se simți înconjurată. Sperienii începură să urle parcă în aceeaşi notă cu vântul. Fata se strecură printre ei şi se urcă pe o stâncă. Prinse un pietroi în mână şi încercă să nimerească semnul unuia dintre atacatori. Dar asta nu făcu decât să-l enerveze şi mai tare. Se repezi spre ea cu o asemenea viteză că Photine simți cum i se taie răsuflarea. Abia în cel din urmă moment îi spintecă stomacul. Sperianul căzu în genunchi la picioarele ei. Photine scoase un țipăt, mai degrabă de uşurare decât de spaimă, şi îi trase un şut drept în frunte. Sperianul urlă la rândul său şi căzu pe spate mort.

Tio încerca să le facă față ultimilor doi. Aceştia păreau mai puternici şi cu mai multă minte decât ceilalți. Se fereau cu mare băgare de seamă din calea spadei bătrânului, simțind parcă tactica acestuia. Tio se lăsă pe vine şi încercă să-i lovească la picioare. Acest moment îi fu aproape fatal. Lama spadei răsună şi îi tremură în mână părând că vrea să scape de sub povara degetelor. Tio se simți dezechilibrat. Apoi simți tăişul lamei penetrându-i umărul. Urlă. Urlă cât îl ținu gura, iar vântul începu să urle şi mai tare, vrând, parcă, să-i acopere glasul îngrozit. Photine reuşi să-l doboare pe unul dintre ei. Celălalt o luă la fugă.

Tio zăcea într-o baltă de sânge. Avea ochii ațintiți spre cer. Strigătul de disprerare se opri. O privi în ochi.

– Pleacă! Pleacă!

– Nici nu mă gândesc, se răsti fata rupându-şi o bucată din propria-i haină şi legându-i umărul strâns. Nu ai să mori din atâta lucru. E doar o zgârietură.

Tio râse.

– O zgârietură... şi scuipă sânge printre dinţii cariaţi. Pleacă de-aici. Vor veni şi alţii. Pleacă.

Paşi grei se auzeau pe cărare.

– Pe toţi zeii, cum or reuşi?

Tio ridică din umeri. Ochii i se umeziră.

– Pleacă. Nu ai nici o şansă.

Fata nu se lăsă înduplecată. Îl ridică în picioare şi îl sprijini de ea.

– Vei merge unde merg şi eu, se încăpăţână. Vei muri când îţi voi da eu voie.

– Aş dori să mă laşi, mărturisi Tio cu jumătate de glas. Durerea era insuportabilă, dar continuă să meargă mai mult din inerţie.

*

Sirona şi Hollw ajunseră aproape de poalele muntelui. Fata aruncă o privire fugară şi zări câţiva sperieni ascunşi în zonele cele mai întunecate. Hollw îi zări şi el, dar rămase calm ca şi când s-ar fi putut ridica oricând în aer ignorându-i.

Sirona îi dădu drumul iepei.

– Te-aş lua cu mine, dar nu mi se pare un loc potrivit pentru un cal. O sărută pe frunte şi îi mângâie coama. O să te descurci de-aici înainte, eşti un cal bun.

– Eu nu înţeleg de ce nu ai făcut-o mai devreme.

Fata ridică din umeri fără să dea nici o explicaţie.

Un sperian făcu un pas spre ei, dar cu siguranţă că nu îi văzuse, între ei era o perdea de ceaţă ce îşi întindea formele apoase în toate direcţiile. Cei doi păşiră cu atenţie. Sirona nu ar fi vrut să lupte cu ei. Era obosită, ar fi preferat mai degrabă să-i păcălească. Dar gândul acesta s-a dus repede în momentul în care Hollw a călcat pe o cracă veştedă care a umplut întreg aerul de zgomot. Sperienii au mărit pe dată ochii căutând în ceaţă.

Tinerii şi-au scos spadele şi s-au aşezat spate în spate. Bestiile se apropiau prin beznă.

– Cred că ar fi fost mai sănătos să fugim, remarcă Hollw când zări numărul impresionant de sperieni.

– Eu îi ţin ocupaţi, tu fugi.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Sigur că vorbesc serios. Doar tu poţi salva soarele, eu... las-o moartă, fugi şi gata, te prind din urmă.

– Doar nu crezi că vei reuşi de una singură.

– Pui pariu? rânji fata.

Sări în faţa sperienilor scoţând un sunet aproape animalic. Bestiile se opriră surprinse pentru o clipă sau două, apoi tăbărâră asupra fetei. Se făcu o învălmăşeală demnă de toată mila. Sperienii erau unii peste alţii încercând disperaţi să dea de fată. Prea târziu. Ea era lângă Hollw pe cărare şi privea uimită.

– Jur că-i credeam mai deştepţi.

Tânărul se scărpină în creştetul capului.

– Şi eu, admise.

Constatară repede că drumul era destul de alunecos, iar piatra foarte bizară. Sirona urmă atent paşii ce se afundaseră în pământ.

– Cred că au fost în jur de zece sperieni. Observ şi paşi umani, dar aceştia au trecut pe-aici cu două zile în urmă. Dar... cred... bizar.

– Ce?

Fata se aplecă asupra unei urme, sau a mai multor urme şi privi cu atenţie cum se afunda pământul.

– Totuşi, se pare că şi sperienii au trecut tot cam pe-atunci. Cum or fi reuşit? Erau cu cinci zile în urmă?

– Eu zic să ne grăbim.

– Sigur, dar cărarea asta poate dura câteva zile, noi nu vom... Cum au reuşit creaturile alea mari să îşi facă loc pe-aici?

Hollw ridică din umeri.

– Chiar vrei să ştii asta sau mergem mai departe?

– Bine, bine, doar că sunt în dificultate.

Tânărul zâmbi. Îi apreciase încă din prima clipă determinarea şi încăpăţânarea. Mereu voia să înţeleagă, să meargă înainte, să dea tot ce e mai bun din ea. Îi admira curajul de-a iubi şi-a urî fără să aibă resentimente. Sau poate că avea, dar nu aşa cum le are un om simplu care îşi duce viaţa de azi pe mâine. Ea trăia într-o altă lume. Destinul îi permisese să fie doar o fătucă săracă sau o prinţesă, aşa cum ar fi meritat. Soarta ei decise să fie departe de casă şi familie. Undeva între o lume şi alta a sufletului ei. Oarecum, ei se asemănau. Se zbăteau între două bătăi ale

inimii, încercând să înțeleagă și să suporte ceea ce le rezervă destinul. Nu era ușor, iar el știa mai bine ca oricine. Încerca să pară veselă, dar în ochi i se citea tristețea. Îl respingea știind că-l va pierde și în același timp îl accepta sperând că lucrurile se vor schimba.

Îi prinse mâna într-a sa. Simți cum se cutremură sub presiunea degetelor ei. Dar... poate că... Lăsă gândul acesta să zboare când zări o poiență înconjurată de stânci.

– Să ne odihnim puțin, propuse.

Fata se ridică greoi pe piatra cu forme bizare și se propti în pământ.

– De aici? se întrebă mai mult pe sine privind spre turnul ce se ridica tot mai sus.

– De aici presupun că va trebui să facem tot posibilul.

Sirona simți cum vântul li se împotrivește, de parcă strigătul lui ar fi fost unul de ajutor. Hollw o trase lângă el.

– Bree. Ea face toate astea.

– Bree?! se minună Sirona.

Tânărul dădu din cap aprobator.

– Am plecat împreună de la cascadă. Spunea că vrea să ne ajute. Ea știe să controleze destul de bine natura.

– Hmm. Nu mi se pare că ajută.

– Da, nu ne ajută pe noi, dar nu îi ajută nici pe dușmanii noștri.

– Poate, dar nu mă ajută nici pe mine.

Hollw renunță a se mai contrazice cu ea. O trase mai lângă el. Mâinile îi tremurau, era convins că și glasul. Încercă să nu lase emoțiile să-l stăpânească, dar nu le putea controla.

– Sirona... știi... ăăă...

Ea îi atinse buzele cu degetul.

– Nu are rost să ne facem promisiuni pe care nu știm dacă le vom putea respecta. Chiar nu are.

Fata zări o pată de sânge, de fapt era o băltoacă în toată regula. Gândul o purtă, fără nici un raționament, spre Aratt. Când se gândea la el inima ei se scălda într-un sânge rece fără nici un fel de noimă. Își aminti de ziua în care îi vorbise prin oglindă. Oare de ce nu o fi lăsat amintirea să iasă la iveală până acum? Abia acum își dădea seama... A... avea să moară. Așa îi spusese, iar Noriat... da, el era acolo. Deci era adevărat. Atunci... privi înspăimântată

spre Hollw. Încercă să ascundă sentimentul, amintirea, durerea.

– E sânge, spuse mecanic. E sângele cuiva.

Hollw se apropie. Examină cu atenție substanța ce se închegase din pricina vântului. Îi simți mirosul. Era obișnuit cu mirosul sângelui uman.

– Da, așa este. Oare ce s-a întâmplat aici?

– Nu e evident?

– Hmm, nu prea.

– Presupun că nu e sângele spiritului ăla.

– De ce presupui asta?

Sirona îl privi zăpăcită.

– Poate pentru că nu are un trup ce poate fi străpuns de-o spadă.

– Cine spune una ca asta?

– Hei, știu și eu că doar mantia le dă formă trupească.

– Și mantia aia pe ce crezi că se mulează?

– Bine, atunci e posibil să fie sângele lui?

– Nu, admise Hollw.

– Ah... da, mă așteptam. Crezi că e al lui...?

– Nu, spuse ferm convins. E sânge bătrân.

– Tio.

Hollw privi împrejurimile. Le-ar fi fost greu să găsească un adăpost printre stânci și pietre, nu se zărea niciunde vreo grotă sau ceva asemănător. Cel mai probabil era că îl luaseră cu ei în speranța că în cele din urmă vor găsi un loc de odihnă.

– A pierdut mult sânge, admise tânărul. Sper că e bine.

– Pentru *Șarama*, Tio e bătrân. Cât crezi că ar fi rezistat cu o asemenea rană?

– Poate că nu e una periculoasă.

Sirona ridică din sprâncene.

– Să mergem.

Tânărul privi spre înălțimi. Pietre. Pietre ce se ridicau și se uneau, formând stânci ascuțite și forme sumbre pe care nici nu vru să le dezvolte cu puterea imaginației.

Sirona părea hotărâtă și atunci când ea era hotărâtă el nu avea nici cea mai mică șansă să dea înapoi. Privi cum fata se agață de prima piatră ieșită în cale și urcă.

– Eu nu am mai făcut asta, spuse Hollw speriat.

– Crezi că pentru mine este o meserie urcatul munților?

– Nu, adevărul este că nu credeam asta.

– Secretul este să nu priveşti în jos.

– Crezi că înălţimea este problema mea?

Sirona îşi aminti, cu un fior rece, că Hollw era Fawrr. Tristeţea o năpădi.

– Nu, nu cred asta. Hai, vino! Te voi ajuta.

Hollw o prinse de mână, iar cu cealaltă încercă să prindă piatra ascuţită ce părea să-l privească cu reproş.

*

Munţii Alforr se ridicau printre nori ca o săgeată gata să spulbere inima cerului. Nici o pată de culoare nu se arăta dincolo de norii înnegriţi. Ploaia cădea necontenit, dar de data asta părea a fi o ploaie calmă, ca acelea ce se instalează confortabil pe o durată nedeterminată.

Noriell scrută întunericul. Părul ei se învolburase în braţele vântului răvăşindu-i-l total. Dar nu părea deranjată nici de frig şi nici de întuneric. Ţinea în mână un toiag, iar pe după gât avea prins arcul din lemn de abanos. Tolba cu săgeţi atârna pe spate. Ea o pipăi ducându-şi o mână la spate. Aproape că îi făcea rău să o simtă acolo; într-un fel şi-ar fi dorit să dispară. De când o primise numai necazuri se învârtiseră în jurul ei. Poate că era doar o superstiţie. Bătrânii din neamul ei fuseseră întotdeauna superstiţioşi. Îşi amintea cum chiar Bunul îi spuse, când era copilă şi afară ploua cu găleata, să întoarcă ceaunul invers pentru ca ploaia să nu aducă ghinion.

Pesemne că aşa făcuse. Nu îşi mai amintea. Cu toate că părea tânără, viaţa ei fusese cu mult mai lungă decât a unui om. Elfii trăiau mult, mai ales cei din neamul Herilor. Uneori trăiau şi patru sute de ani. Ea avea doar şaizeci, dar se simţea ca la optsprezece, ba chiar aşa şi arăta. Trăise mult, văzuse şi auzise o sumedenie. Se tot gândea cum ar fi să trăieşti patru sute de ani. Oare câte avea să vadă în tot acest timp?

Luminile se aprinseră în văi. Tărâmul Zânelor începea să prindă viaţă. O dimineaţă conturată de făclii. Suspină. Îşi dorise tot timpul să plece din munţii ăştia în căutarea aventurii, dar nu se aşteptase la o asemenea plecare. Acum, la drept vorbind, îşi

dorea mai mult să stea acasă. Ea nu luptase cu grumii şi sperienii, iar de gloobuşi nici nu putea fi vorba. Da, auzise de aceste creaturi, dar de când se născuse nu mersese mai departe de poalele munţilor, şi atunci cu mare fereală. Cunoştea fiecare piatră, fiecare copac, fiecare picătură căzută din buzele râurilor, frunză sau fir de iarbă. Aici fusese dintotdeuna casa ei, chiar dacă cei bătrâni povesteau despre era pe care o petrecuseră lângă celelalte rase.

Vremurile bunilor apuseseră, iar ei, cei tineri, fuseseră crescuţi departe de ochii tuturor. Şi acum, acum era momentul să îşi arate măiestria în luptă.

Noriell zâmbi. Cum aveau să facă asta când singura fiinţă pe care o consideraseră duşman de temut fusese doar un porc mistreţ? Cum aveau să doboare, aşa într-o doară, sute de grumi şi sperieni? Îi era teamă când privea spre viitorul întunecat ce i se aşternea la picioare, dar asta era vrerea bunilor, iar ea nu avea nici un cuvânt de spus.

Poate că, de ar fi avut mai mult curaj, le-ar fi spus că nu sunt pregătiţi. Ei nu înfruntaseră cu adevărat niciodată nici un pericol. Cum aveau să o facă tocmai acum? Dar Bunul îi spusese că a trage cu arcul este pentru un elf acelaşi lucru cu a semăna câmpul pentru un ţăran. Se năşteau cu darul ăsta în sânge şi nimeni nu ar sta în faţa săgeţilor elfilor, ce spulberă vântul în patru şi norii în picături de ploaie.

Părul îi era ud. Oricât ar fi încercat vântul să i-l învolbureze, nu mai reuşea. Se lipise cu încăpăţânare de cap şi de haine lăsându-se pe spate îngreunat de povara ploii. Noriell îşi dădu o şuviţă din ochi.

– Bunule, am crezut că nu mai vii.

Bunul păşea ca o felină, dar pe Noriell nu o surprinsese niciodată. Blestemă în sinea lui nereuşita şi se apropie de ea.

– Ne cheamă pământul, şopti el ca o alinare. Ne cheamă. Era şi timpul. Vlasios are nevoie de noi.

Noriell oftă. Ar fi vrut ca zeii să nu îi fi vorbit niciodată Bunului ei.

– Şi?... Când plecăm?

Bunul privi spre spectacolul de lumini ce se dădea în văi.

– Chiar acum.

*

– Îmi e foame, mă dor picioarele, mâinile, capul... începu a se plânge Sirona în timp ce urca hotărâtă spre turn. Sper... că... Sior... a... ajuns, gâfâi ea din toate puterile.

– Te rog, dacă începi să te plângi eu o să mor.

Sirona simți cum broboanele reci de transpirație îi alunecă pe piele. Una dintre ele se opri exact acolo unde avea inelul și colierul. Dintr-o dată își dădu seama că Sior era lipsit de apărare fără inelul ăla. Oare? Nimeni nu spusese vreodată că ar fi vreun obiect magic, poate doar Gorka făcuse cumva referire la asta. Dar nu. Trebuia să creadă că Sior poate și singur, fără ajutorul magiei, fără ajutorul ei.

– Încă puțin...

Fata duse o mână spre următoarea piatră.

– ...și vom ajunge...

Își șterse pleoapele de ploaie.

– ...dacă ploaia asta nenorocită ne va da pace.

– Te rog, încercă Hollw privind în jos, era o treabă ca pasăre, dar dacă pic acum...

– Sper să ajung la următoare piatră, spuse Sirona fără să-i pese de ce spunea el. Doar o întindere...

– ...mă fac pulbere, încheie tânărul.

– ...și gata. Gata, și prinse piatra.

Mâna îi sângera din abundență. Piatra fusese neiertătoare. Fiecare colț tăios îi intrase în palmă, în degete, în piele. Dar ea nu simțise durerea. De fiecare dată se gândea la cât de confuză și complicată fusese scurta sa existență, mai precis anul acela. Aproape că era furioasă pe tot universul. O ura pe Niara, pe Noriat, pe Aratt, pe Sior și, de ce nu, se ura chiar și pe sine. Și, cu toate astea, nu îl ura pe Hollw sau pe Alfsigr, cu toate că pe ea ar fi trebuit s-o urască cel mai mult. Dar nu. Față de bătrâna vrăjitoare nu simțea decât o compasiune păstrată bine în adâncul sufletului.

Oftă. Încă o piatră, și încă una, iar Hollw începea să se vaite tot mai mult de înălțimile acelor culmi întunecate. Simți că își va pierde echilibrul. Mâinile ei erau, deja, un râu de sânge, dar și picioarele începeau s-o lase. Ploaia cădea în continuare, mocnită. Cât ar fi vrut să scape odată de urcușul ăsta! Nu mai trăise niciodată așa ceva, era un calvar.

Văzu în dincolo de următoarea piatră un copac. Singurul pe care îl zărise de când pusese piciorul în nimic. Bizar. Abia acum își dădea seama că nimicul ăsta are totuși ceva în el, piatră... piatră și un copac. Se prinse de tulpina groasă ce ieșea pe marginea stâncii arătându-și brațele mari. Fu mult mai ușor să escaladeze trunchiul decât piatra. La capătul acestui urcuș văzu o cărare.

– Vești bune, urlă spre Hollw. De aici vom merge... vom merge.

Îi păru că-l aude răsuflând ușurat. Zâmbi.

Se așezară pe poteca îngustă. Sirona se simțea de parcă urca de-o săptămână. Hainele îi erau pline de noroi, fața îi era plină de noroi, iar mâinile îi sângerau. Nici Hollw nu arăta mai bine. Era murdar din cap până-n picioare, iar palmele lui nu arătau cu nimic mai bine decât ale ei.

Râseră zgomots când simțiră din nou pământ sub picioare. Vântul bătu aprig, iar ploaia păru să se oprească.

Turnul era tot mai aproape. Pe cărare distingeau destul de bine urmele de pași și sânge.

– Tio a venit până aici?!

Hollw mirosi lichidul ce aproape că se scurgea în pământ.

– Da, categoric, el este.

Fata zâmbi.

– Bătrânul ăsta are atâta energie! Și n-ai zice dacă l-ai cunoaște.

Hollw o prinse în brațe.

– Sirona... ne apropiem. Fiecare de destinul lui.

Fata plecă privirea.

– Poate că e ultima noastră îmbrățișare. Ultima clipă de iubire.

Sirona lăsă ca lacrimile să se confunde cu ploaia ce-i șiroia pe obraji.

– Poate că nu vom reuși. Dar vreau să-ți spun că noi... noi... vom fi mereu împreună. În viață sau în moarte.

Sirona se prinse de gâtul lui și plânse ca un copil. Oare ce șanse aveau când toți vorbeau despre tragedia lor? Nici una, iar ea era perfect conștientă de asta. Simți cum inima i se fărâmă în mii de cioburi. Cioburi mici ca praful ce-i înțepa fiecare organ în parte făcându-l să se atrofieze de durere și spaimă. Încercă să-și păstreze cumpătul. Dar nu putea. Știa că îl iubește mai mult

decât se iubea pe sine, şi mai ştia că trebuie să renunţe la el, indiferent dacă asta îi place ori ba.

Se prinse de el ca de o speranţă. Speranţă ce muri pe dată ce-i zări privirea plină de tristeţe.

– Dacă aşa va fi să fie, rosti printre suspine, ce pot să mai fac eu?

Hollw o strânse cu tărie la piept.

– Şarama va decide. Acolo stau scrise destinele noastre şi tot acolo va fi scris dacă ne e dat să ne trăim viaţa unul lângă celălalt sau nu.

Sirona simţi cum picioarele i se înmoaie. Capul i se învârtea în toate direcţiile. Auzea glasuri. Glasuri din copilăria ei. Niara, Troten, Tio o strigau de undeva din depărtare. Aproape că zări stâncile Tiarului ridicându-se ameninţătoare peste lume. Porţile ca de smoală se închideau şi deschideau, sub privirea-i înspăimântată.

Râse. Râse mult în sine ei, iar râsul acela aproape că îi astupa urechile. Râse. Râse de sine şi de ceea ce se petrecea în jur. Râdea de propria-i incapacitate de a-şi reveni, de propria-i durere, de suferinţa ce clocotea în ea. Toate astea le aruncă departe şi râse. Râse. Până când simţi mâna moale a lui Hollw deschizându-i pleoapele şi mângâindu-i faţa.

– Rezistă, Sirona. Rezistă.

Rezista. Rezista. Nici nu era nevoie să-i spună el. Ar fi rezistat oricum. Deschise ochii. Semiîntunericul îi zâmbea chior. Zâmbi şi ea. Privi spre drumul şerpuitor ce ducea drept în inima turnului. Acolo. Acolo avea să fie destinul ei, al lor. Îl strânse pe Hollw de mână vrând să-i simtă pentru ultima oară căldura trupului, a sufletului. Se mai uită o dată la privirea aceea, dulce-amăruie, fericită şi tristă. Îi sărută pleoapele şi fu întâmpinată la fel. Se strânseră în braţe şi rămaseră în dulcea agonie a iubirii până când reuşiră să îşi desprindă sufletele unul de-al celuilalt.

– Nu putem să rămânem, spuse pe-o voce joasă Hollw.

Sirona se ridică depărtându-se de el. Nu voia să-l privească în ochi până la capăt, nu putea. Îşi trase pelerina peste urechi şi porni înainte. Hollw lăsă o lacrimă să-i alunece pe chip.

*

– Ce vezi? întrebă Aflsigr din colțul cel mai întunecat al încăperii.

Era aici... dar cine mai știa. Pierduse noțiunea timpului. Întunericul acela rece ce i-l oferea Var'hasalul nu era tocmai ceea ce își dorise. Se poticnise într-un colț al camerei și îi păru că nu mai mișcase de ani de zile. În schimb, privea cu interes globul regelui ce scotea tot felul de culori, se învârtea și se răsucea dând impresia de sferă de lumini. Furlamir ridica din când în când din sprâncene și ofta. Dar ca acum nu mai oftase niciodată.

Regele își luă ochii de la glob și se întoarse tăcut spre jilț. Privi spre Doamna Albă, ce aștepta să apară musafirii apoi își îndreptă privirea spre Alfsigr.

– Văd Moartea. O văd cum dă ocol pământului înfruptându-se din fiecare clipă nefericită. Văd Durerea, ce-o întâmpină peste tot. Mai văd Speranța ce-ncearcă să-și facă loc.

Alfsigr suspină și gândul îi fu purtat către gemeni.

– Ei... ce fac?

Alnwë o privi printre lacrimi, albe ca de gheață.

– Ei își urmează soarta.

Un pocnet scurt, asemeni unui fier căzut, umplu încăpera. Lumina albă, apoi roșiatică, și silueta învăluită în mantia neagră își făcură apariția: Umbra din Turn. Rămase acolo, la fel ca și ultima oară, de parcă timpul avea nevoie să-l desprindă din brațele sale și să-l redea vieții. Un sunet înfundat, de data aceasta, și o lumină străvezie descoperi silueta elpidului. Regele îi salută din cap apoi își reluă gândurile, ostentativ.

Așteptarea fu lungă, dar Honoratus apăru și el înfășurat într-o mantie gri ce-i definea silueta.

Regele nu făcu nici o mișcare, de parcă ar fi așteptat ca din clipă în clipă Fawrr să apară. Aruncă o privire în globul ce devenise alb ca gheața și oftă.

– Prieteni dragi, e ultima noastră întâlnire, așa cum bine am spus la început. Ce-o fi să fie se va împlini, ce nu... Șarama să ne aibe în pază. Sunt furios. Da, furios. Nici unul dintre voi – sau poate că e unul – nu a încercat să îi ajute. Iar cel mai furios sunt pe Honoratus ce și-a întâmpinat nepoata ca pe un dușman.

Arkudios au greşit multe, multe. şi aş putea să enumăr greşelile voastre până când clipa se va scurge, dar n-am s-o fac. E timpul să te-ndrepţi, bătrâne, să îţi ridici privirea spre popor şi să nu le mai amăgeşti viaţa cu... ştii tu bine cu ce. Ar fi timpul să îţi ajuţi neamul şi ar fi timpul să îi ajuţi pe cei ce încă mai cred în voi.

Honoratus vru să vorbească, dar regele îi făcu semn că n-ar fi înţelept. Se îndreptă spre Umbra din Turn.

– Blestemul tău e cel mai greu. Păcatul tău e cel mai mare. Ai suferit atâta timp uitând de unde vii şi ce anume te-a dus acolo. Globul meu spune că asta se va sfârşi în curând, iar tu îţi vei găsi înlocuitorul şi te vei odihni, aşa cum meriţi. I-ai fost loial şi ai ştiut s-o aperi, nu-i vina ta şi nici a altcuiva pentru ceea ce s-a întâmplat. Lucrurile sunt schimbătoare chiar şi pentru marele Destin. Până la urmă toate au formă şi culoare, important e să le privim atent.

Privi spre tavanul ce se ridica aproape până-n nori în jocul şters al focului.

– Zeii şi-au întors privirea către noi, vorbi pentru sine. Vine şi timpul meu să plec, toate se duc la un moment dat, bune sau rele.

Privi spre glob. Stătea cuminte ca o jucărie fără viaţă. Cu greu îşi desprinse privirea de pe sticlă şi o întoarse spre Har-dur.

– Tu, tu ai fost cel mai curajos dintre cei pe care i-am ales să ducă această povară. Le-ai dăruit o parte din tine. Le-ai dăruit jumate din tot ceea ce aveai şi ai s-o faci până la capăt. Zeii îţi vor fi recunoscători. Ţi-ai învins neamul şi credinţa pentru a fi alături de unul dintre ei. În curând, drumul tău va ajunge la sfârşit.

Făcu o pauză scrutând întunericul, apoi reluă.

– Alfsigr şi Alnwë nu au nevoie de vorbele mele. Ele au ştiut mereu să-şi urmeze inima, iar în clipa în care vă voi părăsi ele vor şti încotro să se-ndrepte. Ehe... drumul nostru, al tuturor, a fost împresurat de bune şi rele. De-acum noi nu mai suntem proprii noştri stăpâni, suntem doar umbre ce croiesc universul, umbre ce aşteaptă în spatele cortinei un verdict, bun sau rău. Indiferent care va fi acela, viaţa ne-am trăit-o aşa cum am putut. Acum nu ştiu ce aş putea să vă mai spun. Îşi plecă ochii. Globul emise o lumină galbenă, pală, apoi reveni la vechea formă de jucărie fără viaţă. Furlamir lăsă o lacrimă să i se oprească în barbă.

– Lucrurile vor renaşte sau vor muri, dar cea din urmă speranţă ce zace în sufletul meu nu mă lasă să cred într-o veşnicie

întunecată. Suntem purtaţi de Destin pe căi necunoscute, dar noi le acceptăm. Pentru că asta ne este menirea. Zei sau muritori, depindem de ceea ce este scris. Pentru că noi, noi... suntem doar observatorii din umbră.

– Nu e drept, ţipă Alfsigr. Ar trebui să fim acolo, să-i ajutăm.

– Ce e drept pe lume? Eşti vrăjitoare de când te ştii şi singura „vrajă" ce ai rostit-o drept te-a purtat departe de lumea ta. A fost drept? Ce ai fi putut tu să faci pentru aţi convinge suratele că vorbele îţi sunt reale? Nimic. Viaţa nu e dreaptă. De aceea există Moarte. Lumea se împarte în drept şi nedrept. Ce e nedrept se află în viaţa asta, iar ce e drept se află în cealaltă. Lucrul acesta îl ştie şi un nou-născut.

Linişte.

Liniştea se lăsă în aerul rece.

Liniştea se ridică până în măduva oaselor.

Liniştea pătrunse, singură şi stingheră, în fiecare colţ al încăperii.

Doar vântul o mai împrăştia din când în când cu glasul său tremurător ce purta notele în sus, în jos, ca o arie îndepărtată şi aproape imediat uitată.

Furlamir aprinse toate torţele ce stăteau agăţate de perete ca nişte osândiţi la moarte. Jocul flăcărilor lumină fiecare chip în parte. Noaptea era veşnică, dar focul, focul era soluţia, şi Honoratus a înţeles.

– Doar pasărea de foc, şopti mai mult pentru sine. Un Phoenix. Un Phoenix.

Furlamir surâse.

– Aşa cum pentru arkudios este important testul focului, pentru *Şarama* este importantă atingerea lui. Ai rezolvat misterul de unul singur. Da, Fawrr va deveni un Phoenix.

– Şi astfel va muri şi va învia, adăugă Doamna Albă parcă izbită de această idee. Moartea lui înseamnă şi viaţă şi tot aşa. Focul este cel ce purifică sufletele, tot focul purifică şi calea Destinului.

Regele dădu mulţumit din cap.

– Toate misterele vieţii sunt strâns legate de focul purificator. Doar el cunoaşte tot ceea ce se întâmplă, e mai presus decât Destinul şi decât Zeii. Focul ne conduce în această luptă.

– Atunci... sări ca ars Har-dur, ar mai exista o şansă pentru Fawrr.

– Sigur, interveni repede Furlamir, doar că nu tu trebuie să i-o dezvălui, atunci această şansă s-ar risipi. Sior trebuie să înţeleagă.

– Dar cum? se mânie spiritul nopţii. Sior nu are nici cel mai mic indiciu.

– Va trebui să înţeleagă. Lui îi e scris să cunoască cele mai tainice secrete. Tu, eu, ei, nu putem interveni, aşa cum bine ştii.

Har-dur ridică din umeri; dacă ar fi avut ochi, cu siguranţă că i s-ar fi citit tristeţea în ei. Umbra din Turn suspină.

– Dacă aş putea să le spun tot ceea ce ştiu, tună umbra, am termina mult mai repede.

Furlamir zâmbi.

– Dacă lucrurile ar fi aşa de simple...

Luminile s-au stins. Între ei totul se sfârşise. Fusese ultima întâlnire.

Un vânt rebel intră pe ferestre măturând, parcă, întreg ţinutul.

Liniştea se lăsă apăsătoare, purtată de vânt şi de beznă în fiecare inimă.

Alfsigr tresări. Mâna rece ce-o atinse păru să-i intre până în suflet.

– Alnwë?! îndrăzni.

– Da, se auzi vocea şoptită a Morţii. Da, sunt eu. Doar eu.

Vântul se înteţi. Abia acum înţelese Alfsigr că nu mai exista nimic în jurul lor. Şi cine ştie unde se aflau? Dar gheţarul ce se ridică în beznă sclipind tainic, aproape că o lămuri.

– Am murit?

Râsul firav al Morţii alungă vântul şi frigul.

– Nu, doar că până când totul se va sfârşi vei dormi în patul meu.

Vrăjitoarea căscă. Adormi într-o secundă şi visă cum soarele se înalţă într-un răsărit ca rana unui tărâm cuprins de flăcări.

*

Noriell păşi pentru prima oară pe pământul zânelor. Teamă? Poate, dar mai degrabă era emoţia ce i-o aducea noutatea. Parcă simţea cum soarele răsare pe pielea ei fără să fie împiedicat de braţele protectoare ale copacilor. Păşi temătoare. Îi părea

minunat. Făcliile se vedeau până departe în zare, iar asta îi acapară cu totul privirea.

Armata din spatele ei se opri mecanic, păreau să privească cu toţii în acelaşi punct. Undeva unde zeii le surâdeau. Erau fericiţi. Bunul îi puse mâna pe umăr şi spuse:

– Ne salutăm acum, după atâţia ai, îi şopti el arătându-i cerul întunecat. Da, ne salută. Da, ne zâmbesc printre norii negri. Acum să mergem, copilă, nu avem timp de pierdut.

Noriell se întoarse spre oşteni şi le făcu semn s-o urmeze. Făcliile lor luminau aproape întreg ţinutul. Ţinutele lor, demne. Elfii erau înalţi, ca nişte brazi. Priveau înainte, fără de teamă. Uniformele albe şi aurii le veneau ca turnate, de parcă ar fi fost născuţi în ele, iar arcurile le purtau originile dincolo de beznă şi de ochii flămânzi ai creaturilor ce le ieşeau în cale. Noriell îi conducea demnă. Chipul ei era demn de al unei regine, dar pasul îi era hotărât ca al unui conducător. Nimic nu se citea în privirea ei, poate doar mândria de-a porni la luptă, căci elfii erau mândri atunci când porneau la război. Erau mândri de rasa lor şi mândri de atitudinea şi aptitudinea lor.

Era şi normal să fie aşa. Fuseseră întotdeauna drepţi cu oricine le călcase tărâmul ascuns. Căci fuseseră zeci, poate chiar sute ce nimeriseră în munţii lor. Munţi ai căror pomi vorbeau şi ale căror umbre te urmăreau pas cu pas.

Istoria le fusese tristă. Dar asta va fi scris în altă parte şi-o altă poveste se va naşte. Dar acum, acum ştiau că orice chip şi orice nume ar avea, nu mai pot sta deoparte. Pământul ăsta era şi-al lor şi erau la fel de datori ca oricine să apere ceea ce le-au dat zeii spre grijă.

E drept, Noriell fusese sceptică şi rezervată în ceea ce le privea pe celelalte creaturi ce împărţeau pământul alături de elfi. Dar, în final, a înţeles că şi ei au datoria de a-şi da viaţa pentru darul ce li-l făcuse Pioris sau mai degrabă Unia. Căci ea le dăduse viaţă.

Noriell ştia bine că nu există dreptate nici printre zei; uneori credea că neamul lor este mai presus decât cei care îi creaseră. Dar Bunul îi spuse întotdeauna că e nedrept să gândeşti astfel, pentru că zeii sunt mai presus de orice, iar ea nu putea să le pună la îndoială cuvântul.

O stea sau o lumină electrizantă se ridica spre cer. Fata privi

spectacolul uimită. Cerul explodă într-o culoare albicioasă ce pentru câteva clipe lumină întreg pământul ca o explozie, apoi fu absorbită de beznă, așa cum se-ntâmpla cu tot în ultimul timp.

Bunul zâmbi.

– Vlasios s-a întors acasă.

Ea aprobă din cap și porni mai departe printre creaturile ce-i priveau cu uimire, dar și cu teamă.

*

Grumi și gloobuși, parcă purtați de vânt, se învălmășeau în Oriat. Troten era rănit, dar nu simțea durerea. Continua să dea în stânga și-n dreapta fără să mai țină cont de nimeni și nimic. De când Hioram îșI dăduse ultima suflare durerea îl cuprinsese cu totul.

Îi zărise privirea. Plină de bunătate și fără nici un regret. Tot ceea ce-i ceruse înainte de-a închide ochii fusese: „Să-i spui Sironei că am făcut tot ce-am putut". Cuvintele lui îl marcaseră până în adâncul sufletului. Atunci a înțeles pentru prima oară că el nu dăduse tot ceea ce putea. Făcuse prea puțin pentru a-i face mândri pe gemeni. Erau regii lui, stăpânii lui, iar el nu putuse să facă mai mult.

Știa că se acuză în zadar. Așa îi fusese scris, dar Hioram, în ciuda înfățișării sale, știuse să-și respecte prietenii și să-i ajute atunci când i s-a cerut.

Noriat se întorsese și el. Dar nu mai avea puterea de-a ține spada în mână. Orett își dăduse sufletul cu doar câteva ore în urmă, preferând să-și curme viața atunci când un grum căzuse peste el. Piticul știuse că nu va face decât să prelungească agonia. Ambele picioare i se fracturaseră, fiind prinse sub bestie, nu avusese de ales.

Grumii erau tot mai mulți, iar ei tot mai puțini. Lovea fără întrerupere, dar nu putea să nu se gândească la o moarte demnă. Până la urmă, Orett avusese tărie de caracter; așa vedea el situația. Preferase să își curme singur zilele decât să fie ucis cu brutalitate. Dar el, el nu avea încă putere să urmeze exemplul piticului. Nu putea decât să meargă mai departe și să spere că va muri în luptă, ca un erou.

Noriat își făcu loc printre combatanți. călare pe un cal alb. Spada sa secera în stânga și-n dreapta. Troten reuși să-și ia o clipă de răgaz și să se adăpostească în spatele porților. Își schimbă bandajul de la mână ajutându-se cu cealaltă. Era bătrân. Bătrân și obosit și, cu toate astea, de o lună întreagă făcea față cu stoicism. Poate că era vremea să se mândrească cu sine. Luă o gură de apă din butelcuța ce-o purta lângă teacă și se avântă la loc. în luptă. Îi era greu să lupte cu o singură mână, mai ales că el se ajuta de ambele. Dar reușea să doboare grum după grum.

Gloobușii spuneau descântece ce se ridicau în aer în formă de prafuri colorate. Driadele încercau din răsputeri să-i nimerească, iar vrăjitoarele încercau să arunce blestemele spre cei ce le rosteau.

Lupta din Oriat se dădea pe două fronturi. Unul magic, altul zdruncinător. În momente ca astea, atât Troten, cât și Noriat și-ar fi dorit să știe ceva vorbe magice.

Alți grumi apăreau la orizont însoțiți de făclii mari. Noriat oftă. Nu aveau să mai reziste mult, dar atât cât mai aveau de trăit, aveau să înfrunte fiecare bestie în parte.

Un nor de praf înconjurat de o lumină nepământeană cuprinse întreg câmpul de luptă. Lumina dispăru încet, aproape insesizabil. Cu toții priveau spre ceea ce se întâmpla. Nici măcar grumii nu mai îndrăzniră să ridice arma. Un sunet războinic se auzi de peste tot. Bătrânul fu primul ce apăru în lumina făcliilor, apoi zeci de femei înarmate cu spade, arcuri sau vrăji își făcură apariția.

Troten zâmbi:

– Arkadios, spuse pentru sine și se lăsă lângă poartă purtat de-o oboseală neomenească.

*

– Privește, se emoționă Photine văzând o rază de lumină străbătând norii. Dar aceasta dispăru la fel de repede precum apăruse. Ca un foc ascuns în inima întunericului ce nu se hotăra să izbucnească.

Sior reuși să vadă o mică parte din acea licărire, dar nu stătu să se gândească prea mult. Îl căra pe Tio de ceva timp și simțea că avea să-l piardă în curând. Încă se mai apostrofa în sinea sa pentru că îi lăsase acolo, pe mâinile sperienilor. Cu siguranță că

Sirona va fi supărată pe el. Dar, ceea ce îl nelămurea şi îl enerva era faptul că nu îl întâlnise pe Sorian. Ar fi trebuit să fie la o aruncătură de băţ în spatele sau în faţa lor. Nici măcar atunci când îi aşteptase pe bătrân şi pe Photine nu îl zărise trecând pe lângă el. Poate că el găsise calea spre Nimic, căci, aşa cum îi spusese Har-dur, degeaba urcai, inima trebuia să găsească drumul. Iar asta îl enerva la culme. Dacă Sorian găsise drumul înaintea lui... asta îi oferea un avantaj, cu siguranţă. Avea ocazia să se familiarizeze cu locul în care se va da lupta.

Alteori era furios pe T şi Liort. Oare de ce îl părăsiseră atunci când avea mai mare nevoie de ei? Era furios chiar şi pe Har-dur care plecase fără nici o explicaţie.

Un zgomot ca de piatră căzută se auzi în urma lor. Sior îl lăsă pe Tio pe un petic de iarbă să se odihnească şi privi în urmă. Silueta întunecată a spiritului se arătă acoperită de pelerina neagră.

– Era şi cazul, se îmbufnă tânărul. Dacă ai şti...

– Ştiu, spuse rece spiritul. De-aici mergem doar noi. Ei rămân pe loc.

– Nu-l pot lăsa...

– ...Şi crezi că dacă-l cari după tine îi va fi mai bine?

– ...aici, îşi termină fraza.

Photine îl privi zăpăcită.

– Poate că are dreptate...

Dar o nouă licărire prin semiîntuneric îi curmă şirul gândurilor. Apoi două stele ca de foc îşi făcură apariţia pentru o clipă.

Sior avu bizara impresie că cele două stele vor să-i spună ceva. Privi cerul în căutarea unui alt indiciu, dar acesta nu părea să-i mai răspundă. Se întoarse spre spirit.

– Cum găsim drumul?

– Fiecare îl găseşte în felul său.

Era a doua oară când îşi lua la revedere de la Photine, doar că de data asta simţi acut cum stomacul i se dă peste cap şi cum trupul îi tremură din toate încheieturile. Ea îi sări în braţe.

– Jură-mi că te întorci.

Sior simţi răsuflarea rece a vântului şoptindu-i vorbe de dragoste la ureche.

– Îţi jur. Am să mă întorc.

– O să am grijă de el, dădu ea glas îndoielilor lui.

Sior clătină din cap, apoi privi spre Har-dur ce părea să privească în altă parte.

– Să mergem.

Tio făcu un efort supraomenesc să-i vorbească.

– Focul... focul, repetă.

Sior îl privi înlăcrimat.

Sior plecă mai departe pe cărarea şerpuitoare.

*

Noriell scrută bezna. Văzu zeci de făclii ameninţătoare dincolo de porţile Őriatului.

– Să ne grăbim, comandă ea pe o voce plină de speranţă.

Armata grăbi pasul, dar Bunul se ţinea destul de greu în urma lor. Nu se lăsă, îşi urma nepoata oriunde era nevoie.

Paşii şi cântecul elfilor dădură întunericului o altă semnificaţie. Aerul părea să fie mai uşor de respirat. Vântul părea să-şi plece privirea şi să se retragă din calea lor, ploaia abia dacă mai lăsa câte o picătură rătăcită să cadă.

Noriell zări cum umbra se mişcă în faţa lor. Nu scoase nici un cuvânt, dar cu o viteză uimitoare scoase o săgeată şi îi dădu drumul să alunece în împărăţia beznei. Ţipătul sparse întunericul în mii de cioburi ce apoi se compuseră la loc cu o viteză uimitoare. Noriell privi mândră. Alergă spre cel căzut şi pentru prima oară zări un sperian în carne şi oase.

– Crezi că e un atacator al Őriatului?

Bunul îşi scărpină barba.

– Păcat de ei. Erau aşa nişte creaturi înţelepte!

Armata urmă drumul focului. Ajunşi la porţile Őriatului descoperiră adevărul crud al războiului. Nici unul nu văzuse cu adevărat ceea ce urmări poate avea lupta, dar acum înţelegeau de ce bătrânii le spuseseră că era cel mai urât lucru din lume. Noriell înţelese repede că era şi cel mai dureros. Atâtea trupuri moarte i se întindeau la picioare că aproape îi veni să verse.

Dar uimirea regelui o făcu să uite de toate astea.

– Elfi?!

Bunul ieşi în faţă.

– Noriat, nu-i aşa?

Regele aprobă din priviri.

– Bine, repede, să facem un plan.

Noriat era încă confuz. Tot timpul crezuse că elfii dispăruseră de pe fața pământului. Acum îi vedea așa cum își vedea spada și nu îi venea să creadă. Nu știa ce să spună, nu putea decât să-i urmeze și – pentru prima oară în viața lui – să le mulțumească zeilor pentru ajutorul trimis.

Bunul schimbă câteva vorbe cu Honoratus apoi îi spuse ceva nepoatei sale. Driadele se îmbulziră în jurul lor și le ascultară sfatul.

Troten se trezi dintr-un somn adânc și simți că leșină din nou când zări chipuri elfești. Nu îi văzuse decât în cărți, dar semănau izbitor cu figurile din fața lui. Se ridică greoi. Privirea îi era împăienjenită și un setiment rău își făcuse cuib în stomacul său. Simți o mână cum îi atinge umărul ușor. Noriat îl privea cu blândețe.

– Odihnește-te, bătrânul meu prieten. Au venit întăriri.

– E bizar. Cum se întâmplă lucruri bune după ce s-au întâmplat atâtea rele. Am pierdut atâția oameni... atâtea suflete s-au dus într-un război ce nici măcar nu le aparține. Știi... nici măcar nouă nu ne aparține. Este doar ambiția prostească a unui nebun.

– Nu așa se nasc toate războaiele, prietene?

– Nu știu, întotdeauna am crezut că și această luptă pentru stăpânire are un sens. Abia acum, la bătrânețe, înțeleg că noi, toate ființele laolaltă, avem ciudatul impuls de a ne autodistruge. De ce? De ce nu poate lumea să fie simplă?

– Nimic nu-i simplu. Nici chiar Moartea.

Elfii aprinseră atâtea focuri câte putură. Acum întreaga zonă părea a fi luminată de un soare puternic. Troten zâmbi. Își dorea să mai trăiască măcar pentru a-l mai zări o dată. Un răsărit însângerat și dureros, dar, totuși, un răsărit.

*

Bree privi semnele ce se arătau în semiîntunericul de la poalele munților.

– Catastrofă, catastrofă, speranță, rosti în timp ce trase din lulea lăsând apoi fumul gros să iasă în zeci de cerculețe. Dacă

arată de două ori catastrofă şi abia pe urmă speranţă... ce să însemne?

Femeia se aşează cu greutate pe o piatră, lăsă luleaua şi cotrobăi prin geanta de mână.

– Aha... aici erai, spuse triumfătoare atunci când găsi cartea mică cu coperţi şterse. Să vedem...

Îşi plimbă degetele pe literele uşor ieşite în afară. Se opri de câteva ori asupra unui cuvânt apoi dădu foaia mai departe şi căută cu şi mai mare atenţie.

O pală de vânt trecu printre degetele bătrânei dându-i, parcă, un uşor indiciu. Femeia rămase cu ochii ţintă asupra unei pagini îngălbenite.

– Hmm... aaa... hmm, „ Spintecătorul"... hmm?!

Citi repede cele câteva fraze alambicate şi zâmbi atotştiutoare.

– Aşa ceva nu se poate, spuse cu un zâmbet larg. Doar poveşti de adormit... pruncii.

Continuă să citească, deloc grăbită doar uşor stresată din pricina vântului ce îi tot şoptea la ureche. Dădu foaia. O coală roşie-sângerie, destul de aspră, i se strecură printre degete.

– Asta, asta... să vedem... hmm...?! speranţă, catastrofă, catastrofă. Zice că... aşa... nu, nu-i bine.

Degetul îi alunecă stângaci în josul paginii:

– Dacă aş fi avut globul... hmm, nu, nu. Trebuie să urc, uff, şi vântul ăsta. Cum mai era? A, da. Învăluie şi dezvăluie, leagă-ţi limba şi suflu... cred că mă lasă memoria.

Mai încercă încă o dată şi de data aceasta descântecul îi ieşi. Vântul se potoli, iar semiîntunericul părea să se ducă şi mai mult spre lumină.

– Ce bizară e lumea. Aici unde tot timpul era beznă începe să apară lumina, când întreaga lume se scufundă în întuneric.

Privi spre muntele ce se ridica tot mai sus şi mai sus. Ridică luleaua şi-o duse la gură.

– Eu am vrut-o. Mişcă, babo, acum e timpul să te faci şi tu utilă.

*

– Ai văzut? întrebă Sirona.

Hollw cercetă cerul cu atenţie. Aceeaşi idee, ca şi a lui Bree, i

se strecură în minte. Ce ciudată e lumea! Acolo unde se ridica nimicul începea să apară lumina. Era bizar că până şi o lumină rece apare aşa din senin. Până la urmă el nu făcuse nimic. Se întrebă care să fie secretul, dar nu reuşi să îşi dea răspunsul. Un nor golaş şi fără pic de viaţă trecu nestingherit pe deasupra lor.

– Ceea ce se întâmplă aici e cel puţin bizar, recunoscu Hollw. Să mergem, pierdem timpul.

O nouă cărare şerpuitoare întrerupse stâncile reci şi greu de străbătut. Sirona se simţea lihnită. Nici nu mai ştia de cât timp mergea. Trecuseră zile, săptămâni sau doar câteva ore interminabile?

Se lăsară pe pământ mulţumind zeilor pentru cele câteva minute de linişte.

Un zgomot scurt.

Un geamăt.

O plantă foşni.

Ceva îi privea.

Sirona îşi trase spada fără nici un avertisment şi sări în spatele tufişului, nu prea mare.

Un ţipăt.

Două.

Hollw sări şi el în apărarea Sironei.

– Tio... domnişoară...

– Tio! ţipă Sirona. Eşti bine?

Îi aruncă o privire ucigătoare Photinei apoi privi cu milă şi înţelegere spre bătrânul însoţitor.

– Eşti bine?

Tio tuşi câteva picături de sânge lăsând să i se vadă rana adâncă de la umăr. Ochii îi erau acoperiţi de lacrimi.

– Sunt... bătrân. Trupul meu... – tuşi zgomotos – nu mai rezistă.

– O să te faci bine. E doar o rană la umăr. Nimeni nu moare din asta.

Bătrânul zâmbi.

– Sigur, în condiţiile în care spada nu a fost otrăvită. O trase atât de aproape de el cu mâna ce-i mai rămăsese întreagă încât Sirona avu impresia că vrea s-o înghită.

– Nu mai am mult. Sttt! Nu spune nimic. Ştiu că aşa e. Spune-i lui Sior să fie... – tuşi – să se... focul. În foc există speranţa. Spune-i.

Sirona lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie. Bătrânul tuşi violent. Îi simţi toată viaţa scurgându-i-se prin mâini. Aproape că îi veni să-i dea drumul. Simţea acea durere. Îl zgudui puternic.

– Tio, rezistă! Tio!

– Niciodată... nu ai avut încredere în mine. Mereu... m-ai crezut... un trădător, spuse într-un cuvânt. Ascultă. Într-un fel ai avut dreptate... am căutat...

Tusea îl răpuse cu totul. Tuşi. Tuşi şi tuşi până când un pumn de sânge îi sări pe gură stropind-o pe Sirona din cap până-n picioare. Îi adresă o ultimă privire: umilă, dureroasă. Şi îşi găsi sfârşitul în braţele ei.

Fata nu spuse nici un cuvânt. Îşi şterse lacrimile şi se ridică. Pe chipul ei nu se citea nimic. O privi pe Photine, dar părea că vede prin ea. Hollw dori s-o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse cu hotărâre.

– Să mergem. Trebuie să ajungem înainte de-a i se întâmpla ceva lui Sior.

– Vin cu voi, şopti Photine.

– Cum doreşti, răspunse Sirona. Cum doreşti.

Continuară să meargă pe cărarea şerpuitoare fără să se oprească. Sirona era furioasă. Pe ea, pe cei din jur, pe lume în general. Gândul îi fu furat de chipul Niarei. Oare ce făcea ea? Oare era mai fericită decât se simţea ea în acest moment? Îi ajunseseră şi ei la urechi veşti despre cei pe care îi crescuse cu hotărâre şi devotament? Lăsă o lacrimă să se scurgă pe obraz. Dacă avea să scape...

Şi atunci chipul lui Aratt îi reveni în minte. Oare murise? Îi prevestise moartea. Dar îl iertase, pentru că i-o ceruse.

Era confuză. Gândurile i se contopeau făcându-se un amalgam de dorinţe şi trăiri. Se lăsă pe vine. Simţi cum durerea o năpădeşte din cap până-n picioare.

Hollw îi sări în ajutor.

– Eşti bine?

– R-ul a murit, iar A-ul a şi început să se şteargă.

Photine veni şi ea ajutând-o să se ridice.

– Haide, trebuie să reuşeşti, mai e doar puţin.

Sirona nu îi răspunse. Privirea i se îndreptă spre Hollw, iar el citi toată durerea şi iubirea ei într-o singură uitătură, de parcă toată fericirea i se vedea în ochi, iar fericirea ei era el, Sir Hollw.

O îmbrăţişă cu putere lăsând pentru prima oară lacrimile să-i inunde chipul.

– Photine... voi merge înainte, spuse el. Ai grijă de ea.

Fata aprobă din priviri.

Sirona nu încercă să-l oprească. Îl conduse doar cu privirea până când dispăru într-un nor de praf alb-argintiu.

*

Semiîntunericul se ridica rece şi umed. Plumbul greu al muntelui părea să se lase tot mai mult ca o armură de zale printre care se mai zărea câte-un petec de lumină.

Aerul era greoi şi umed. Acea umezeală care te udă până la piele chiar dacă nu se observă nici un strop de ploaie. Câteva plante şi copaci se ridicau pe stânca ce părea să se plece spre abisul nimicului. În jos nu se vedea nimic, de parcă drumul ar fi fost şters în urma lor. Forme întunecate ale unor tufe de ienupăr ce semănau cu nişte călugări acoperiţi de mantii gri le ieşiră în cale.

Un pisc întunecat, cu o căciulă de nori pe creştet, se arătă prin beznă ca un sfetnic tăcut al Nimicirii. Aerul se lăsă greoi acoperind sufletul cu-o umezeală rece şi neplăcută. Vântul vui uşor ca o şoaptă îndepărtată al cărei sens nu putea fi prins. Un cărăbuş se piti grăbit printre puţinele fire de iarbă ce acopereau un bolovan uşor palid.

Părea că o noapte bolnavă şi tristă are să se abată asupra Nimicului. Ca o pătură grea ce aduce moartea.

O stea ca de foc trecu fugar pe cer, apoi dispăru în spatele cortinei ca un actor ce intrase prea repede pe scenă. Sirona simţi: doar Ş-ul mai rămăsese. Timpul părea să zboare de-acum, iar ea era prea departe, sau prea aproape de ceva ce nu înţelegea.

*

– O rază?! se minună Sior. Zici că ai văzut o rază?

Simţi răceala din ochii lui Har-dur pogorându-se asupra lui.

– Da, o rază. Am văzut-o sau nu crezi că sunt în stare?

– De ce nu aş crede?

Spiritul se opri. Lui Sior îi venea greu să creadă că obosise, chiar dacă cărarea părea să nu-i ducă niciunde, iar de jur împrejur „creşteau" pietre bizare; îi era greu să conceapă că un spirit ar obosi. Cel mai probabil îl dezaproba sau se dezaprobau unul pe celălalt.

– Bine, cedă Sior. Probabil că undeva în capul tău ai văzut o rază.

– Eu nu am cap, băiete.

– Atunci nu ai nici ochi, iar în cazul ăsta ţi-ar fi cam greu să vezi o rază.

– De ce oamenii cred întotdeauna ceea ce vor? vorbi Har-dur mai mult pentru sine. De ce au bizara impresie că dacă nu ai un trup nu poţi înţelege ce se întâmplă în jurul tău? Mai bine ai continua să mergi băiete, îmi e teamă că Sorian a ajuns deja.

– L-am fi văzut. Nu crezi?

Spiritul oftă. Se săturase să-i explice că accesul spre Turn se află în sufletul său. Ştia ce anume îl împiedică pe tânăr să găsească calea: Sirona. Trăgea nădejde că ea se află undeva în urmă (ceea ce nu era greşit) şi că în scurt timp vor fi din nou împreună.

Un vânticel se pogorî asupra lor, mai mult şoptit decât nervos. Sior se aşeză în mijlocul cărării.

– Aşteptăm.

– Ce?

Băiatul îi făcu semn în jos spre cărare. Profilul unui bărbat se contură în semiîntuneric. Dacă ar fi avut ochi spiritul l-ar fi privit suspicios. De obicei el simţea ce se află în jur, dar pe cel ce se profila în lumina plumburie nu îl simţise. Bărbatul se apropia. Nu părea a fi o ameninţare.

Sior se ridică, iar zâmbetul i se lărgi anormal de mult.

– Hollw. Mă bucur să te văd.

– Grăbeşte-te Sior. Timpul nu mai e de partea noastră. A mai rămas doar o literă şi chiar şi aceea abia de se mai vede.

Sior scoase cartea de la piept.

– Cum ai ştiut?

– Sora ta...

– E aici?

– Pe-aproape. Hai. Vino cu mine. Ah... am un mesaj de la

Tio. Focul.

Sior îşi aminti când îl văzuse ultima oară. Oare nu tot asta strigase în urma lui? Ce or însemna toate astea? Ce voia să îi spună?

Pentru Sior era mult mai greu să înţeleagă pentru că el nu ştia ce cunoştea Sirona, iar Sirona nu avea să înţeleagă ce va şti Sior. Îşi eliberă pentru un timp mintea de alte gânduri şi încercă să vizualizeze focul.

La început o flacără plăpândă, albăstruie, se contură în faţa ochilor. Începu a creşte din ce în ce mai mult asemeni unui foc de tabără, până când îşi răspândi fiecare flacără în mintea tânărului. Un cerc galben-roşiatic se ridică mai sus şi mai sus, iar din el, arzând şi sclipind într-o lumină inumană, se zăriră literele: ŞARAMA.

Sior fu zguduit puternic, iar focul fugi din faţa ochilor îndepărtându-se fugar. Îşi frecă ochii. Pentru câteva clipe nu zări decât un apus incandescent ce se revărsa pe crestele muntelui ca o explozie de culori, apoi privirea îi reveni la normal. Semiîntunericul era tot acolo, pândindu-i.

– Eşti bine? se interesă spiritul.

Hollw îl privea înţelegător de parcă mintea lor ar fi fost conectată la aceeaşi flacără. Sior se mişcă mecanic.

– Să mergem.

– Eu mă duc înainte, spuse Hollw.

Nimeni nu încercă să-l oprească sau să-i adreseze vreo vorbă.

Sior era preocupat de ceea ce se ridica în faţa lui. O poartă mare scoasă din iad. Cu turnuri şi pereţi groşi, o poartă asemănătoare unui castel. În jurul ei se zăreau făclii. De fapt era doar foc, foc ce nu ieşea de niciunde, ci era acolo pur şi simplu. Scânteia bizar în semiîntuneric aruncând umbre groase şi de nepătruns pe ziduri. Mişcări graţioase, forme ce mintea umană refuza să le dea viaţă.

Trase aer în piept şi îi aruncă o privire lui Har-dur. Într-un fel sau altul elpidul era singura lui realitate, chiar dacă nu era tocmai una palpabilă. Dar se agăţa de el ca de un ultim fir al pânzei de păianjen ce se rotea deasupra capului de leu din turnul porţii.

Două stele scăpărară ca două flăcări. Sior înţelese. Începea să simtă puterea şi secretul ce se ridicau dincolo de orice şi-ar fi putut închipui până atunci. Imagini se încăpăţânau să îi treacă prin faţa ochilor. Sirona moartă.

Fawrr mort.

Sorian mort.

Şi dincolo de toate astea zâmbetul ca de gheaţă al Doamnei Albe îl întâmpina într-o atingere rece ce aproape că-l ardea.

Focul.

Focul.

Focul cel pur.

Focul ce purifică.

Acolo era răspunsul, iar focul se afla în mâinile Sironei şi doar el înţelegea, într-o oarecare măsură, acest gând.

Aratt.

Aratt se prăbuşi în mintea lui şi îşi dădu duhul. Tio, Hioram, Orett, căzură unul după altul lăsând în urmă priviri gigantice şi golite de orice răsuflare...

Atingerea fierului îl făcu să vadă înainte.

Poarta se deschise cu o simplă atingere.

Mai era mult până la Turn sau, cel puţin, aşa vedea el. O curte mare lăsată în paragină. O fântână ce nu mai avea apă de ani buni, poate chiar secole, statuete ce priveau triste spre cel mai înalt turn. Schelete lăsate să îşi ducă somnul nemuririi. Un cimitir al amintirilor, asta văzu Sior. Un întreg ţinut al durerii şi al delăsării.

Castelul se profilă în lumina slabă şi rece, precum un rege singur; părea bătrân, acoperit cu-o mantie gri mâncată de vreme, cu o barbă formată din ferestre ce coborau sub o streaşină ce nu îşi avea rostul. Braţele slabe, formate din două corpuri alăturate, nepopulate poate de când Nimicul îşi făcuse casă aici. Şi-un cântec fioros cântat de mâinile nevăzute ale vântului. Degetele i se unduiau pe harpa invizibilă ducând sunetul până sus şi coborându-l la loc pe pământ, într-o undă duioasă şi tristă.

Nici nu şi-a dat seama când a păşit pe treptele golaşe al căror sunet era gol şi pustiit. Focul se instalase pe pereţii rotitori fără să se observe vreo torţă care să le susţină.

Har-dur păşea încet în spatele tânărului, de fapt plutea.

Scara rotitoare părea să nu se mai termine. Pereţii reci transpiraseră, mucegaiul se instalase în fiecare colţişor, iar aerul acela umed îţi intra până în suflet şi nu mai scăpai de el.

Sior făcea efort după efort pentru a rămâne treaz în faţa unei astfel de situaţii. Picioarele i se înmuiaseră, iar ochii abia dacă mai răspundeau comenzilor primite. Se aşeză, cu un efort

aproape imposibil, pe o treaptă. O fereastră decupată în piatră îi arătă orizontul de plumb ce se revărsa peste întreg ținutul. O mantie a morții ce își înfigea degetele osoase în orice picătură de viață. O pată albă străbătu cerul despicându-l parcă în două. Privirea îi fu furată de imaginea rece și pâlpâitoare ce părea să te atingă.

Har-dur îl ridică violent. Nu ar fi crezut niciodată că un elpid poate avea atâta putere. Simți cum degetele lui subțiri îi intră până în măduva oaselor lăsându-și amprentele.

Imaginea se schimba pe măsură ce urca treptele șerpuitoare. Lumina era tot mai slabă, iar flăcările se stingeau ca la comanda nevăzută a cuiva. Aerul devenea tot mai greu, se lăsa precum o plasă pe nările trecătorilor umplându-le plămânii până la saturație.

Sior tuși. Simți cum aerul acela nefiresc îi umple tot trupul. Încă o treaptă și încă una, de parcă nu doreau să se mai termine. Turnul părea mai înalt decât era în realitate. Treptele parcă apăreau de fiecare dată când el făcea câte un pas, nici la cel mai jos turn nu reușise să ajungă. Se lăsă pe trepte dezolat. Nu mai avea puterea să facă nici un singur pas.

*

Sorian se scotoci prin buzunare până dădu de ceasul vechi ce-i indica poziția inamicului.

– Ahh... sunt aproape iar eu nu sunt pregătit.

Doamna misterioasă își lăsă gluga să-i cadă pe spate descoperindu-i pletele roșcate. Bărbatul o privi cu surprindere.

– Parcă erai blondă.

Ea ridică din umeri mecanic și fără să-i adreseze vreo privire cercetă cerul.

– Pasărea aia nenorocită nu-i aici. Crezi că va îndrăzni să-și facă apariția?

– Dacă vine moare, dacă nu, cartea nu va fi dezlegată. E problema ei dacă apare sau nu, eu am altele pe cap. Mai bine ajută-mă.

Femeia îl privi urâcios. Nici prin cap nu îi trecea să îl ajute să-și pregătească terenul. Până la urmă ei îi dăduse o sarcină. Fără să se miște din fața ferestrei își luă arcul de pe umăr și își

fixă săgeata. Tot ce avea de făcut de-acum era să aştepte.

Vântul îi suflă puternic peste chip, ca şi cum ar fi dezaprobat-o. Femeia nu se clinti din poziţia ei nici măcar atunci când Sorian blestemă pe toţi zeii.

– Încă puţin. Încă puţin şi vor ajunge. Ar trebui să dispari.

– Dispari tu dacă vrei, eu am o misiune de îndeplinit.

Sorian ridică din sprâncene.

– Şi eu ce crezi că fac aici?

– Mai nimic din câte îmi dau eu seama. Mai nimic.

– Uite care-i treaba....

– Stt, văd o siluetă.

*

Biale Renett Ellia Ennia privi spre umbra ce se cocoţase la cea din urmă fereastră.

– Mirabilis. şopti ca pentru sine. Pun eu mâna pe tine.

Trase cu putere din lulea apoi lăsă vântul să poarte fumul către chipul ce-o spiona din depărtare.

Privi în jur.

Fără doar şi poate curtea interioară era mai bizară decât orice alt loc pe care îl întâlnise în lunga sa viaţă. Privi printre statui cum vântul îşi face loc aducând o boare apăsătoare. Câţiva copaci, scheletici, fără urmă de fruct, îşi înclinară crăcile într-un salut stângaci lăsând umbre adânci pe chipurile de piatră.

Ochii aceia reci, fără de viaţă, păreau s-o urmărească. De parcă fiecare mişcare îi era trecută într-un registru al oamenilor din piatră. Cotrobăi prin traista de mână ce-o căra după ea până dădu de-un băţ bizar plin de noade.

– Lasă că v-arăt eu vouă.

Lustrui cu o cârpă veche băţul şi îl privi cu o oarecare reţinere.

– Oare mai ţii minte cum se face?

Băţul tremură uşor în palma ei. Bătrâna zâmbi.

– Sigur că ştii.

Umbre dese şi grele se lăsaseră pe aleea rece şi prăfuită. Bree surâse cu tristeţe apoi îşi îndreptă „bagheta" spre o statuetă în mărime naturală a unui rege.

– Sepliamus, rosti repede şi tare.

Din vârful bățului țâşni o luminiță albăstruie abia perceptibilă, dincolo de piatră se auzi un țipăt înfundat venit parcă din fundul mării.

– Ți-am spus eu că te rezolv. Acum e rândul tău Mirabilis, şi zâmbi cu subînțeles privind spre cel din urmă turn.

*

– Rezistă Sirona. Rezistă, se milogea Photine.

Mintea Sironei se cufundase într-o beznă ceţoasă şi lăptoasă. Era un întuneric imaterial, nici negru, nici gri şi nici o altă culoare ce ar fi putut s-o recunoască. Un haos ce se plimba prin faţa ochilor ei redându-i, parcă din milă, câteodată, ceva din vechea luciditate. Îl vedea cu ochii minți pe Sior ce înainta treaptă după treaptă, îl zărea pe Aratt privind-o prin oglindă, îl vedea pe Fawrr înălțându-se spre cer în triluri reci şi sumbre; apoi se zărea pe sine, departe, într-o lume goală ce nu îi stârnea altceva decât râsul isteric, inuman.

Ba chiar se zări plutind spre stele şi devenind una de-a lor. Un cerc de foc, imaterial, o cuprinse în brațe fierbinți şi reci totodată. Dal'rot se mişcă în teacă. Era pentru prima dată când o simțea ca pe-o ființă şi nicidecum ca pe o bucată de fier. Îşi duse mâna automat la teacă şi trase de mânerul spadei. O lumină verzuie îi deschise ochii. Văzu mai departe de mintea ei în turnul cel mai înalt al Nimicului. Doamna misterioasă aştepta ca Fawrr să îşi facă apariția.

Râse. Râse. Râse.

Tusea o potoli; pentru o clipă zări curtea imensă ce se holba la ea, cu tot cu copaci golaşi, fântână şi statuete. Apoi zări doar treptele ce urcau în spirală; simți aerul umed, rece, încărcat, ce-i intra în plămâni asemeni unui sentiment nedorit. Tuşi din nou. Photine o susținu.

– Încă puțin, încă puțin, auzea de undeva departe. Un sunet ascuns în mintea ei ce prindea glas.

Era anormal ceea ce se întâmpla. Photine ar fi trebuit să adoarmă de îndată ce a pus piciorul pe acest tărâm. Şi tocmai ea părea mai puternică şi mai plină de viață.

Urcă o treaptă şi încă una auzind cum paşii i se-ngroapă în piatra nefirească. Sunetul era slab, înfundat, şi totuşi de-o acurateţe demonică. Părea că pe măsură ce urca sufletul ei rămâne la cel din urmă pas.

Fiorul rece îi cutreieră pieptul ca o lance aruncată cu mare precizie.

Se prăbuşi.

Peste privirea ei se aşternu o noapte calmă, leneşă.

*

Noriell privi înspăimântată spre ceva anume. Lupta se înteţise. Parcă toate armatele iadului se adunaseră în Őriat. O săgeată îi ţâşni pe lângă ureche ca o bătaie din degete.

Noriat se avântase în focul luptei, călare pe calul său alb ca spuma laptelui. Torţe mii şi mii se zăreau din depărtare ca o avalanşă de lumini ce aveau să se pogoare asupra Imperiului.

Bunul privi sfâşiat. Avea să moară în această luptă ce nici măcar nu îi aparţinea.

Driadele se strânseseră pe turlele palatului încercând pe cât posibil să-şi doboare inamicul. Piticii şi celelalte făpturi inventau tot felul de capcane. Honoratus şi arkudele făceau tot ceea ce le stătea în putere.

Regele privi în jur. Nimic nu mai avea să fie vreodată la fel.

Furtuna se porni şi ea, asemeni unei fantasme furioase ce îşi strângea în braţele nevăzute victimele disperării. Stropi mari şi reci loveau pământul într-o biciuire inumană. Vântul urla a durere şi îndurare, frunzele palide ale copacilor se-amestecară într-un zbor rapid, năvalnic.

Noriell anunţă atacul.

Elfii renunţară la arcuri şi-şi traseră spadele de la brâu. Zeci de armuri străluciră în lumina palidă a focului ce cuprindea întreg ţinutul ca o rană în univers.

O nouă luptă începea, şi avea să fie cea din urmă.

Creaturi ale Ősseatului, pitici, oameni, elfi, arkudios, driade, cu toţii se mobilizară conduşi de un singur scop: înfrângerea inamicului.

Noriat îşi conduse calul spre noul val de inamici cu spada

trasă. Honoratus dădu strigătul de atac, Noriell le făcu semn elfilor să înainteze. În scurt timp grumii şi sperienii aveau să fie nimiciţi.

*

Bree urca cu greutate. Treptele acelea erau mult prea multe pentru bătrâneţile ei. Şi când stătea să se gândească că urcase atâta amar de vreme muntele ce ducea la palatul lui Honoratus. Viaţa ei fusese tot un urcuş şi-un coborâş, de data asta avea să moară în vârf.

Paşi mărunţi şi repezi se auziră în urma ei. Trase bâtul din geantă şi-l ţintui asemeni unei spade. Chipul palid ce-i apăru în faţă o făcu să tresară.

– Cine eşti tu?

– Cine eşti tu? întrebă tânăra pe un ton deranjat.

– Biale Renett Ellia Ennia sau Bree.

– Bree, trebuie să fii o arkudios, nu-i aşa?

Bătrâna lăsă garda jos şi-o privi îngrijorată.

– De unde ştii?

– Vino, vino repede să mă ajuţi. Cred că am pierdut-o pe Sirona.

Bree se îngălbeni dintr-o dată, picioarele îi porniră automat în jos spre scări. Nu fu nevoie să coboare mult pentru a vedea chipul alb al Sironei. Trupul îi zăcea întins pe scări într-o formă bizară.

Bătrâna îi ridică capul în palme. Îi simţea pulsul în degete, iar miile de gânduri ale fetei îi străfulgerară întreg trupul. Bâtul se mişcă în acelaşi timp cu Dal'rot. O licărire apăru în buzunarul Sironei. Bree verifică locul. Medalionul reginei părea să o strige. Îl luă şi cu multă grijă îl agăţă de gâtul fetei.

Sirona zărea umbre ce aleargă în privirea ei încleştându-se şi descleştându-se asemeni unor mâini ce se împreunează şi apoi se despart. Încet-încet, umbrele lăsară loc unui chip îmbătrânit şi plin de riduri. Se ridică greoi sprijinindu-se de marginile reci ale balustradei. Părea să recunoască ceva din acel loc, dar nu îşi dădea seama ce. Poate aerul umed sau imaginea plumburie. Privi pe una din ferestrele decupate în piatră. O dâră albă şi rece de lumină se

strecura pe cer ca o cometă. Un Ş ca de foc îi apăru în minte, chipul lui Aratt văzut prin prisma oglinzii şi mai apoi... Sior. Trase spada de la piept, trecu pe lângă cele două şi urcă înverşunată. Acum era clipa răzbunării. Alergă nebuneşte fără să simtă oboseala. Din când în când ochii i se împăienjeneau, dar mintea îi rămânea lucidă. Ştia încotro se-ndreaptă şi ce are de făcut.

*

Hollw rămase locului. Privi din turn cum semiîntunericul se-ntinde ca o mătase vaporoasă. Străluciri, mii şi mii, asemeni celor ce se ridicau în noapte în Tărâmul Zânelor. Străluciri. Se ridicau pe cer ca într-o horă. Un dans al începutului sau al sfârşitului.

Dâra de lumină se făcu tot mai mare şi mai rece. Părea ca de gheaţă, gheaţă ce avea să cadă asupra pământului fără vreun zgomot. Doar ca un fulg, un fulg îngheţat ce-avea să-mbrace pământul întru durerea sa.

Două stele se iviră pentru o clipă, luminară asemeni flăcării, doar că era o flacără rece, fără suflet, fără contur; apoi dispărură în spatele zecilor de sclipiri ce inundaseră bolta în dansul lor regesc.

Hollw simţi acele zile în care privea totul de sus. Atunci când vedea totul în zeci de culori, în zeci de nuanţe. Când zburda liber printre nori mângâiat de razele soarelui ce îi dădeau strălucirea şi măreţia. Şi, poate că până la urmă aceasta era adevărata lui menire; să zburde printre nori, să cânte odată cu vântul, să se lase îmbrăţişat de ploi. Să simtă libertatea cerului. Nu crezuse niciodată că lucrurile astea îi vor lipsi cu adevărat. Ce e o pasăre fără aripile ei? Ce e un om ale cărui aripi nu cresc niciodată? O dâră roşie i se alătură celei albe, ca şi cum cerul se pregătea de cea din urmă explozie. Un apus târziu, un apus definitiv. Asta vedea Hollw în mesajul cerului.

Citea printre rânduri, printre nori şi bătăile vântului. Flacăra din făclie se undui nervoasă creând zeci de umbre pe pereţii reci şi goi. Niciodată Turnul acela nu avusese personalitate, şi chiar de ar fi avut, tot rece şi trist ar fi rămas, asemeni lui.

Privi în urmă. Cu mult în urmă, atunci când o zări ca Sir

Hollw pe Sirona, atunci când îi vorbise. Şi câte emoţii îi trecuseră prin trup străbătând sufletul şi umplându-l de bucurie pentru prima oară. Dar şi bucuria libertăţii era neasemuită. Privea cerul cu jind, tindea după vechea boltă cu soarele ei cald şi stelele îmbietoare; cu vântul său lin şi cântecul cald ce îi şuiera pe la urechi, ce-i şoptea fiecare secret al fiecărui suflet muritor. Iar de partea cealaltă ar fi vrut s-o aibă pe Sirona lângă el, s-o strângă în braţe.

Fawrr răsărea şi apunea între două bătăi ale inimii, asemeni păsării ce fusese altădată.

Paşii scurţi şi grăbiţi i-au distras atenţia. A stins făclia şi s-a ascuns în spatele umbrelor.

Pâş-pâş.

Pâş-pâş.

Pâş-pâş.

Silueta subţire se strecură în încăpere. Pereţii păreau mult mai apropiaţi pe întuneric, abia dacă o luminiţă făcea distincţia între cei patru pereţi. Hollw se simţi dintr-o dată strangulat, de parcă tot aerul se strânsese în jurul său şi apoi dispăruse în spatele pietrelor ce se înălţau în umbre întunecate.

Silueta făcu un alt pas apropiindu-se periculos de mult. Hollw simţi un fior rece, ca al morţii, trecând pe lângă el şi luându-i tot elanul. Desluşi silueta feminină şi şi-o aminti dintr-o dată de parcă totul s-ar fi petrecut ieri. Femeia ce furase cartea, ucigaşul de umbre.

Rămase neclintit. Ştia că îl aşteaptă pe Fawrr, ştia că o săgeată elfească îi este destinată. Dar, înainte de asta, avea o misiune de îndeplinit şi nu avea de gând să îi dea satisfacţie până când Destinul nu avea să fie descătuşat.

Doar că... şi ideea i se întipări în minte ca o reuşită evidentă. Era o ţintă uşoară. Femeia misterioasă era o ţintă uşoară. Îşi trase spada uşor, pentru ca fierul să nu scâncească în teacă. Trase aer în piept şi urlă cât putu făcând-o pe femeie să scape arcul şi săgeata.

– Pregăteşte-te să mori.

Făclia se aprinse cu o simplă bătaie din palme. Gluga ce-i acoperea chipul căzu pe spate descoperind tenul alb şi părul roşu ca focul.

– Tu cine eşti?

– Eu sunt cine sunt, dar tu eşti ucigaşul umbrei. E timpul răzbunării.

Femeia trase cu rapiditate spada. Un zâmbet acru i se întipări pe chip.

– Am avut doar un martor, nu se poate să fii tu acela.

Hollw nu-i răspunse. Mişcă spada dintr-o mână în alta şi se lăsă într-o uşoară fandare atacând adversarul. Femeia scoase un ţipăt slab. Fierul îi atinse umărul lăsând o rană mică să se întrevadă prin materialul negru. Câteva picături căzură rebele. Femeia surâse apatic. Învârti spada deasupra capului şi-o pogorî asupra lui Hollw. Bărbatul pară lovitura, dar păru ca o simplă întâmplare, ceea ce îi dădu doamnei încredere. Făcu o fandare şi îl lovi în picior. Hollw urlă. Femeia îşi plecă fruntea în semn de batjocură.

Bărbatul sări în picioare şi aproape că azvârli spada spre ea. Femeia pară fără prea mare dificultate.

O umbră mică şi grasă se ivi în dreptul uşii. Cei doi nu îşi dezlipiră privirile unul de pe celălalt, dar glasul bătrânei îi făcu să se cutremure.

– Mirabilis. E timpul să încheiem socotelile.

Femeia privi pierdută. Părea mult mai speriată de o bătrână ce ţinea în mână un băţ noduros decât de cel ce-o ameninţa cu spada.

Hollw privi spre bătrână.

– Bree...

– Pleacă de-aici, asta este lupta mea.

– Eşti...

– Pleacă am spus.

Bărbatul avea o oarecare îndoială, dar se supuse voinţei bătrânei.

– Aşadar, şopti Bree, iată-ne faţă în faţă. În sfârşit. Şi îi surâse cu subînţeles.

Mirabilis îngălbeni, roşi şi se albăstri în acelaşi timp. Inima i se strânse într-un ghem mic-mic şi bătea să-i spargă pieptul. Picioarele îi tremurau, iar părul îşi tot schimba culoarea şi ea nu mai avea puterea de a-l controla.

– Bree... de ce?

Femeia o ţintui cu privirea. Rece, rece precum gheaţa cea mai dură. De ce? Aceeaşi întrebare ar fi putut să i-o adreseze şi ea: „De

ce ți-ai ucis tatăl, de ce nu l-ai lăsat alături de mine, de ce ți-ai bătut joc de tot ce înseamnă viață?". Dar întrebările astea, știa ea prea bine, ar fi rămas fără răspuns chiar dacă le-ar fi dat glas. Mirabilis fusese cel mai mare coșmar ce se pogorâse asupra sa. Cea care îi ucisese fiica, cea care îl sacrificase pe bărbatul pe care-l iubea, cea care și-a dorit acea putere fără seamăn, asemeni lui Sorian.

Cu mulți ani în urmă, atunci când se îndrăgostise de tatăl ei, îi văzuse sclipirea malefică în ochi. Și-atunci când a crescut i-a furat totul, totul, chiar și ultima fărâmă de decență ce-i mai rămăsese. Dar nu, nu era vorba de răzbunare. Durerea aceea trecuse cu mult timp în urmă. Acum era vorba doar de *Șarama*, cel puțin așa dorea să creadă. Trecuse de moartea fiicei sale, trecuse de moartea bărbatului pe care l-a iubit, dar nu, nu avea să treacă și durerea *Șaramei*; durerea gemenilor, a lui Fawrr, a lumii.

Bree o privi în ochi. Nu mai avea aceeași privire glacială. De parcă totul se dusese, de parcă se trezise la viață dintr-un vis. Acum părea speriată, poate chiar spășită.

– Toți murim odată și-odată, rosti bătrâna mai mult pentru sine. Tu trebuie să mori pentru suferința ce ai produs-o, trebuie să suferi.

Mirabilis lăsă spada să-i cadă din mână. O lacrimă se pierdu pe chipul ei.

Îngenunche.

Își împreună mâinile.

Își revizui viața.

Păcătoasa de viață ce nu îi dăduse dreptul la iubire. Păcătoasa de viață ce nu ținuse cu ea. Blestematul de Destin. Și într-un târziu înțelese că nu *Șarama* era vinovată, că nu lumea era vinovată, ci doar ea. Vrăjitoarea de la miezul nopții, vrăjitoarea ce-și pierduse harul și dorise să se răzbune pe orice înseamnă viață.

Privi spre cer. Alb și roșu, asemeni unei răni ce nu mai putea fi vindecată. O rană veșnic vie ce-avea să se deschidă ori de câte ori își va aminti.

Privi spre Bree. Bătrâna nu mima nici o expresie, nu făcea nici un gest. În sinea ei își ceru iertare. Pipăi podeaua de piatră și găsi săgeata elfească.

Zâmbi.

Zâmbi asemeni unui om ce se recunoaște învins chiar înainte de-a începe să lupte. Într-o zvâcnire aproape instantanee, fără să

dea posibilitatea ochiului să vadă, aruncă săgeata pe fereastra deschisă şi râse din toţi plămânii.

– Urmăreşte-l până la moarte, îi strigă ea.

Lama rece îi străpunse trupul. Nu, nu avea de gând să ţipe. Muri cu zâmbetul pe buze. Un zâmbet sfidător. Avea să sfideze până şi moartea.

*

Săgeata sfârâi străpungând norii, pata albă şi cea roşie de lumină, apoi se întoarse victorioasă intrând, mişeleşte, pe una dintre ferestrele mici ale turnului.

Bree lăsă spada plină de sânge să-i cadă din mână. Privi umbrele ce se conturau pe pereţi ca nişte sfetnici înţelegători şi tăcuţi. Nu avea timp de remuşcări. Îşi culese luleaua de pe jos şi trase cu putere, apoi o aruncă la loc, de parcă şi-ar fi luat rămas bun de la acel obicei. Culese bâtul noduros şi porni pe trepte, în jos, acolo unde bănuia că s-ar fi dus săgeata.

Săgeata trecu prin umbre şi zvâcni pe lângă ziduri, temătoare. Părea că ascultă fiecare pas, fiecare mişcare. Ştia exact pe cine urmărea, şi părea să ştie şi că este urmărită. Paşii bătrânei o făcură să se facă una cu umbrele întunecate ce se scurgeau pe pereţi ca o ceaţă neagră.

Femeia se opri. Părea să o simtă. Bâtul din mâna ei tremură indicând o anumită direcţie.

Săgeata îi zvâcni pe lângă ureche asemeni unui suflu al vântului. Bree rămase nemişcată, cu răsuflarea întretăiată, dar totul dură o secundă sau două. Apoi o luă la goană, în sus, pe scări, fără să îşi simtă oasele bătrâne cum trosnesc sub propria greutate, fără să bage de seamă că inima i-o lua la trap şi asuda asemeni unui măgar încărcat până la refuz.

Se opri. Ştia că şi săgeata s-a oprit. Încerca să scape de ea, dar nu îi va fi aşa uşor. Părea că are viaţă proprie. Ştia că e vrăjită. Doar că vraja nu putea fi îndepărtată decât de-aproape. Era necesar s-o prindă, să fie cât mai aproape de ea.

Zvârrrrr.

Zvârrrrr.

Se auzi în sus pe trepte. Bătrâna alergă, alergă, uitând de

orice durere ar fi avut până atunci. Broboane reci i se prelinseră pe chip. Aerul părea să îi intre în plămâni până la refuz. Tuşi. Săgeata se opri. Se ascunse în alte umbre. Apoi zvâcni asemeni unei căprioare ce străbate codrul. Zvâcni. Trecu prin flăcările ce împânzeau pereţii şi stinse fiecare torţă.

Bree le aprinse la loc în urma ei.

Săgeata urca.

Urca.

Urca atât de repede că nici o gazelă nu ar fi putut s-o urmărească.

Vântul îi şopti lui Bree, îi şopti, iar ea rămase locului pentru o clipă simţind cum îşi recapătă suflul.

Uşa, uşa apăru în perete.

Era acolo, o auzea, o simţea. Putea să îi audă glasul ascuţit şi puternic, glasul ce îşi striga victima. „Vânătorul" se simţi vânat.

Bree dădu la o parte uşa cu o izbitură. Săgeata zvâcni în beznă.

Bree surâse.

Bree aţinti bâtul spre întuneric.

Săgeata simţi ameninţarea şi zvâcni asemeni unui vânt puternic. Trecu atât de furtunos pe lângă Bree că aceasta îşi pierdu pentru o clipă echilibrul. Se sprijini de perete şi blestemă printre buze. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi o luă din nou la goană. O goană nebună ce părea să nu aibă sfârşit, dar Bree încă nu se considera învinsă.

Sări pe câte două trepte odată. Mersul în spirală era ameţitor şi greu. Săgeata zvâcnea undeva mai sus.

Bătrâna se opri când în cale îi apăru Sirona.

– Ce se întâmplă?

Bree se sprijini de perete gâfâind zgomotos.

– Repe... repede. Găseşte-l pe Sior... găseşte-l pe Fawrr... eliberaţi cartea. Repe... repede.

Bătrâna o luă iar la fugă sub privirea seacă a Sironei. Fata stătu o clipă pe gânduri apoi o luă la fugă după Bree.

Bătrâna dispăru parcă înghiţită de ziduri. Sirona se opri. Doar pentru o clipă, nu mai mult. Apoi alergă în continuare ţinând rondul ameţitor. Simţi pulsul cum îi zvâcneşte, *Şarama* era pe moarte. Alergă disperată. Îi auzi glasul lui Sior, apoi pe cel al lui Fawrr şi al lui Har-dur. Alergă spre Sior cu inima spărgându-i pieptul. Se scotoci prin buzunare şi scoase inelul.

– Ţine, cred că o să te apere. Cel puţin sper.

Sior o privi încremenit, dar ea se întoarse către Hollw.

– Repede, ia-l pe Sior şi faceţi ce trebuie făcut.

– Ce se întâmplă? îndrăzni el să întrebe.

Un corn de luptă se auzi din depărtare. În acelaşi timp Sorian le sări în cale cu spada trasă. Bărbatul întinse lama spre Hollw, dar Sirona îl împinse la timp primind o zgârietură superficială.

– Plecaţi, mă ocup eu de el.

Sior şi Hollw îşi făcură loc pe lângă Sorian şi o porniră spre turn. Har-dur rămase rece şi nemişcat. Se auzi un scrâşnet ca un râs bolnav. Sirona râse şi ea fără să ştie de ce anume, părea că spiritul îi dă putere prin nebunia lui. De parcă cele două trupuri deveneau unul singur. Har-dur azvârli pelerina ce-i contura trupul şi se făcu tot una cu pereţii; râsul său, ca un scrâşnit din dinţi, se auzi în continuare şi părea să înconjoare întreg turnul cu zgomotul acela sadic, rece.

Siron îşi reveni în simţiri, dar zâmbi când privi figura stupefiată a lui Sorian.

– Hai, hai să văd de ce eşti în stare.

Sorian zâmbi la rândul său.

– Îţi dai seama că orice ai face, nu o să ieşi în viaţă de aici. Armatele mele sunt aproape.

– Dacă mor cu tine de gât, crede-mă, nu mai contează nimic altceva.

Privirea din ochii fetei îl sperie. Era atât, atât, atât de inumană! Părea că în ea s-a adunat tot întunericul, toată nemernicia. Pe chipul acela blajin se citeau toate lucrurile demonice şi de negrăit.

Sorian se înfioră. Pentru o clipă vru să facă cale întoarsă. Era pentru prima oară când îşi dădea seama că soarta îi era potrivnică. Totul îi fusese potrivnic. Nebunia lui, lupta pentru putere... până şi Photine se întorsese împotriva lui. Îşi căută forţa în interiorul minţii. Încercă să ignore răceala ce o emana elpidul, încercă să ignore râsul acela ce îi suna ca un clopot apocaliptic şi se zbătea de fiecare perete al capului.

Strânse spada în mână şi o mai privi odată pe Sirona. De data asta părea tristă, vulnerabilă. Ridică spada şi se repezi asupra ei. Fata făcu un pas în spate, iar peretele în spirală păru lovitura în locul ei.

Râsul se opri. Un tunet sparse liniştea şi risipi cerul în mii de

cioburi. Un fulger alb ca moartea risipi pentru o clipă tot întunericul. Cornul de luptă sună în depărtare.

*

Noriell sună din corn. Toți elfii se puseră ca un zid în fața atacatorilor. Chipurile lor angelice opriră pentru o clipă valul de grumi și sperieni. Apoi farmecul dispăru. Noriat dădu semnalul din mână. Driadele se puseră una lângă alta și trăgeau fără să le mai pese în cine.

O ploaie de arcuri se pogorî asupra inamicilor. Sunetul spadelor umplu cerul de durere. Metalul suna ca cel din urmă clopot. Fulgerul lăsă lumina să cadă în valuri translucide, dar nimeni nu o observă. Săgeți și spade umpleau locul de zgomote dure și totodată triste.

Săgeata zvâcni și se opri în trupul elfiței. Ridică spada și își răpuse inamicul apoi căzu încolăcindu-se. Zgomotele se auzeau de prea de departe, de fapt nici nu mai contau. Simți în palme pământul rece, umed. Își înfipse mâna în țărână mulțumind zeilor pentru ceva anume. O ultimă imagine îi apăru în minte. Focul. Apoi muri cu ochii ațintiți spre cer.

*

Bree continua să alerge. Era aproape, atât de aproape, doar că de fiecare dată când era gata să spună descântecul, săgeata sărea, zvâcnea, șuiera, de parcă ar fi avut minte proprie. Jocul continua, cel puțin părea că uitase de ținta sa și acum se lupta pentru viață.

Photine apăru de după zidul rotunjit chiar în fața săgeții ce încercă să treacă pe lângă ea ca o nălucă. Fata se întinse, mai degrabă se ridică de la pământ, și-o prinse prăbușindu-se pe scări. Simți fiecare treaptă cum îi zdrelește trupul, dar nici în ruptul capului nu dădu drumu' săgeții. Bățul acela părea să aibă atâta putere căci se zvârcolea în palma ei de parcă ar fi încercat să scape din foc.

Fata o puse cu vârful în jos și încercă s-o înfigă în piatră. dar

ea nu, nu se lăsa aşa cu una cu două. Bătrâna se repezi să spună descântecul şi chiar atunci săgeata zvâcni atât de tare încât palmele fetei începură să sângereze abundent. Bree nu băgă de seamă şi o luă iar în sus pe scări. Săgeata schimbă direcţia trecând pe lângă Photine şi ducându-se în jos. Bătrâna trecu pe lângă ea cu mâna ţinându-se de inimă. Fata o luă după ea.

*

Sior ştia, acum ştia. Secretul fusese în el încă de la naştere. Focul. Focul cel purificator putea fi salvarea cărţii, a lui Hollw şi a Sironei. Alergau pe trepte fără să simtă oboseala. Pe măsură ce urcau, aerul se lăsa tot mai rece şi mai apăsător. Ploaia cădea asemeni unui cişmele, fără să obosească, parcă fericită că se revarsă în picături mari şi zgomotoase.

Un alt tunet făcu cerul bucăţi-bucăţi, fu imediat urmat de-un fulger alb ca de gheaţă.

Doamna Albă privea din capul scărilor.

Sior se opri.

Fawrr se opri.

Zeiţa de gheaţă zâmbi şi dispăru asemeni unei unde albicioase ce se scurge pe pereţi şi pe trepte. Cei doi se fixară cu privirea, dar nu îşi adresară nici un cuvânt.

Uşa.

Uşa neagră, neagră ca cea din urmă beznă, le apăru în cale. Cu litere mari ca de foc stătea scris: ŞARAMA. Literele acelea păreau să fie veşnice şi nemuritoare asemeni focului, din pământuri, ce nu avea să se stingă niciodată.

Sior verifică cartea. Era încă acolo, la pieptul lui. Acum o simţea şi el, părea bolnavă, tristă, fără viaţă. Hollw împinse uşa. O flacără gălbuie îi întâmpină. Masa cărţii părea să o aştepte de-o veşnicie:

– Repede, se auzi glasul stins al lui Hollw.

Pe chipul lui se conturară zeci de lacrimi ce sclipeau asemeni picăturilor scăldate în soare.

Sior scoase cartea de la piept şi-o puse pe vechiul ei „altar".

*

Umbre sclipitoare cuprinseră cerul. Lumini albe, pâlpâitoare, se întrezăreau printre stropii grei. Ploaia cădea pe piatră biciuind fiecare fir de nisip şi prelingându-se mai apoi pe streşini nevăzute.

Linia albă, rece, pluti pe cer asemeni unei eşarfe de mătase, înconjurând norii şi îmbrăţişându-i, sărutându-i, rece şi veşnic. Cerul se sparse.

Tunetul muri sub propriul glas apoi renăscu asemeni unui Pheonix şi bubui pământul. Bum. Bum. Un fulger trecu fugar prin faţa armatei dezvăluind teama de pe chipurile lor. Un alt tunet şi un nou fulger, apoi vântul prinse a vui asemeni unui glas ce nu avea să se sfârşească.

Ploaia se-nteţi. Picături repezi şi mari loveau tot ceea ce le stătea în cale. Uneori se opinteau pe piatră şi-acolo îşi găseau sfârşitul, dar nu înainte de-a da naştere altora şi altora.

Aerul deveni greu, apăsător, încărcat. Zeci de nuanţe de alb invadară văzduhul în cel din urmă fulger.

Un copac bătrân, din grădina interioară, îi ţinu piept. Fulgerul se scurse în el şi muri, însă copacul se aprinse şi ridică flăcări glabene, roşiatice şi albăstrui spre cer, făcându-l să pară un demon abia trezit din somnul veşnic. Norii s-au strâns asemeni unei fortăreţe, iar flăcările le luminau calea spre cine ştie unde. Un nou tunet zgudui turnul şi armata ce se postase în faţa lui; apoi muri o dată cu picăturile mari ce se transformară în mici precipitaţii.

În locul ploii de mai devreme se instală una copleşitoare, mocnită ca acelea ce pot dura zile întregi fără să se sfârşească, fără să dea semne de oboseală.

Picături reci ca gheaţa cea veşnică se lăsau molatece pe pământ în cântul lor calm şi totuşi asurzitor. O pată sfârtecă cerul în zeci de nuanţe gri, apoi totul reveni la normal, doar ploaia continua să cadă neplictisită.

*

Zvâr.

Zvâr, făcea săgeata pe lângă urechile bătrânei. Umbrele se

îmbulzeau în colțuri ferite privirilor, iar săgeata le urma tăcută. Bree o simțea așa cum își simțea inima tresărindu-i sau broboanele de transpirație ce i se prelingeau pe chip ca o ploaie tăcută.

Se rezemă de perete, doar pentru o clipă, trăgându-și răsuflarea. Era bătrână, lucrurile astea nu o mai prindeau ca înainte. Și blestemata de Mirabilis, până la urmă tot o păcălise într-un fel. Blestemată ea și tot neamul ăla al ei de vrăjitoare. Blestemată clipa în care ezitase și, până la urmă, întreaga ei viață fusese blestemată și condusă de altceva, doar de ea nu. Iar acum nu putea decât să-l blesteme pe cel ce a vrăjit săgeata, cel ce i-a dat minte și inimă unei bucăți de lemn ce purta în capăt un fier vechi de secole.

Zvâcni iar, ca o adiere, ca un sunet înghițit de ape și de întuneric. Ca o coardă ce își pierde sunetul între degetele menestrelului.

Bree o luă din loc. Cobora. Cobora și iar cobora până când își schimbă direcția brusc, cu voiciune în susul treptelor urmând fiecare zid curbat cu o precizie demonică.

Bree trase aer în piept și-o luă la goană. Undeva deasupra se auzea glasul fierului încrucișat în luptă, glasul disperării, glasul morții. Femeia nu îl băgă în seamă, continuă să alerge.

Photine o urma, dar nu era la fel de iute ca și bătrâna. Îi părea imposibil să se țină după ea. Apoi, ca mai odinioară, săgeata i se poticni în față. Fata cântări situația. Adevărul era că simțea teamă în a o atinge din nou. Încă simțea usturimea din palme, încă simțea cum sângele se prelingea în mâinile ei fără viață. Pentru o clipă avu bizara impresie că săgeata o fulgeră cu privirea. O cercetă îndelung. Nici una nu făcu nici un gest, apoi săgeata încercă să zvâcnească. Photine se aruncă spre ea. O prinse între degete, apoi puse cealaltă mână pe capătul ascuțit strângând-o cu toată forța sa. Piciorul îi alunecă pe treapta din spate. Scoase un icnet înfundat ce fu imediat acoperit de pașii bătrânei.

Bree o sprijini cu propriul corp. Îi smulse săgeata din mână și-o înfășură în șorțul plin de praf.

– Lucruri blestemate, sporovăi bătrâna.

Photine se lăsă să alunece pe perete. Inima îi bătea nebunește, mâinile îi sângerau, iar ochii nu mai doreau să stea deschiși. Se lăsă cuprinsă de-un val rece și umed. Ploaia pătrunse pe fereastra decupată în perete și o stropi pe chip.

Fata îşi reveni şi fără vreun motiv anume o luă la fugă, în sus, pe trepte.

*

Cartea tremură neputincioasă. Coperţile făcură un ultim efort întru eliberare, apoi părură că oftează îngreunate şi cad în somn.

Sior vedea acum prin ea. Vedea prin coperţile acelea groase, prin cea din urmă literă ce pâlpâia asemeni unui foc gata să se stingă. Citea. Citea filă cu filă fiecare viaţă ce se născuse, trăise şi apusese. Citea fiecare secret ce se născuse în lume şi fusese uitat sau exploatat. Vedea. Vedea suferinţa lui Fawrr, vedea lacrimile Sironei, vedea moartea îmbrăţişată în pagini negre, cuprinsă de frenezie şi neputinţă. Vedea. Vedea cerul ce odată îşi deschisese porţile în faţa soarelui, a stelelor. Îşi vedea propria viaţă, ba chiar vedea şi schimbarea din destinul Sironei. Alunga moartea, alunga teama.

Vedea cum Imperiu după Imperiu căzuse în propria ruină şi se născuse asemenea Phoenixului. Mai puternic şi mai puternic. Simţea cum gândurile oamenilor se-amestescă într-un ultim efort de-a supravieţui. Şi-atunci, atunci o văzu albă, înspumată, căzând peste munţi în rochia-i de stropi atârnată de braţele invizibile. Îi văzu ochii conturaţi din două stele ce ardeau. Văzu cum moare în vaduri adânci. Cascada Lacrimă. Cascada Înlăcrimată. Cădea de pe stâncile ei reci ţinând în falduri aurii cartea. Ţinând-o şi purtând-o departe.

Se repezi spre foc înainte ca Hollw să o atingă, înainte ca Hollw să îşi alunge visul de-a trăi asemeni unui om; aşa cum fusese născut. Făclia pâlpâi ameţitor. Făclia ameniţă să se stingă. Şi atunci Sior azvârli cartea fără să ţină seamă de nimeni şi nimic.

Hollw vru s-o salveze, dar focul îi acaparase deja coperţile jerpelite, fără de viaţă. Ultima literă lumină puternic apoi se stinse, căzu, muri.

*

Sirona simţi durerea străbătându-i pieptul. În ochi îi apăru un

Phoenix ce se înalța întru nemurire, întru veșnicie. El avea să se ridice mereu, mereu și mereu. Avea să se nască ori de câte ori avea să moară.

– Ce înseamnă fericirea? se auzi un glas suav.

Sirona constată că era într-o cameră goală înconjurată de ferestre. Cerul semăna cu marea liniștită, înghițită de noapte.

– Ce înseamnă tristețea? întrebă la rândul ei Sirona.

Nimeni nu era în încăpere, doar o șoaptă fără formă.

– Bătăi ale inimii, sentimente ce zburdă în jurul nostru, lacrimi, zvâcniri ale sufletului...

Și vocea se stinse, parcă purtată de-o pală de vânt departe-departe.

Sirona ridică spada la timp pentru a para lovitura lui Sorian. Un țipăt lăuntric i se întipări în minte. Era *Șarama*.

*

Cartea dansă în flăcări ca o balerină. Coperțile începeau să simtă libertatea, chiar și o rază de soare se arătă roșie și fugară. Focul o mistuia și o renăștea în același timp. Zeci de destine se pierdeau și se rescriau într-o nouă carte, într-o nouă soartă.

Hollw privea pierdut. El îi simțea chinul, durerea. Era mai mare decât putea suporta. Era mai mare decât și-ar fi putut închipui. Și atunci a înțeles: el îi aparținea ei așa cum ea îi aparținea lui și doar el putea s-o salveze cu adevărat, doar el putea s-o păzească cu adevărat.

Durerea lui și-a ei se amestecară asemeni unui gând plutitor, asemeni unei vieți ce trece și se-ntoarce. Privi la zilele din urmă. Privi spre Sirona, spre mare, spre cer.

Oftă.

Oftă și lăsă o lacrimă să-i ardă obrazul.

Sirona fu ultimul său gând. O iubea. Da, o iubea. Fără să privească spre Sior, fără să privească spre cer, fără să își lase sentimentele să-i scape, întinse mâna; întinse mâna și simți durerea; durerea, focul păru să-l cuprindă cu totul și într-o clipă totul se sfârși. Rămase doar cenușă.

Sior nu apucă să facă nici un gest, nimic. Rămase înmărmurit în timp ce umbre obscure se strecurau pe lângă el ca un vis

plutitor. Nici o lumină, nici o flacără nu mai rămăsese în jur, ci doar moartea.

Doamna Albă îi zâmbi dintr-un colţ întunecat. Îşi ridică mâinile ca purtată de-un vals şi dansă pe-o muzică neauzită. Mâinile i se mişcau, i se roteau, i se învârteau.

Sior privea, parcă de departe, din altă lume, din altă viaţă. Vedea prin ziduri, vedea prin ea.

Cenuşa s-a ridicat, s-a ridicat în valuri, în vârtejuri, dansând în jurul zeiţei albe ca o fremătare. Dansul era frenetic, ameţitor. Se ridica şi cobora în valuri asemeni unduirilor ce dansează sub razele soarelui, asemeni gândului ce zboară şi se întoarce.

Cenuşa se opri în aer apoi curse, uşor-uşor, pe masă. Se strânse acolo, toată, ca un morman de negură uitată de departe.

Un alt lucru se întâmplă şi câteva flăcări răsăriră din neant. Focul ţâşni tot mai mult acoperind cenuşa în întregime. Doamna Albă zâmbi din nou, rece, dar gingaş. Îşi duse palmele peste foc şi acesta se stinse fără nici o licărire. Zeiţa se aplecă peste cenuşă şi suflă.

O licărire, două, trei, zeci se înălţară spre tavan apoi se despărţiră într-o explozie de culori şi se născu Phoenixul. O nouă licărire se văzu pe masă. Una întunecată, plină de tristeţe. *Şarama* se năştea din nou.

Sior simţi cum lacrimile i se scurg pe obraz. Se lăsă ca un fulg ce se scurge în aer, tot mai jos şi mai jos. Doamna Albă se apropie. Îi atinse lacrima şi o transformă într-o picătură de gheaţă, apoi într-o nestemată lucitoare. Zeiţa i-o puse în palmă şi îi strânse degetele în jurul ei.

– Cine ştie, poate că într-o zi îţi va lua tristeţea.

Femeia îi atinse chipul şi dispăru. Phoenixul se ridică în primele sale bătăi de aripi. Soarele răsări undeva deasupra lui ca o minge de foc. Fawrr dispăru în îmbrăţişarea cerului.

*

Sirona simţi o nouă putere în trupul său. De parcă ar fi renăscut. Îl privi pe bărbatul din faţa sa cu dispreţ şi milă. Spadele se încrucişară încă o dată într-un vârtej de sunete metalice. Şi încă o dată, într-o strigare.

Sorian urcă două trepte şi învârti spada deasupra capului.

Soarele răsări revărsându-şi razele fierbinţi, de prea mult timp captive, asupra lor. Bărbatul îşi întoarse chipul spre licărirea orbitoare, roşie ca focul revărsat în mare.

Photine îşi trase spada şi i-o înfipse în inimă.

Muri cu soarele pe chip jucându-i în culori scânteietoare în ochii mari şi negri. Simţi atingerea, caldă şi fină. Apoi o zări pe ea, zeiţa albă ce-l chema spre o nouă viaţă. Spre o nouă veşnicie.

Sirona aruncă spada într-un exces de furie. Privi mai întâi spre explozia solară ce cuprindea un ţinut mort de veacuri. Grădina interioară arăta şi mai rău sub privirea lui luminoasă. Apoi privi spre Photine cu un fel de teamă. Îşi trase suflu şi porni pe scări în sus sperând, dorindu-şi... Nu putea ca el să fi redevenit ce-a fost.

Alerga treaptă cu treaptă, fără să-i pese, fără să se uite înapoi, fără să privească soarele ce se revărsa ca o binecuvântare.

Uşa mare, neagră, apăru în capătul scărilor ca un sfetnic tăcut. O împinse, dar nu îşi dorea cu adevărat să vadă. Auzi suspine. Suspine ce se pierdeau în pereţii de piatră.

Intră cu teamă. Îl zări pe Sior proptit de perete. *Şarama* era la locul ei la fel de vie şi de frumoasă ca la început. Umbra din Turn stătea într-un colţ, şi-atât. El nu era, nu era niciunde. Apoi, cântecul Phoenixului se ridică prin razele soarelui şi coborî spre ea: gingaş, tandru, plin de iubire. Şi pasărea îşi lăsă aripile purtate de vânt şi înconjurate de nori. Coborî în cercuri ameţitoare şi se lăsă uşor, ca o pană, pe pervazul ferestrei.

Sirona se apropie cu teamă, dar şi cu durere. Privi în ochii lui. Ea, ea şi marea se revărsau deopotrivă. Şi-atunci a înţeles...

*

Săgeata se zvârcoli în şorţul bătrânei. Se zbătu cu atâta viaţă că în cele din urmă reuşi. Rupse materialul şi o porni în sus pe scări într-o viteză uimitoare. Jocul luase sfârşit şi Bree ştia asta. Se lăsă pe trepte şi îşi lăsă capul în palme. Inima îi bătu cu putere. Era prea târziu.

Săgeata cutreieră scările, zbura asemeni unei rachete, nevăzută şi nesimţită. Trecu pe lângă Photine ce îşi plângea

tatăl. trecu pe lângă Doamna Albă ce aştepta întristată şi merse mai departe până la cel din urmă turn.

Se opri parcă cercetând încăperea. Phoenixul, Sirona şi Sior o priviră de parcă îi cunoşteau intenţia. Săgeata zvâcni, zvâcni asemeni unei fantasme ce nu dorea să îşi facă cunoscută prezenţa. Drumul păru lung. Lung şi totuşi atât de scurt. Săgeata se opri. Sirona oftă. Sângele i se strecură printre palme – palmele cu care încercase să se ferească. Săgeata murise, iar Sirona o trase uşor din umărul ei. Nu o mai zări decât pe Doamna Albă înainte să leşine. Doar ea o urmă în acel somn.

– Am murit? îşi auzi propriul glas, dar de undeva de departe de parcă ar fi fost acoperit de ape.

Zeiţa îi zâmbi.

– Nu, nu încă. *Şarama* ţi-a schimbat destinul.

– Dar el...

– E prea târziu acum. Fawrr va trăi veşnic în noul său trup. Va muri şi se va naşte ori de câte ori va fi nevoie.

– Atunci, ce rost mai am eu?

– Toţi avem un rost. Îl vei găsi şi tu pe-al tău.

– Şi dacă nu mi-l doresc?

Zeiţa se apropie de ea. Îi mângâie chipul cu mâinile sale reci ca de gheaţă. Doar zâmbetul îi rămase cald pe buze.

– Acum eşti regină. Rostul tău îl constituie propriul popor, trecut şi aşa prin multe.

*

Soarele se revărsă peste lacul mic. Pescarii priviră minunea. Cel bătrân zâmbi. Atât mai dorise: să simtă mirosul apei şi să vadă soarele. Apoi îşi dădu suflul.

*

Noriat călca printre trupurile căzute. Troten făcu câţiva paşi alături de el.

– Şi-acum? întrebă bătrânul.

Regele privi spre cer. Zâmbi.

– Acum ai să te-ntorci acasă. Mai ai doi regi de mulțumit.

Bătrânul zâmbi. Soarele îi mângâie chipul palid și plin de povara anilor.

– Am să mă duc s-o caut. Nu mă pot întoarce acasă fără Niara.

Regele arkadios li se alătură. Părea mai bătrân ca niciodată și mai trist decât înainte.

– Am greșit față de ei, spuse cu un glas spășit. Am greșit și abia acum îmi văd nepăsarea.

– Ce ai să faci? se interesă Troten.

– Am să o chem acasă acolo unde îi e locul.

*

Atunci când Sirona își reveni, soarele era deja fierbinte. Se afla într-o cameră destul de primitivă, mică și tristă. Auzi cornul de luptă și se repezi spre fereastră. Regele Jahmm era acolo cu întrega sa armată de grumi. Fawrr i se opri pe braț fără a scoate vreun sunet.

Sirona era mulțumită într-un fel. Fusese la înălțime, învinsese destinul și până la urmă se învinsese chiar și pe ea.

Bree se furișă ușor în spatele ei.

– Honoratus te-așteaptă acasă. Doar pe tine te mai are.

Fata se întoarse pe vârfuri.

– Și Sior?

– Am vaga impresie că el va fi cât se poate de bine. Dar tu, tu vei putea îndura suferința?

Fata privi spre Phoenix.

– El va rămâne aici pentru totdeauna, iar într-o zi eu îi voi lua locul Umbrei din Turn...

– Te va iubi mereu să știi.

– Știu, dar într-o zi vom fi din nou împreună.

Bree nu îi răspunse. Se mulțumi să privească spre nicăieri pierdută în propriile gânduri.

*

Niara se trezi zdruncinată. Îmbătrânise. Îmbătrânise atât de

mult încât părea că anii trecuseră pe lângă ea asemeni clipelor. Zâmbi când văzu soarele răsărind. Zâmbi când se gândi la micii ei prinţi, la rege, la regină. Aceea fusese viaţa ei, viaţa din care fusese smulsă fără milă. Acum era prea departe pentru a spera să-i mai vadă vreodată. Era prea departe, prea departe şi pentru a privi în urmă.

SFÂRŞITUL

Orice poveste are un sfârşit. Nu întotdeauna este cel pe care îl aşteptăm căci poveştile sunt triste sau vesele. Unele se sfârşesc în lacrimi de tristeţe, iar altele în lacrimi de fericire.

Povestea noastră se termină cu o nuntă ca în basme.

Înainte de nuntă Sirona s-a întors la neamul mamei sale. Atâta timp cât ea a domnit peste arkuzi, Fawrr s-a oprit la fiecare apus la fereastra ei şi i-a cântat aşa cum doar el ştia. Într-un fel Sirona, sau mai bine spus Regina arkudă, şi-a găsit liniştea până în clipa când şi-a dat suflul şi i-a luat locul Umbrei din Turn. Atunci iubirea lor a fost împlinită. Asemeni iubirii dintre soare şi lună. Gemenii nu s-au mai văzut decât o dată, atunci când anii şi-au pus amprenta asupra lor şi un nou război bătea la porţile Şiarului.

T şi Liort au continuat să lucească acolo, sus, pe cer pentru ei şi doar pentru ei. Ştiau că într-o zi aveau să se întoarcă pentru urmaşii lui Sior.

Troten a găsit-o pe Niara, la timp pentru a participa la marele eveniment.

*

Sior se simţea emoţionat. Zeci de servitori se perindau pe lângă el îmbrăcându-l, bărbierindu-l, spălându-l, ba chiar cântându-i. Sigur durerea ultimilor zile nu trecuse întru totul, dar încerca să se bucure de ziua nunţii.

Cu greu îşi luă gândul de la Sirona şi la cât de crudă fusese atunci când hotărâse să sfideze profeţia. Şi totuşi, îi înţelegea neliniştea şi suferinţa, şi, poate, că ea era fericită în felul ei. Uneori, în miez de noapte, îi simţea suferinţa, dar alteori o simţea liniştită şi resemnată. Povestea Pheonixului ce i se aşeza pe pervaz ajunsese până în Şiar, aşa cum o bârfă perindă dintr-un Imperiu în altul. Sigur, nimeni nu se aşteptase la o asemenea decizie din partea ei. Noriat sperase că se va întoarce în Oriat, aşa cum îi promisese. Niara sperase că o va revedea regină înainte să îşi dea suflul, chiar şi Troten nutrise o asemenea speranţă. Doar Alfsigr părea să fi înţeles decizia în totalitate.

Înainte de nuntă şi de-a fi încoronat rege. Sior îl mai văzuse doar o dată pe Har-dur.

– Toţi trăim cu un scop, îi spusese el. Şi toţi murim pentru că avem impresia că acela este scopul nostru. Acum e rândul meu să mă retrag în umbra poporului ce mi-a dat viaţă. Dar, nu uita, atunci când vei simţi nevoia să îmi vorbeşti, doar strigă-mă în lăsarea nopţii.

Sior se gândise mult la această discuţie. Se mai gândise şi la T şi Liort, căci el nu ştia cu adevărat ce s-a întâmplat cu ei şi încotro i-a purtat soarta. Uneori i se părea că îi vede strecurându-se printre umbrele castelului. Le simţea lipsa. Le simţea lipsa tuturor, dar timpurile se schimbaseră şi acum un nou rege avea să ia puterea în propriile mâini.

Pajul, îmbrăcat în satin verde, intră.

– Domnia Voastră, e timpul.

Sior se privi în oglindă. Oglinda ce îi amintea de Sirona, de magia ei, de cum trecuse prin una, şi cum totul, un timp, se învârtise în jurul acestor obiecte. Oare Sirona avea să mai folosească magia? Cu siguranţă, doar era o arkudă.

Haina albă cu fir de aur îi venea ca turnată. Acesta era cadoul piticilor cu ocazia nunţii lui. Se mai privi o dată, o fixă pe Xar'rot în noua ei teacă şi păşi cu privirea trufaşă şi capul sus.

Mulţimea se adunase în faţa palatului. Preoţii şi învăţaţii aşteptau să binecuvânteze perechea regală, Noriat aştepta cu nerăbdare să-l proclame rege în faţă tuturor.

Un murmur de uimire se auzi de pretutindeni atunci când Photine păşi în rochia ei albă, lungă, ce-i dezgolea umerii. Arăta ca o rază de soare în apus. Radia de frumuseţe şi fericire asemeni unei ape ce curge fericită pentru tot restul vieţii, asemeni unei căprioare ce zburdă liberă prin păduri necutreierate.

Tinerii îşi unir mâinile întru veşnicie. Niara se lăsă pe umărul lui Troten şi plânse de fericire. Noriat zâmbi, iar Alfsigr se îndepărtă fericită că a văzut-o şi pe-asta.

Doamna Albă privea din depărtare. Cu un semn discret le dădu binecuvîntarea ei, apoi se retrase în palatul de gheaţă.

Două stele luminară în plină zi, iar ploaia începu să plângă liniştită peste trupurile celor doi miri.

Un cântec suav se înalţă deasupra lor, la început sună trist, dar pe urmă melodia deveni veselă în ciuda versurilor.

Ce lină-i durerea
Şi-amară ca moartea

Ce lin îmi e gândul
Şi negru ca zarea

Şi Turnul se-nalţă
Tot în durere

Şi oameni se duc
În lumi mult mai grele

Căci inima-mi bate
Aici şi acolo

Sunt Gardianul
Durerilor tale

Căci viaţa m-aruncă
În moarte şi jale

Şi gândul nu mi-e,
Nu mi-e alinare

Durere eu strâng
În suflet şi gând

Durerea e cruntă
Şi simt cum mă duc

Sunt mort pentru mine
Şi mort pentru ei

Doar umbrele nopţii
Îmi sunt sfetnici grei

Şi tu, dulce Umbră
Din Turn de Amar

Şi tu, viaţă scumpă
Ce nu o să am

Eu plâng zi şi noapte
Durerea ce-o porţi

Iar sufletu-mi bate
În nopţi reci şi porţi

Dar lumea se schimbă
În raze de soare

Iar viaţa ne-ncântă
În dulce visare

Şi azi vă urez, o cale mai bună
Să fiţi înţelepţi cu inimă bună.

Apoi se stinse lăsând pe cer o pată colorată. Sior îşi plecă privirea în semn de respect. Ceremonia începu cu fast şi tot aşa avea să se şi termine.

Sior îşi puse inelul regal pe deget şi le făcu semn preoţilor să înceapă.

*

Mâna nevăzută deşfăcu cartea, îşi pregăti peniţa şi scrise alte cuvinte în soarta tânărului rege. Apoi foile se răsfoiră până ajunseră în dreptul reginei arkude. O pată de cerneală căzu peste cel din urmă cuvânt şi îl şterse cu totul. Soarta putea fi schimbată, dar sufletul nu.

Pentru prima oară, de secole întregi, soarele apuse peste turnul cuprins de nimic. Acum nimicul nu mai era, iar în jurul turnului creşteau flori şi copaci. O rază rămase captivă pentru mai mult timp în turnul cel înalt. Umbra o urmări cu privirea până când noaptea şi-a intrat în drepturi. Lumina s-a aprins, iar cartea a tremurat mulţumită.

– Sfârşit –

CUPRINS

ŞARAMA Vol. II

ÎNTUNERICUL

PARTEA I – Pe urmele destinului / 5

CAPITOLUL I – Întâlnirea / 5
CAPITOLUL II – Planuri de război / 16
CAPITOLUL III – Ţinutul morţii / 24
CAPITOLUL IV – Poveşti tulburătoare / 33
CAPITOLUL V – Şarama vorbeşte / 42
CAPITOLUL VI – Cântecul Apei / 49
CAPITOLUL VII – Între două bătăi ale inimii / 60
CAPITOLUL VIII – Şiarul văzut prin ochii regelui / 67
CAPITOLUL IX – O decizie înţeleaptă / 78
CAPITOLUL X – Bree / 86

PARTEA II – Salvatorul / 99

CAPITOLUL I – Furtul / 99
CAPITOLUL II – Honoratus şi timpul / 107
CAPITOLUL III – Sorian, Sirona şi Sior / 120
CAPITOLUL IV – Păstrătorul, Gardianul
şi Salvatorul / 128
CAPITOLUL V – Alnwë vede / 135
CAPITOLUL VI – Drumul spre nimic / 140
CAPITOLUL VII – Dragoste măsurată în clipe / 148
CAPITOLUL VIII – Oriatul sub asediu / 153
CAPITOLUL IX – Turnul morţii se zăreşte / 161
CAPITOLUL X – Speranţa năruită / 168
CAPITOLUL XI – Atac neaşteptat / 172
CAPITOLUL XII – Sirona decide / 177
CAPITOLUL XIII – Alfsigr se arată regelui / 183

CAPITOLUL XIV – Întâlnirea fraților / 189

PARTEA III – Lupta decisivă / 189

ÎMPINȘI DE DESTIN / 189
SFÂRȘITUL / 257

Contravaloarea timbrului literar
se depune în contul Uniunii Scriitorilor
din România nr. 45101032 - B.C.R.
filiala sector 1, Bucureşti

Redactor: RODICA DIACONU
Tehnoredactor: VALENTINA SPĂTARU
Bun de tipar: 15.07.2006
Apărut 2006

Universul genului *Fantasy* este animat de ființe care dețin superputeri, uneori pentru că le-au avut dintotdeauna (zei, demoni, ființe fabuloase, mitologice), alteori pentru că le-au căpătat confruntându-se cu probe, îndeplinind niște ritualuri de trecere. Este un univers de vis, unde magia și feericul există la tot pasul: colțuri uitate de lume, viitor mitic, lumi paralele. Fantezia eroică este, în momentul de față, genul cel mai la modă din literatura fantastică și a fost ilustrat de cărți precum *Stăpânul inelelor*, *Belgariada* sau ciclul *Porțile Morții*. Genul *Fantasy* este la fel de vechi ca însăși literatura.

*

Cartea dansă în flăcări ca o balerină. Coperțile începeau să simtă libertatea, chiar și o rază de soare se arătă roșie și fugară. Focul o mistuia și o renăștea în același timp. Zeci de destine se pierdeau și se rescriau într-o nouă carte, într-o nouă soartă.

Hollw privea pierdut. El îi simțea chinul, durerea. Era mai mare decât putea suporta. Era mai mare decât și-ar fi putut închipui. Și atunci a înțeles: el îi aparținea ei așa cum ea îi aparținea lui și doar el putea s-o salveze cu adevărat, doar el putea s-o păzească cu adevărat.

Durerea lui și-a ei se amestecară asemeni unui gând plutitor, asemeni unei vieți ce trece și se-ntoarce. Privi la zilele din urmă. Privi spre Sirona, spre mare, spre cer.

Oftă.

Oftă și lăsă o lacrimă să-i ardă obrazul.

Sirona fu ultimul său gând. O iubea. Da, o iubea. Fără să privească spre Sior, fără să privească spre cer, fără să își lase sentimentele să-i scape, întinse mâna; întinse mâna și simți durerea; durerea, focul păru să-l cuprindă cu totul și într-o clipă totul se sfârși. Rămase doar cenușă.

ISBN 973-22-1032-X

Colecția FANTASY

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025